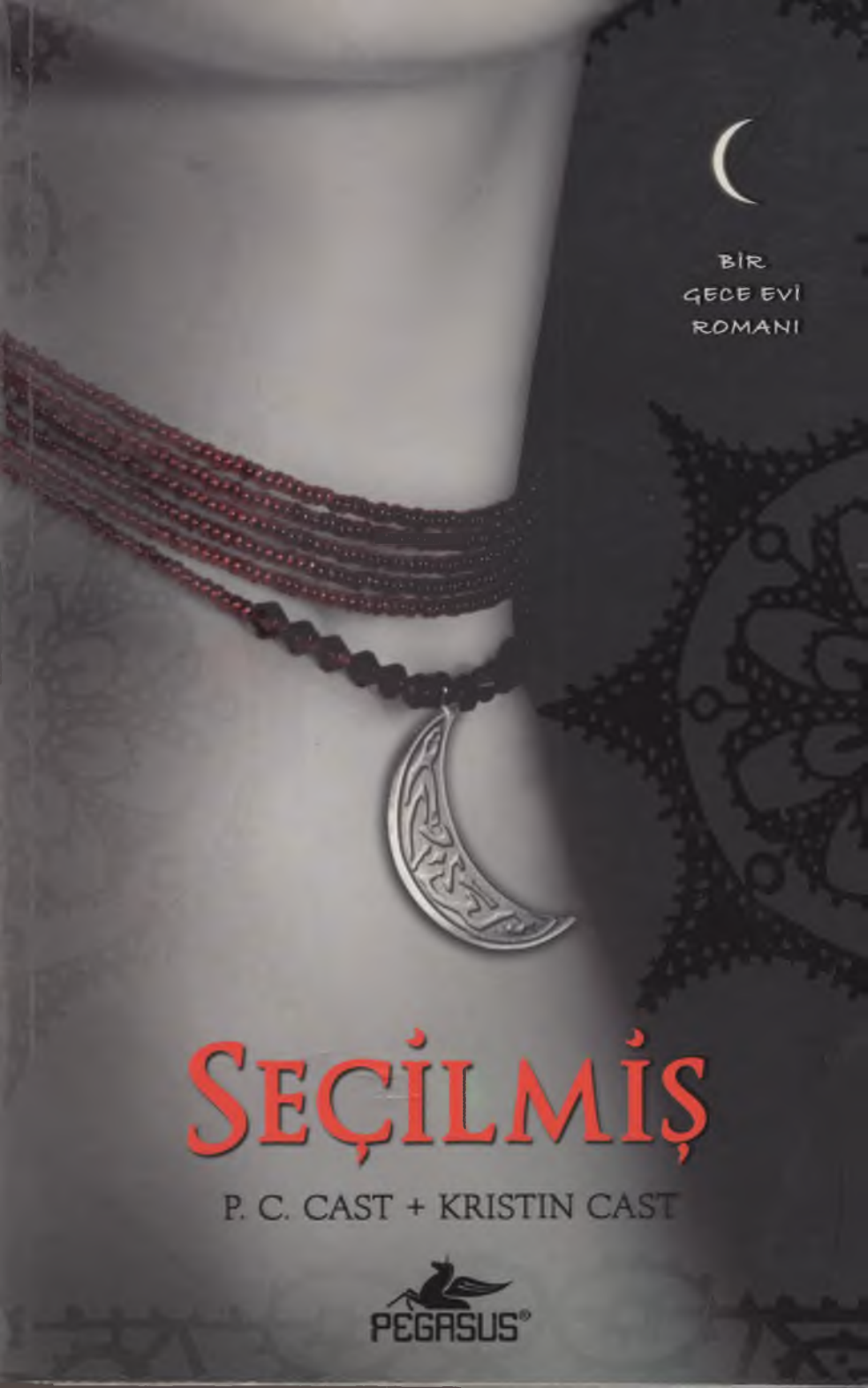

SEÇİLMİŞ

P. C. CAST + KRISTIN CAST

PEGASUS®

İLK ÖNCE İŞARET'LENDİ,
ARDINDAN İHANET'E UĞRADI.
ŞİMDİ İSE ZOEY BİR SEÇİLMİŞ...

"Cast ekibi geri döndü ve kendi doğaüstü dünyalarının derinliklerinde ortalığı karıştırıyorlar..."

—Romantic Times BOOKreviews

"İşte karşınızda günümüzün en iyi gençlik serisi. Seçilmiş de İşaret ve İhanet kadar etkileyici ve sürükleyici. Tutkunu olacaksınız..."

—Harriet Klausner

DİŞLERİNİZİ BU MUHTEŞEM MACERAYA GEÇİREBİLİRSİNİZ

Büyük bir felaket Zoey Kızılkuş'u bekliyor. En iyi arkadaşı artık ölümsüz. Dostları birer düşmana dönüşmekteler. Düşmanları ise birer dosta. Ve o kana susamış üç erkekle aynı anda çıkmaktadır. Genç bir vampir olmak hiç bu kadar cehenneme dönüşmemişti.

SERİNİN DİĞER KİTAPLARI

Kapak Tasarım: Cara E. Petrus
Kapak Uygulama: Yunus Bora Ülke
Kapak Fotoğrafı: Alamy ©

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-4263-01-1

Pegasus Yayınları: 208
Bestseller Roman: 47

SEÇİLMİŞ
P. C. CAST - KRISTIN CAST
Özgün Adı: CHOSEN

Yayın Yönetmeni: İbrahim Şener
Yayınevi Editörü: Özkan Özdem
Kitap Editörü: Yusuf Tan
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Uygulama: Y. Bora Ülke
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası
Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih Sanayi Sit.
No:12/204-232 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Temmuz 2009
4. Baskı: Ocak 2010
ISBN: 978-605-4263-01-1

PEGASUS YAYINLARI © (ST. MARTIN'S GRIFFIN)

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

P. C. CAST
KRISTIN CAST

SEÇİLMİŞ

İngilizceden Çeviren:
SEVİNÇ TEZCAN YANAR

PEGASUS YAYINLARI

Bu ithaf Zoey ve çetesinden gitgide daha fazlasını istediğini bize e-posta yoluyla duyuran herkes için. Biz sizi seviyoruz!

TEŞEKKÜR

Vampir Okulu fikrini bize veren mükemmel temsilcimiz Meredith Bernstein'e teşekkürler.

St. Martin yayınevinin kadrosuna büyük bir teşekkür: Jennifer Weis, Stefanie Lindskog, Katy Hershberger, Carly Wilkins ve mükemmel pazarlama ve kapak tasarımı dehalarına.

P.C'den:
Kitaba katkıda bulunan tüm öğrencilerime teşekkür ediyorum.

BÖLÜM BİR

Kedim Nala'ya "Evvvet, ciddi anlamda berbat bir doğum günü geçiriyorum," dedim.

(Pekala, dürüst olmak gerekirse Nala'nın benim kedim olduğunu söylemek yerine, benim onun insanı olduğumu söylemek daha doğru olur. Kediler nasıldır bilirsiniz: Onların sahipleri yoktur; personelleri vardır. Ve ben genelde bu gerçeği unutmaya çalışırım).

Her neyse, kediyle, sanki ağzımdan çıkan her kelimeye dört elle sarılıyormuş gibi, konuşmaya devam ettim. Ki aslında hiç alakası yoktu. "On yedi senedir berbat yirmi dört Aralık doğum günleri yaşıyorum. Artık tamamen alıştım. Büyük bir olay değil yani." Bu sözleri sadece kendimi ikna etmek için söylediğimin farkındaydım. Nala, o yaşlı, huysuz kadın sesiyle miyavladıktan sonra, tamamen saçmaladığımı anladığını göstermek istercesine, özel bölgelerini yalamaya koyuldu.

Gözüme biraz eye-liner çekme işinin sonuna gelirken "Olay şu," diye devam ettim. ("Biraz" derken ciddiyim: *Korkunç-bir-rakuna-benzeyene-kadar-gözlerini-boyamışsın*

stili göz makyajı bana kesinlikle yakışmıyor. Aslında bence kimsede güzel durmuyor). "Gerçekten doğum günü hediyesi sayılmayacak, Noel temalı –çünkü insanlar her zaman doğum günümü Noel'le kaynatmaya çalışırlar– ama iyi niyetli bir kucak dolusu hediye alacağım ve bu cidden hoş değil." Aynada Nala'nın iri gözleriyle karşılaştım. "Fakat o ahmak doğum günü hediyelerinden hoşnutmuşuz gibi rol yapıp gülümseyeceğiz. Çünkü insanlar doğum günüyle Noel'i bir arada kaynatamayacaklarını, kaynatsalar bile sonucun başarılı olmayacağını anlamak istemiyorlar."

Nala aksırdı.

"İşte ben de aynı böyle hissediyorum," dedim. "Ama kibar davranacağız; çünkü ben bir şey söylediğim zaman işler daha beter bir hal alıyor. Ucubik hediyeler aldığımla kalıyorum. İnsanlar bozuluyorlar ve her şey daha da tuhaflaşıyor." Nala ikna olmuşa benzemiyordu. Bu yüzden dikkatimi aynadaki yansımama çevirdim. Bir an için eye-liner konusunda fazla ileri gittiğimi düşündüm ama daha yakından bakınca, gözlerimin bu kadar iri ve koyu renk görünmesinin arkasında eye-liner gibi sıradan bir neden olmadığını gördüm. Vampire dönüşmek üzere İşaretlenmemin üzerinden tam iki ay geçmiş olmasına rağmen, gözlerimin arasındaki safir renkli hilal biçimindeki dövme ve yüzümü çevreleyen, iç içe geçmiş dantellerden oluşan detaylı filigran beni hâlâ şaşırtıyordu. Parmağımı, kıvrımlı helezon çizgilerinin üstünde gezdirdim. Ve sonra, ne yaptığımı bilmeden siyah kazağımın zaten geniş olan yakasını, sol omzumu açığa çıkaracak şekilde çektim. Kafamı şöyle bir sallayarak uzun, koyu renk saçlarımı yana attım ve ensemin hemen altında başlayan, omzumdan ve omurga kemiğimin her iki yanından aşağı, sırtıma doğru uzanan sıradışı deseni ortaya çıkardım. Her zamanki gibi, dövmemi görünce hayranlık ve korku karışımı bir ürpertiyle dolmuştum.

Aynadaki yansımama "Sen kimseye benzemiyorsun," diye fısıldadım. Sonra gırtlağımı temizledim ve aşırı neşeli bir sesle "Ve başkalarına benzememek fena bir şey değildir," diye şakıdım. Kendi kendime gözlerimi çevirdim. "Her neyse işte." Kafamı kaldırıp yukarı baktım ve görünmez olduğunu fark edince biraz şaşırdım. Yani demek istediğim, beni son bir aydır takip eden o devasa ve karanlık bulutun varlığını hissedebiliyordum. Aynadaki yansımama bakarak biraz alaycı bir sesle, "Burada yağmur yağmamasına şaşırıyorum doğrusu," dedim. "Sence de saçlarıma çok iyi gelmez miydi?" Sonra iç geçirerek döndüm ve masamın üstüne bıraktığım zarfı aldım. Işıltılı iade adresinin hemen üstüne altın renkli harflerle HEFFER AİLESİ yazılmıştı. Kendi kendime "Can sıkıcı bu olsa gerek," diye söylendim.

Nala bir kez daha aksırdı.

"Haklısın. Bu işi bir an önce halletmeliyiz." İsteksiz bir tavırla zarfı açtım ve içindeki kartı çektim. "Ah, lanet olsun! Düşündüğümden de kötü." Kartın ön tarafında büyük, ahşap bir haç vardı. Haçın tam ortasına (kanlı bir çiviyle) eski zamandan kalma parşömen tarzı bir kağıt tutturulmuştu. Üzerinde (tabii ki kanla) "Noel'in tek nedeni O" yazıyordu. Ve kartın içinde (kırmızı harflerle) MUTLU NOELLER yazıyordu. Altındaysa, annemin el yazısıyla "Senenin bu kutsanmış günlerinde aileni hatırladığını umuyoruz. Doğum günün kutlu olsun, Sevgiler. Annen ve Baban" yazıyordu.

Nala'ya "Tipik," dedim. Midem sancıyordu. "Üstelik adam, babam bile değil." Kartı ortadan ikiye ayırıp atık kağıt sepetime fırlattım. Sonra bir süre yırtık parçalara baktım. "Ebeveynlerim beni yok saymıyorlar ama açıkça hakaret ediyorlar," dedim. "Yok sayılmayı bin kere tercih ederim."

Kapımın vurulmasıyla yerimden sıçradım.

"Zoey, herkes nerede kaldığını soruyor." Damien'in sesi kapıyı aşıp bana kadar ulaşmıştı.

"Bekle. Neredeyse hazırım," diye seslendim ve düşüncelerimden silkinip aynadaki yansımama son bir kez daha baktım. Ve o anda omzumu açıkta bırakmaya karar verdim. "İşaretlerim kimseninkine benzemiyor. Ayinler sırasında konuşurlarken gözlerini dikip bakacakları bir şey olsun bari," diye mırıldandım.

Sonra iç geçirdim. Genelde bu kadar huysuz biri değilimdir. Fakat berbat doğum günüm ve berbat ebeveynlerim sayesinde...

Hayır. Kendi kendime yalan söylemekten vazgeçmeliydim.

"Keşke Stevie Rae de burada olsaydı," diye fısıldadım.

Son bir aydır, beni arkadaşlarımdan (ki buna erkek arkadaşlarım da –her ikisi de– dahildi) uzaklaştıran ve büyük, iç kapayıcı, iğrenç bir yağmur bulutu gibi başımın üstüne çöreklenen şey, işte buydu. Bir ay önce herkesin ölümünü izlediği ama benim ölümden dönen bir gece yaratığına dönüştüğünü bildiğim en yakın dostumu ve eski oda arkadaşımı özlüyordum. Bunun kulağa fazla duygusal ve B sınıfı kötü bir film gibi geldiğini biliyorum. Gerçek şuydu ki, Stevie Rae şu anda alt katta benim uyduruk doğum günümün detaylarıyla uğraşıyor olmak yerine, Tulsa'nın altında bir yerlerde, eski bir tünelde, pusuya yatmış, gerçekten kötü ve kesinlikle pis kokulu, iğrenç yaratıklarla bir olup komplo kuruyordu.

"Hey, Z? Hâlâ orada mısın?" Damien'in sesi bir kez daha duyuldu ve beni zihinsel vah-vahlamalarımdan kurtardı. Sızlanıp duran Nala'yı kucakladım ve kiralık ebeveynlerimden gelen o korkunç doğum günü kartını arkamda bırakarak, beni

endişeli bir suratla bekleyen Damien'in yanına koştum.

"Üzgünüm... Çok üzgünüm," diye mırıldandım. Damien bana hızlı bir bakış attıktan sonra, yanımda yürümeye başladı.

"Doğum günü konusunda senin kadar az heyecanlı olan birini daha tanımadım," dedi.

Kucağımda kıvranıp duran Nala'yı yere bırakırken kayıtsız bir gülümseme takınmaya çalıştım. "Toz kadar yaşlı olacağım –ne bileyim otuz falan işte– ve yaşım konusunda yalan söylemek zorunda kalacağım günler için alıştırma yapıyorum," dedim.

Damien durdu ve bana döndü. "Tamam. Hepimiz otuz yaşındaki vampirlerin en çok yirmi yaşında ve müthiş seksi göründüklerini biliriz," dedi. "Aslında yüz otuz yaşındaki vampirler de yirmi yaşında ve müthiş seksi görünürler. Yani yaşın konusunda yalan söyleme olayı tamamen palavra. Gerçekten neler oluyor, söyler misin?"

Ben, tereddüt içinde, ona ne söylemem gerektiğini ve ne söyleyebileceğimi kestirmeye çalışırken, Damien tek kaşını kaldırdı ve öğretmen edasıyla "Benim gibi insanların duygulara karşı ne kadar duyarlı olduklarını sen de biliyorsun," dedi. "Bu yüzden şu oyunları bir kenara bırakıp bana gerçeği anlatsan iyi olacak."

Bir kez daha iç geçirdim. "Siz gayler ürkütücü önsezilere sahipsiniz."

"Biz buyuz. Homolar: Nadir, gururlu ve fazla duyarlı."

"Homo aşağılayıcı bir tabir değil mi?"

"Bir homonun kendisi tarafından kullanıldığı zaman, hayır. Bu arada beni oyalamaya çalışıyorsun ama hiç işe yara-

madığını söyleyeyim." Ellerini kalçasına koyup ayağıyla yere vurmaya başladı.

Gülümsedim ama gülümsememin gözlerime yansımadığını bal gibi biliyordum. Birdenbire, beni bile şaşırtan bir yoğunlukla, Damien'e doğruyu söylemek için kıvranmaya başlamıştım.

Çenemi tutamadım ve "Stevie Rae'yi özlüyorum," dedim.

Tereddüt bile etmedi. "Biliyorum." Gözleri nemlenmişti.

İşte bu kadardı. Kelimeler, içimdeki barajın duvarı yıkılmış gibi, sökün ettiler. "Burada olmalıydı! Deli bir kadın gibi oradan oraya koşturmalı, doğum günü süsleri asmalıydı. Hatta belki de kendi elleriyle pasta yapmalıydı."

"Gerçekten berbat bir pasta," dedi Damien hafifçe burnunu çekerek.

"Evet ama *annesinin favori tariflerinden biri olurdu.*" Cümlenin ikinci yarısını Stevie Rae'nin sesini taklit eden okkalı bir Okie aksanıyla söylerken gözyaşlarıma rağmen gülümsemiştim. Damien'in neden bu kadar üzgün olduğumu görmesine izin vermemin –ve böyle hissetmemin– ne kadar garip bir şey olduğunu düşünürken gülümsemem, nihayet, gözlerime ulaşmıştı.

"Ve hepimizi insanın çenesini acıtan o sivri tepeli doğum günü şapkalarını takmaya mecbur edeceği için, İkizler ve ben sinirli olurduk." Damien samimi bir dehşetle ürperdi. "Tanrım, bu kadar mı çirkin olunur?"

Güldüm ve göğsümdeki daralma hissinin kısmen de olsa azaldığını hissettim. "Stevie Rae'de kendimi iyi hissetmeme yarayan bir şeyler var," dedim. Damien'in mahzun gülümsemesinin donakaldığını görene kadar, şimdiki zaman kullandığımın farkında değildim.

"Evet, o harika bir kız*dı*," dedi. *Dı* hecesini üstüne basa basa söylerken bana akıl sağlığımdan endişe duyar gibi bakıyordu.

Gerçeği bilseydi. Ah, ona anlatabilseydim.

Ama anlatamazdım. Çünkü o zaman ya Stevie Rae, ya ben, ya da ikimiz birden ölürdük. Ve bu defaki ebedi bir ölüm olurdu.

Bu yüzden, kaygılı dostumun koluna yapıştım ve onu, bizi kızlar yatakhanesinin ortak kullanım alanlarına, bizi bekleyen arkadaşlarımızın (ve ahmak hediyelerin) yanına indirecek merdivenlere çektim.

"Haydi gidelim. Canım hediye açmak istiyor," diye yalan söyledim.

"Aman Tanrım! Benimkini açmanı sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Damien heyecanla. "Bulana kadar canım çıktı."

Gülümsedim ve Damien'in ballandıra ballandıra anlattığı, sonu gelmeyen Kusursuz Hediye Arayışı hikayesini kafamı sallayarak dinledim. Genelde bu kadar aleni gay tavırları yoktur. Muhteşem Damien Maslin'in gay olmadığını söylemiyorum, tabii ki. Kesinlikle gaydir. Fakat aynı zamanda, kusursuz erkek arkadaş (tabi eğer siz de erkekseniz) fiziğine sahip, uzun boylu, kahverengi saçlı, iri gözlü, yakışıklı bir çocuktur. Kız gibi hareketleri olan gaylerden değildir. Fakat konu alışveriş olunca, birden, kızsal eğilimler sergilemeye başlar. Bu yönünü sevmediğimi söylemiyorum. Bence iyi ayakkabı almanın öneminden bahsederken çok tatlı oluyordu ve gevezeliği o anda da ruhuma ilaç gibi geliyordu. Beni bekleyen (ne yazık ki) kötü hediyelere kendimi hazırlamama yardım ediyordu.

Beni gerçekten rahatsız eden asıl meseleye bir faydasının dokunmaması çok yazıktı doğrusu.

Bir taraftan Alışveriş Macerası'nı anlatmaya devam ederek beni yatakhanenin geniş oturma salonuna soktu. Bilgisayar laboratuvarı ve kütüphane olarak kullanılan küçük odaya doğru yürürken, büyük TV ekranlarının karşısında toplanmış kız gruplarına elimle selam verdim. Damien kapıyı açar açmaz, arkadaşlarım, akorttan uzak bir koro olarak "İyi ki Doğdun!" şarkısına girdiler. Nala'nın mırıldandığını duydum ve göz ucuyla geri geri kaçtığını ve kapıdan çıkıp toz olduğunu gördüm. Korkak şey, diye düşündüm. Gerçi ben de onunla kaçabilmek için neler vermezdim.

Şarkı (çok şükür ki) sona erince, benimkiler çevremi kuşattılar.

İkizler bir ağızdan "Doğum günün kutlu olsun," diye bağırdılar. Pekala. Onlar genetik anlamda ikiz değiller. Erin Bates, Tulsa'lı, fazlasıyla beyaz bir kız. Shaunee Cole ise karamel renkli, çok hoş bir tene sahip, Connecticut'ta büyümüş Jamaikalı-Amerikalı bir kız ama ikisi birbirlerine o kadar çok benziyorlar ki ne tenlerinin rengi ne de bölge farklılıkları hiçbir anlam ifade etmiyor. Onlar ruh ikizi; ki bence bu biyolojiden çok daha önemli.

Çok ama çok iyi tanıdığım, boğuk ve seksi bir ses "İyi ki doğdun, Z," dedi. İkiz sandviçinden çıktım ve erkek arkadaşım Erik'in kollarının arasına yürüdüm. Şey, Erik, teknik anlamda, iki erkek arkadaşımdan biri. Diğeri ise İşaretlenmemden önce çıktığım ve şimdi artık çıkmıyor olmam gereken insan Heath. Fakat bir tür kaza sonucu kanını emdiğim için, Damgalandık ve hükmen erkek arkadaşım oluverdi. Evet, kafa karıştırıcı bir durum. Evet, Erik'i delirtiyor. Ve evet, günün birinde beni bu nedenle terk etmesini bekliyorum.

Kafamı kaldırıp ona bakarken ve inanılmaz gözlerinin bir kez daha esiri olurken "Teşekkürler," diye mırıldandım. Erik

uzun boylu ve çok çekici bir erkek. Süpermeninkini andıran koyu renk saçları ve inanılmaz mavi gözleri var. Kollarının arasında gevşeyivermiştim; son bir aydır bu lüksü kendime çok görüyordum. Kendimi geçici bir süreliğine de olsa insanın ağzını sulandıran kokusuna ve yanımdayken hissettiğim güven duygusuna teslim ettim. Gözlerime baktı ve bir an için, filmlerde olduğu gibi, bizim dışımızda herkes kayboldu. Sanki sadece ikimiz kalmıştık. Kollarının arasından çekilmediğimi görünce yüzünde biraz şaşkın –ve kalbimi burkan– bir gülümseme belirdi. Bu çocuğa çok çektiriyordum; oysa o, nedenini bile anlayamıyordu. Arkadaşlarımın çok eğlenceli bulacaklarını bilmeme rağmen, içimden geldiği gibi, parmaklarımın ucunda yükselip onu öptüm.

"Hey Erik, şu doğum günü şekerini neden biraz da etrafa serpiştirmiyorsun?" Shaunee kaşlarını oynatarak, sırıtan erkek arkadaşıma bakıyordu.

"Evet, tatlı şey," dedi Erin de ve her zamanki gibi Shaunee'yi taklit ederek kaşlarını oynattı. "Buraya da bir doğum günü öpücüğü vermeye ne dersin?"

Onlara gözlerimi çevirerek baktım. "Bu onun doğum günü değil. Sadece doğum günü çocuğunu öpebilirsiniz."

"Lanet olsun," dedi Shaunee. "Seni seviyorum Z ama yine de öpmek istemem."

"Aynı cinsin öpüşmesi olayı, lütfen yani," dedi Erin ve sırıtarak hayran hayran Erik'e bakan Damien'e döndü. "O işi Damien'e bırakıyorum."

"Ha?" Damien, bütün dikkatini İkizlerin gevezeliğinden ziyade Erik'e vermişti.

Shaunee "Bir kez daha söylüyoruz," diye başladı.

Erin "Yanlış takım," diye tamamladı.

Erik keyifle güldü ve Damien'in koluna erkeksi bir tavırla vurdu. "Hey, olur da takım değiştirecek olursam, ilk senin haberin olacak." (İşte ona bu kadar hayran olmam için bir neden daha. Erik süper havalı ve çok popülerdir ama insanları oldukları gibi kabul eder ve hiçbir zaman ben-bir-şeyim havasına girmez.)

Ben Erik'e kaçamak bir öpücük daha vermenin planını kurarken, içeriye Damien'in erkek arkadaşı Jack Twist suretine bürünmüş bir fırtına daldı.

"İşte bu! Henüz hediyelerini açmamış! İyi ki doğdun, Zoey!" Jack bizi (evet, beni ve Damien'i) kollarının arasına aldı ve bizi sımsıkı kucakladı.

Biz ayrılırken, Damien "Acele etmen gerektiğini söylemiştim," dedi.

"Biliyorum ama paketinin gerektiği gibi olması gerekiyordu," dedi Jack. Sadece bir gayden beklenecek bir çalımla, omzuna astığı erkek çantasına uzandı ve içinden, üzerinde onu yutacak kadar büyük ve parlak bir fiyonk olan, kırmızı folyoya sarılmış bir paket çıkardı. "Fiyongunu ben yaptım."

Erik "Jack el işi konusunda çok usta," dedi. "Ama el işi artıklarını toplaması konusunda aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

"Özür dilerim," dedi Jack tatlı bir sesle. "Partiden sonra ortalığı toplayacağıma söz veriyorum."

Erik ve Jack aynı odayı paylaşıyorlar; ki bence bu Erik'in ne hoş bir insan olduğunu bir kez daha kanıtlıyor. O beşinci sınıfta (normal okullarda üçüncü sınıf oluyor) ve okulun en popüler çocuklarından biri. Jack ise sadece üçüncü sınıfta (normal okulların birinci sınıfına denk) ve okula yeni geldi. Şirin bir çocuk ama biraz geyik ve kesinlikle gay. Erik bir homoseksüelle aynı odada kalmak konusunda büyük bir patırtı koparabilir,

ayrı bir odaya geçmeyi talep edebilir ve Jack'in Gece Evi'ndeki hayatını cehenneme çevirebilirdi. Oysa o, Jack'i koruyucu kanatlarının altına aldı ve onu bir erkek kardeş gibi benimsedi. Tabii bugün itibarıyla tam beş haftadır Jack'le resmen çıkan Damien da bu muameleden payına düşeni aldı (Tarihleri net olarak biliyoruz çünkü Damien saçma denecek kadar romantik biri ve sadece haftadönümlerini değil, yarım haftaları bile kutluyor. Ve evet bu sayede çenemizden kurtulamıyor. Ama hepimiz çok eğleniyoruz).

"Alo? Hediye demişken..." dedi Shaunee.

Erin "Evet," dedi. "Şu abartılı fiyonklu paketi de diğer hediyelerin yanına masaya koy da, Zoey paketleri açmaya başlasın."

Jack'in Damien'e "Abartılı fiyonklu mu?" diye fısıldadığını ve Damien'in de ona güven veren bir bakış eşliğinde "Bence mükemmel," dediğini duydum.

Paketi Jack'in elinden kaptığım gibi masaya yürüdüm. "Önce bunu açacağım." Yeşil fiyongu büyük bir dikkatle kırmızı folyodan ayırdım ve "Sanırım bu fiyongu saklayacağım," dedim. "Çok hoş olmuş." Damien bana göz kırparak teşekkür etti. Erik ve Shaunee'nin fısıldaştıklarını duyunca içlerinden birini tekmelemeyi ve bu sayede ikisini de susturmayı başardım. Fiyongu bir kenara bırakıp paket kağıdını sıyırdım, içindeki kutuyu açtım ve...

Ah, Tanrım...

Mutlu görünmeye çalışarak "Bir kar küresi," dedim. "İçinde de kardan adam var." Pekala, kardan adamlı kar küresi doğum günü hediyesi olamaz. Olsa olsa Noel süsü olabilir. Hem de çok bayat bir Noel süsü.

"Evet, evet," dedi Jack. "Bir de melodisini dinle." Kelime-

nin tam anlamıyla zıplayarak yanıma geldi, küreyi elimden aldı ve altındaki düğmeyi çevirdi. Ve insana acı verecek kadar ucuz ve akortsuz bir "Buz Tutmuş Kardan Adam" melodisinin ortasında kaldık.

"Teşekkürler, Jack. Gerçekten çok şeker," diye yalan söyledim.

"Beğendiğine sevindim," dedi Jack. "Aslında doğum günün için tema müziği sayılabilir." Sonra bakışlarını Erik ve Damien'e çevirdi. Üçü birbirlerine pis pis sırıttılar.

Yüzüme bir gülümseme yapıştırdım ve "Ah, tabii, çok güzel," dedim. "Sıradaki hediyeyi açalım bakalım."

Damien bana uzun, yumuşak bir kutu uzattı.

"Sırada benimki var."

Gülümsememi dudaklarıma sabitleyerek kutuyu açmaya koyuldum. Oysa bir kediye dönüşüp tıslayarak sıvışabilmek için neler vermezdim...

BÖLÜM İKİ

"Ahhh, çok güzel..." Gerçekten harika bir hediye almış olmanın şaşkınlığıyla, elimi katlı eşarbın pürüzsüz yüzeyinde dolaştırıyordum.

Damien kendini beğenmiş bir tavırla "Kaşmir," dedi.

Eşarbı kutusundan çıkardım. Genelde almaya alışık olduğum kırmızılı-yeşilli hediyeler yerine şık, yumuşacık ve krem rengi bir eşarp almış olmak, beni adeta büyülemişti.

Damien "Uçlarına işlenmiş kardan adam motiflerini gördün mü?" diye sordu. "Sence de muhteşem değiller mi?"

"Evet, muhteşemler," dedim. Noel için muhteşemdiler, tabii. Fakat bir doğum günü hediyesi için aynı şeyi söyleyemezdim.

"Pekala, sırada biz varız," dedi Shaunee ve bana –ne tesadüf ki– Noel ağaçlı bir paket kağıdıyla sarılmış büyük kutuyu uzattı.

"Kardan adam temasına bağlı kalmadık," dedi Erin, Damien'e kaşlarını çatarak.

"Evet, çünkü kimse bize söylemedi," dedi Shaunee. Onun da kaşları çatıktı.

Biraz fazla telaşla ve hevesle, "Sorun değil," dedim ve paket kağıdını yırttım. İçinde son derece şık ve hoş, yüksek topuklu bir çift siyah çizme duruyordu. Ah bir de her iki çizmenin de yan tarafına baştan ayağa kırmızı ve altın renkli ipliklerle işlenmiş Noel ağacı motifleri olmasaydı. Bu. Sadece. Noel'de. Giyilebilirdi. Ve sonuç olarak son derece kötü bir doğum günü hediyesiydi.

"Ah, teşekkürler," derken olabildiğince hoşnut görünmeye çalışıyordum. "Gerçekten çok şekerler."

"Bulana kadar canımız çıktı," dedi Erin.

"Evet, Bayan Doğum Günü Yirmi Dört Aralık'a dümdüz çizmeler alacak değildik herhalde," dedi Shaunee.

Ağlamamak için kendimi zor tutarak "Doğru ya," dedim. "Düz, siyah topuklu çizmeler bunların yerini tutar mı?"

"Hey, geriye bir hediye daha kaldı."

Erik'in sesi, beni içine yuvarlandığım doğum günü-Noel'i bunalımından son anda çıkardı. "Ah, bir şey daha mı?" Sorumun, sadece benim kulaklarımda "Ah, umarım trajik bir hediye daha değildir," tınısı bıraktığını umuyordum.

"Evet, bir şey daha," dedi Erik neredeyse utangaç sayılabilecek bir tavırla. Elinde küçük, dikdörtgen bir kutu vardı. "Umarım seversin."

Kutuyu almadan önce birkaç saniye boş boş baktım. Ve neredeyse bir sevinç çığlığı atarak üstüne son derece havalı bir *Moody'nin Şık Mücevherleri* etiketi yapıştırılmış kutuyu kaptım. (Geri planda Hallelujah Korosu'nu duyduğuma yemin edebilirdim!)

Nefesim kesilmiş gibi "Moody'den," dedim. Elimde değildi.

Erik bir kez daha "Umarım seversin," dedi. Güzel paket kağıdını adeta parçalayarak açtım. İçinden siyah kadife bir

kutu çıktı. Kadife. Gerçek kadife. Kıkırdamamak için dudağımı ısırdım, nefesimi tuttum ve kapağı kaldırdım.

İlk gördüğüm, ışıltılı platin zinciri oldu. Mutluluktan ne diyeceğimi bilemez halde, küçük kadife yastığın üstüne yerleştirilmiş incilere baktım. Kadife! Platin! İnciler! *Amantanrımeriksengelmişgeçmişeniyierkekarkadaşsın* diyebilmek için nefesimi düzene sokmaya çalışırken, incilerin tuhaf biçimlerini fark ettim. Yoksa kusurlu falan mıydılar? Son derece seçkin ve inanılmaz derece pahalı *Moody'nin Şık Mücevherleri,* erkek arkadaşımı kazıklamış mıydı? Ve birden gördüğüm şeyin ne olduğunu anladım.

İncilere kardan adam biçimi verilmişti.

Erik "Hoşuna gitti mi?" diye sordu. "Daha görür görmez, Zoey'nin doğum günü hediyesi bu olmalı diye düşündüm. Bunu sana almak zorundaydım."

"Evet. Çok beğendim," dedim. "Eşsiz bir şey."

"Kardan adam temasını bulan da Erik'ti zaten," dedi Jack mutlu mutlu.

"Şey, aslında gerçek bir tema sayılmaz," derken Erik'in yanakları hafifçe pembeleşmişti sanki. "Herkes kalp falan alırken, biraz farklı olur diye düşündüm."

"Evet," dedim. "Kalp falan, çok sıradan doğum günü hediyeleri. Kim ister ki?" diyebildim.

"Dur da kolyeni takayım," dedi Erik.

Saçlarımı aradan çekip, Erik'in o narin zinciri boynuma takmasına izin vermekten başka seçeneğim yoktu. Kardan adamın mide bulandırıcı bayram havasını ve ağırlığını dekoltemde hissediyordum.

"Çok şirin," dedi Shaunee.

"Ve çok pahalı," dedi Erin. İkizlerin ikisi de onayladıklarını göstermek için hevesle başlarını sallıyorlardı.

Damien "Benim eşarpla süper uyumlu," dedi.

Jack "Benim de kar küremle," diye ekledi.

"Kesinlikle Noel-doğum günü teması oldu," dedi Erik, İkizler'e sıkılgan bir bakış atarken. Kızlar, gülümsemelerle karşılık verdiler.

"Evet, evet, kesinlikle bir Noel doğum günü teması," dedim inci kardan adamımı parmaklarımın arasında çevirirken. Sonra herkese abartılı bir gülümsemeyle baktım. "Teşekkürler, çocuklar. Bu özel hediyeleri almaya harcadığınız zaman ve para için çok teşekkür ederim. Çok ciddiyim." Ciddiydim de. Hediyelerin kendilerinden nefret etmiş olabilirdim ama arkalarında yatan düşünceler bambaşka bir şeydi.

Ne olup bittiğinden tamamen habersiz olan arkadaşlarım bir araya toplandılar ve hep birlikte tuhaf bir görüntü çizerek ve gülerek kucaklaştık. Sonra kapı açıldı ve salondan içeri dolan ışıkta, sarı ve kabarık saçlı bir kafa aydınlanıverdi.

"Al bakalım."

Neyse ki bir vampirinkine dönüşmek üzere olan reflekslerim gayet iyi durumdaydılar; bana attığı kutuyu havada yakaladım.

"Sen beyinsiz arkadaşlarınla birlikte buraya tıkılıyken, postan geldi," diye tısladı.

"Git başımızdan, Afrodit cadısı," dedi Shaunee.

"Üzerine su atıp erimene neden olmadan git," dedi Erin.

"Her neyse," dedi Afrodit. Tam dönüp çıkmaya hazırlanırken durdu ve bana masum bir gülümsemeyle baktı. "Güzel kolye," dedi. Saçlarını arkaya atıp kıvırtarak odadan çıkma-

dan önce bana göz kırptığına yemin edebilirdim. Arkasında kahkahasını bırakmıştı.

"Tam bir sürtük," dedi Damien.

"İnsan, Karanlık Kızlar'ı kaybetmesinin ve Neferet'in, Tanrıça'nın ona verdiği bütün yetenekleri geri çektiğini ilan etmesinin ders olacağını sanıyor..." dedi Erik. "Fakat o kızın değişeceği falan yok."

Ona dik dik baktım. *Bunu eski erkek arkadaşı Erik Night mı söylüyordu?* Aklımdan geçenleri yüksek sesle söylememe gerek yoktu. Erik'in gözlerini kaçırması, düşüncelerimi okuduğunun işaretiydi.

"Doğum gününü mahvetmesine izin verme, Z," dedi Shaunee.

"O pis cadıyı yok say. Herkes öyle yapıyor," dedi Erin.

Erin haklıydı. Afrodit'in bencilliği, okulun en prestijli öğrenci topluluğu olan Karanlık Kızlar'ın liderliğinden atılmasına neden olmuş, grubun liderliği ve geleceğin Yüksek Rahibesi olarak eğitim alma şansı, bana verilmişti. Afrodit, okulun en popüler ve en güçlü çaylağı olma özelliğini de kaybetmişti. Aynı zamanda benim de eğitmenim olan Yüksek Rahibemiz Neferet, tanrıçamız Nyx'in, Afrodit'i artık eskisi gibi gözetmediğini açıkça belirtmişti. Yani kısacası, bir zamanlar popülerlik ve tapınma kaidesi üzerinde yükselen Afrodit'in havası sönmüştü.

Ne yazık ki, ben, bu hikayede herkesin inandığının ötesinde bir şeylerin de var olduğunu biliyordum. Afrodit elinden alınmadığı açıkça belli olan görüşlerini kullanarak büyükannemi ve insan türünden erkek arkadaşım Heath'i kurtarmamı sağlamıştı. Tabii ki kurtarma sürecinde de kaltaklık ve bencillik etmekten geri durmamıştı ama yine de... Heath de, bü-

yükannem de hayattaydılar ve bunu büyük ölçüde Afrodit'e borçluydum.

Ayrıca, yakın zamanda, Yüksek Rahibe'miz ve danışmanım –okulun en çok saygı uyandıran vampiri– Neferet'in aslında göründüğü gibi biri olmadığını öğrenmiştim. Aslına bakarsanız, Neferet'in güçlü olduğu kadar kötü bir vampir olduğuna da inanmaya başlıyordum.

Karanlık her zaman kötülük demek değildir. Tıpkı, ışığın da her zaman iyilik getirmemesi gibi. İşaretlendiğim gün, Nyx'in sarf ettiği bu sözler, aklımın bir köşesine yazılmıştı ve Neferet'le derdimi çok iyi ifade ediyordu. Neferet göründüğü gibi biri değildi.

Ve hiç kimseye –en azından hayatta olan kimseye– bundan bahsedemezdim (Bu da konuşabileceğim tek insanın, son bir aydır hiç görmediğim, ölümden dönen en yakın arkadaşım olması anlamına geliyordu). Neyse ki son bir aydır Neferet'le de konuşmamıştım. Kış tatili için Avrupa'ya gitmişti ve ancak yeni yılda dönecekti. Döndüğü zaman onunla nasıl baş edeceğim konusunda bir plan geliştirdiğimi umuyordum. Şimdilik planım bundan ibaretti: Plan yapmaktan. Bu da ortada plan falan yok demekti. Lanet olsun!

Jack beni içine düştüğüm zihinsel kabustan çekip yeniden doğum günü kabusuma iten sesiyle "Hey, o paket de neyin nesi?" diye sordu.

Hepimiz elimdeki kahverengi kağıtla sarılmış pakete bakıyorduk.

"Bilmem ki," dedim.

Jack "Bir doğum günü hediyesi daha olduğuna bahse girebilirim," dedi. "Haydi aç!"

"Ah, Tanrım," dedim. Fakat arkadaşlarımın halimi anlamayan gözlerle baktıklarını görünce hemen paket kağıdını

yırtmaya koyuldum. Kahverengi kağıdın içinde bir kutu daha vardı ve çok güzel, lavanta renkli paket kağıtla kaplıydı.

Jack neşeli bir çığlık attı: "Bir doğum günü hediyesi daha!"

Damien "Kimden acaba?" diye sordu.

Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Kağıt, bana insanın dudağını uçuklatacak güzellikte bir lavanta çiftliğinde yaşayan büyükannemi hatırlatmıştı. Fakat o akşam görüşeceğimizi bile bile, hediyemi postaya vermiş olması tuhaf olurdu.

Kağıdın altında pürüzsüz, beyaz bir kutu vardı. İçinde, lavanta renkli, yumuşak kağıtların ortasına oturtulmuş daha küçük bir kutu daha duruyordu. Meraktan ölerek küçük kutuyu yuvasından çıkardım. Statik elektrik yüzünden, kutunun alt yüzeyine lavanta kağıdı parçacıkları yapışmıştı. Kutuyu açmadan önce bu kağıt parçalarını temizledim. Kapağı kaldırmamla nefesimin kesilmesi bir oldu. Beyaz bir pamuk parçasının üstünde, o güne dek gördüğüm en güzel gümüş bilezik duruyordu. "Ayy"lar ve "Vayy"lar eşliğinde, üzerindeki ışıltılı süslere bakakaldım. Süsler, deniz yıldızı, deniz kabuğu ve denizatı biçimindeydiler ve aralarına küçük, gümüş kalpler serpiştirilmişti.

Bilekliği bileğime takarken "Kesinlikle mükemmel," dedim. "Kim göndermiş olabilir ki acaba?" Gülerek bileğimi çevirdim. Cilalı gümüş, hassas çaylak gözlerimize iyi gelen loş gaz lambası ışığında kıymetli taşlar gibi parlıyordu. "Büyükannemden olsa gerek. Ama bu akşam buluşacağımız düşünülünce biraz garip..." diyecek oldum ve o anda herkesin huzursuz edici bir sessizliğe bürünmüş olduğunu fark ettim.

Gözlerimi arkadaşlarımın üstünde dolaştırdım. Yüzlerinde, şoktan (Damien) rahatsızlığa (İkizler) ve öfkeye (Erik) doğru değişen farklı ifadeler vardı.

"Ne?"

"Al..." Erik kutunun içinden düştüğünü tahmin ettiğim küçük bir kartı bana uzattı.

"Ah!" dedim. Kargacık burgacık el yazısını nerede görsem tanırdım. Lanet olsun! Heath'tendi. Nam-ı diğer 2 numaralı erkek arkadaşım. Kısa notunu okurken yüzümün yanmaya başladığını hissettim. Kıpkırmızı (hatta mosmor) olmuş olmalıydım.

Zo, DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN! Doğum gününü Noel'le kaynatan o zevksiz hediyelerden ne kadar sıkıldığını çok iyi biliyorum. Bu yüzden sana hoşuna gideceğinden emin olduğum bir şey gönderiyorum. Hey! Noel'le hiçbir ilgisinin olmadığını gördün, değil mi? Tanrım! Cayman adalarından ve ailemle geçirdiğim bu sıkıcı tatilden nefret ediyorum. Seni yeniden göreceğim günü iple çekiyorum. 26'sında görüşürüz. Seni seviyorum!

Heath

Tam bir moron gibi bir kez daha "Ah!" dedim. "Şey... Heath'tenmiş." Keşke yer yarılsaydı da içine girseydim.

"Lütfen. Lütfen ama. Noel'le ilgili doğum günü hediyelerinden bu kadar nefret ettiğini neden hiçbirimize söylemedin?" Shaunee bunu her zamanki ciddi tavrıyla sormuştu.

"Evet," dedi Erin. "Bir şey söylemen yeterliydi."

"Şey," dedim suçlu suçlu.

"Kardan adam fikrinin şirin olduğunu düşündük," dedi Damien. "Ama Noel olayından nefret ediyorsan, sana öyle gelmemiştir."

"Noel olayından nefret etmiyorum," demeyi başardım.

Jack ağlamaklı bir ifadeyle "Kar kürelerini çok severim," dedi. "Kar olayı beni mutlu ediyor."

"Görünüşe bakılırsa Heath, hakkında hepimizden daha çok şey biliyor." Erik'in sesi düz ve duygusuzdu; ama bakışları kararmıştı. İncindiğini görünce midem kasıldı.

"Hayır, Erik," dedim. "Öyle değil." Ve hemen ona doğru bir adım attım.

Sanki ona da bulaşabilecek kötü bir hastalık taşıyormuşum gibi, hızla geri çekildi. Ve o anda sinirlendim. Heath'in beni üçüncü sınıftan beri tanıyor olması, Noel'le araya kaynayan doğum günü hediyelerinden nefret ettiğimi bilmesi, benim suçum değildi. Evet, tamam. O benim hakkımda, diğerlerinin henüz bilmediği pek çok şey biliyordu. Ama bunda bir tuhaflık yoktu ki! O çocuk tam yedi senedir hayatımdaydı. Erik, Damien, İkizler ve Jack hayatıma gireli topu topu iki ay olmuştu. Bunun neresi benim hatamdı?

Saatime baktım. "On beş dakika sonra, Starbucks'ta büyükannemle buluşmam gerek. Geç kalmasam iyi olur." Kapıya yürüdüm ama çıkmadan önce şöyle bir duraksadım. Dönüp arkadaşlarıma baktım. "Hiçbirinizin duygularını incitmek istemezdim. Heath'in notu kendinizi kötü hissetmenize neden olduysa, üzgünüm. Ama bu, benim hatam değil. Ve içinizden birine, insanların doğum günümü Noel'le birmiş gibi düşünmelerinden hoşlanmadığımı söylemiştim. Ve o kişi Stevie Rae'ydi."

BÖLÜM ÜÇ

Çok havalı bir alışveriş merkezi olan Utica Meydanı'ndaki Starbucks, Gece Evi'nden dümdüz meydana inen yolun üstünde kalıyordu ve tahmin ettiğimden çok daha kalabalıktı. Yani demek istediğim, hava, bir kış akşamına göre nispeten ılıktı ama günlerden 24 Aralık'tı ve saat dokuza yaklaşıyordu. Nomal şartlarda, insanların, dışarıda kafein yüklemesi peşine düşmek yerine, evlerine gidip kendilerini Noel şekerlemelerine falan hazırlamasını beklerdiniz.

Kendi kendimi azarladım. *Hayır. Büyükannemin karşısına bozuk bir moralle çıkmayacağım. Zaten onu doğru dürüst göremiyorum; birlikte geçireceğimiz kısıtlı zamanı kendi ellerimle mahvedecek değilim ya.* Hem, ayrıca, büyükannem Noel-doğum günü hediyelerinin ne kadar boş olduklarının farkındaydı. Ve bana, her zaman, kendisi gibi eşsiz ve harika bir şeyler alırdı.

"Zoey! Bu taraftayım!"

Starbucks'ın kaldırımın üzerine yayılmış masalarının arasında, dip tarafta, bana kollarını sallayan büyükannemi gördüm. Bu defa yapay bir gülümseme takınmam gerekme-

yecekti. Onu görmek beni o kadar mutlu ediyordu ki. Yanına bir an önce ulaşabilmek için kalabalığın arasında kendime yol açmaya çalıştım.

"Ah, Zoeykuş! Seni ne kadar çok özlemişim, *U-we-tsi-a-ge-ya*!" Cherokee dilinde "kızım" anlamına gelen bu kelime beni büyükannemin güçlü ve sıcak kolları gibi, sımsıkı sarmıştı. Büyükannemin her zamanki ılık lavanta –ve ev– kokusunu içime çektim. Ona sımsıkı sarılırken içim sevgi, güven duygusu ve kabullenmeyle doluvermişti.

"Ben de seni özledim, Büyükanne."

Beni bir kez daha sıktıktan sonra, bir kol boyu geri çekildi. "Dur da sana bir bakayım. Evet, kesinlikle on yedi yaşında olduğun belli oluyor. Çok daha olgun ve sanırım on altı yaşına göre biraz daha uzun boylu görünüyorsun."

Sırıttım. "Ah, Büyükanne. Aslında hiç farklı görünmediğimi sen de biliyorsun."

"Tabii ki farklı görünüyorsun. Seneler bazı kadınlara güzellik ve güç ekler; sen de o kadınlardansın."

"Sen de öyle, Büyükanneciğim. Harika görünüyorsun!" Bunu öylesine söylememiştim. Büyükannem zilyon yaşındaydı –en azından ellili yaşlarındaydı– ama bana yaşı yokmuş gibi görünüyordu. Pekala, ellili (ya da yüz ellili) yaşlarındayken yirmisinde gibi duran vampir kadınlar gibi yaşsız olduğunu söylemiyordum. Büyükannem gümüş rengi, gür saçları ve yumuşacık kahverengi gözleriyle yaşsız ve hayranlık uyandıran bir kadındı.

"Burada benimle buluşmak için o güzelim dövmelerini saklamak zorunda kalmasaydın keşke." Büyükannemin parmakları, çaylakların Gece Evi kampüsünden çıkarken sürmek zorunda oldukları kalın kapatıcının altına sakladığım döv-

memin üstünde dolaşıyordu. Evet, insanlar vampirlerin var olduğunu biliyorlardı ve yetişkin vampirler kendilerini gizlemiyorlardı. Ancak çaylaklar için farklı kurallar geçerliydi. Bu, bana göre, pek de mantıksız değildi. Ne de olsa çaylaklar çelişkilerin altından kalkmak konusunda usta sayılmazlardı ve insanların dünyasının, vampirlerin dünyasıyla çelişmesinden doğal bir şey olamazdı.

"Öyle olmak zorunda," dedim. "Kural, kuraldır, Büyükanne."

"Omuzlarındaki ve sırtındaki güzel İşaretleri kapatmadın ama değil mi?"

"Hayır. O yüzden bu ceketi giydim ya zaten." Bizi hiç kimsenin izlemediğinden emin olmak için çevreme bakındıktan sonra saçlarımı diğer tarafa atıp ceketimi, büyükannemin boynumu ve kısmen de olsa omzumu görebileceği şekilde açtım.

"Ah, Zoeykuş! Sihir gibi," dedi büyükannem yumuşak bir sesle. "Tanrıça'nın seni Seçmiş olmasından ve seni bu benzersiz İşaretle taçlandırmış olmasından gurur duyuyorum."

Beni bir kez daha kucakladı. Ben de ona sımsıkı tutundum. Hayatımda olduğu için, kendimi inanılmaz derecede şanslı sayıyordum. Beni olduğum gibi kabulleniyordu. Vampire dönüşmek üzere olmam umurunda değildi. Daha şimdiden kanşehveti yaşıyor olmam, beş elementin –hava, ateş, su, toprak ve ruh– beşini de içeren bir güce sahip olmam, onun için önemli değildi. Büyükannemin gözünde onun gerçek *U-we-tsi-a-ge-ya'sı,* kalbinin gerçek kızıydım. Gerisi boştu. Onun gerçek kızı ve benim annem, ikimizden de farklıyken, bizim bu kadar yakın ve benzer olmamız, gerçekten hem tuhaf hem de müthiş bir şeydi.

"İşte buradasınız. Trafik korkunçtu. Tatil kalabalığında, Kırık Ok'tan çıkıp, Tulsa'ya kadar gelmekten nefret ediyorum."

Annemin sesi –sanki onu düşünce gücümle davet etmişim gibi– mutluluğumun üstüne bir kova dolusu buz gibi su boca edivermişti. Büyükannemle birbirimizden ayrılıp elinde dikdörtgen biçiminde bir pastane kutusu ve bir de hediye paketiyle masamızın hemen yanında duran anneme baktık.

"Anne?"

"Linda?"

Büyükannemle aynı anda konuşmuştuk. Annemin böyle birdenbire ortaya çıkıvermesi, benim kadar büyükannemi de şaşırtmışa benziyordu. Büyükannem, ölse, bana haber vermeden annemi davet etmezdi. Annem konusunda tamamen hemfikirdik. Öncelikle ikimizi de üzmüştü. İkincisi, ikimiz de değişmesini istiyorduk. Üçüncüsü, büyük ihtimalle değişmeyeceğini biliyorduk.

"Bu kadar şaşırmanıza gerek yok. Kendi kızımın doğum gününü kaçırabilirmişim gibi..."

"Ama Linda, geçen hafta konuştuğumuzda Zoey'nin doğum günü hediyesini postaya vereceğini söylemiştin." Büyükannem de en az benim kadar rahatsız görünüyordu.

Annem, büyükanneme bakarak "O, burada buluşacağınızı söylemenden önceydi," dedikten sonra kaşlarını çatarak bana döndü. "Beni Zoey davet etmedi gerçi ama düşüncesiz bir kızımın olmasına çoktan alıştım."

"Anne, bir aydır benimle konuşmuyorsun bile. Seni herhangi bir yere nasıl davet edebilirim ki?" Sesimin olabildiğince doğal çıkması için çaba harcıyordum. Büyükannemin ziyaretinin, bir drama sahnesine dönüşüp bozulmasını istemiyordum; ancak annem daha on cümle dahi etmeden beni öfkelendirmeyi becermişti. Bana gönderdiği o aptal Noel-doğum günü kartı dışında, onunla son irtibatım, yanında üvey-

zavallımla Gece Evi'ne, beni ziyarete geldiği bir ay öncesinde kalmıştı. Ve o son görüşme, tam bir kabustu. İnanç İnsanları Kilisesi Mütevelli Heyeti üyesi olan üvey-zavallım, her zamanki dar kafalı, yargılayıcı ve bağnaz tavrı yüzünden okuldan kovulmuş; bir daha da gelmemesi tembihlenmişti. Annem de her zamanki küçük, iyi, itaatkar eş tavrıyla üvey-zavallımın peşinden gitmişti.

"Kartımı almadın mı?" Annemin kırılgan ses tonu, istikrarlı bakışlarımın altında un ufak olmaya başlamıştı.

"Evet, anne, aldım."

"Gördün mü, demek ki seni düşünüyormuşum."

"Tamam, anne."

"Biliyorsun, arada sırada da olsa, anneciğini arayabilirsin." Annemin sesi ağlamaklıydı.

İç geçirdim. "Üzgünüm, anne. Dönem finalleri falan yüzünden okul çok yoğundu."

"Umarım o okulda iyi notlar alıyorsundur."

"Alıyorum, anne." Kendimi aynı anda üzgün, yalnız ve öfkeli hissetmeme neden oluyordu.

"İyi o zaman." Annem gözlerini kuruladı ve yanında getirdiği paketleri hışırdattı. Zoraki bir neşeyle "Haydi, oturalım," dedi. "Zoey, sen içeri girip bize içecek bir şeyler alırsın. Büyükannenin beni davet etmesi iyi olmuş baksana. Her zamanki gibi, pasta getirmek benden başka kimsenin aklına gelmemiş."

Oturduk. Annem, pastane kutusunun bantlarıyla boğuşmaya başladı. O meşgulken büyükannemle ikimiz birbirimize anlayış dolu gözlerle baktık. Annemi büyükannemin davet etmediğini adım gibi biliyordum. O da benim doğum günü

pastalarından nefret ettiğimi bilirdi. Özellikle annemin pastaneden sipariş ettiği o ucuz ve aşırı tatlı pastadan...

Annemin pasta kutusunu açıp içindeki, tek katlı, kare biçimdeki beyaz pastayı çıkarışını genelde araba kazalarına sakladığım o dehşetli bakışla izledim. "İyi ki doğdun" cümlesi, dört köşeye yerleştirilmiş poinsetlerle aynı renkte, kırmızı harflerle yazılmıştı. Pastanın çevresi yeşil kremayla süslenmişti.

Annem kutunun kapağındaki "yarı fiyatına" etiketini hızlı hareketlerle çıkarmaya çalışırken "Çok güzel görünmüyor mu?" diye sordu. "Çok hoş ve Noelvari..."

Sonra durdu ve iri iri açılmış gözlerini bana dikerek "Gerçi sen artık Noel'i kutlamıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Daha önce takındığım sahte gülümsemeyi dudaklarıma bir kez daha yapıştırırken "Biz, Noel Yortusu'nu ya da Kış Dönümü'nü kutluyoruz, ki o da iki gün önceydi," dedim.

Büyükannem gülümseyerek elimi okşadı. "Kampüsün şu anda çok güzel olduğundan eminim."

"Kampüs neden güzel olacakmış?" Annemin o kırılgan ses tonu geri gelmişti. "Noel'i kutlamıyorlarsa, neden ağaçları süslesinler ki?"

Büyükannem, bana fırsat bırakmadan açıklamaya girişti. "Linda, Yortu, Noel'den çok önce de kutlanan bir şeydi. Eski insanlar da Noel ağacı süslüyorlardı." Bu sözleri biraz alaycı bir sesle söylemişti. "Hem de binlerce yıldır. Hıristiyanlar bu geleneği paganlardan aldılar. Aslında, kilise, İsa'nın doğum gününü, Yortu kutlamalarına denk gelmesi için, yirmi beş Aralık olarak kabul etti. Hatırlarsan, sen küçükken, her sene, çam kozalaklarını yer fıstığı ezmesine bular, elma, patlamış mısır ve kızılcıkları bir araya bağlayıp sadece evdeki ağacımızı değil, benim Yortu ağacı adını verdiğim, dışarıdaki ağacı da

süslerdik." Büyükannem kızına biraz mahzun, biraz şaşkın bir gülümsemeyle baktıktan sonra bana döndü: "Kampüsteki ağaçları süslediniz mi?"

Kafamı salladım. "Evet, harika görünüyorlar. Tabii kuşlar ve sincaplar da kafayı yemek üzereler."

Annem, sanki büyükannem ve ben hiç konuşmamışız gibi, "Neden hediyelerini açmıyorsun?" dedi. "Sonra da kahveyle pasta yeriz."

Büyükannemin neşesi yerine gelmişti. "Evet. Tam bir aydır hediyeni vermek için sabırsızlanıyorum."

Eğildi ve masanın altına sakladığı iki hediyeyi çıkardı. Birisi, büyük ve parlak renkli (kesinlikle Noel'le alakasız) kağıtla sarılmış bir paketti. Diğeri ise, bir kitap büyüklüğündeydi ve şık butiklerde görebileceğiniz krem renkli ince kağıda sarılmıştı. "Önce bunu aç." Büyükannem, daha büyük olan paketi bana doğru itti. Ben de içinde çocukluğumun sihrini bulma hevesiyle, kağıdı yırttım.

"Ah, büyükanne! Çok teşekkür ederim." Yüzümü mor, seramik bir saksıya diktiği lavanta çiçeğine gömüp kokuyu içime çektim. Bu harikulade bitkinin kokusu, zihnimde tembel yaz günlerinin ve büyükannemle yaptığımız pikniklerin anısını canlandırmıştı. "Mükemmel," dedim.

"Çiçek açsın diye, sıcak evde biraz hızlı büyümesini sağlamak zorunda kaldım. Ah, buna da ihtiyacın olacak." Bana kağıt bir torba uzattı. "İçinde büyüme ışığı ve ışığı saksıya tutturmanı sağlayacak aksam var. Böylece, perdelerini açıp gözlerini acıtmak zorunda kalmadan gün ışığı almasını sağlayabilirsin."

Ona sırıtarak baktım. "Her şeyi düşünüyorsun." Anneme baktım ve yüzünde, başka bir yerde olmayı dilediğini ele veren

o boş bakışı gördüm. Ona neden kalkıp gelme zahmetine giriştiğini sormak istedim ama gırtlağım beni şaşırtan bir acıyla tıkanmıştı. Oysa artık onun beni üzmesine izin vermeyecek kadar büyüdüğümü sanıyordum. Galiba on yedi yaş aslında sandığım kadar büyük bir yaş değildi.

"Al bakalım, Zoeykuş, sana bir şey daha aldım," dedi büyükannem ve bana incecik kağıtla sarılmış paketi uzattı. Annemin taş misali sessizliğini fark ettiğini ve her zamanki gibi, kızının berbat anneliğini telafi etmeye çalıştığını görebiliyordum.

Gırtlağıma oturan yumruyu bastırmaya çalışarak paketi açtım. İçinden çok eski olduğu her halinden belli olan bir kitap çıktı. Ve sonra kitabın adını gördüm. Nefesim kesilmişti. "*Drakula!* Bana Drakula'nın eski bir baskısını mı aldın?"

"Telif hakkı sayfasına bir bak istersen, tatlım," dedi Büyükannem. Gözleri sevinçle parlıyordu.

Yayıncı sayfasını açtım ve gözlerime inanamadım. "Aman Tanrım! İlk baskı!"

Büyükannem mutlu mutlu gülüyordu. "Birkaç sayfa çevir bakalım."

Çevirdim ve isim sayfasının sağ alt köşesinde Stoker'ın imzasını ve Ocak, 1899 tarihini gördüm.

"Hem de imzalı bir ilk baskı! Sana bir zilyon dolara mal olmuştur!" Kollarımı büyükannemin boynuna doladım.

"Aslında bu kitabı, kapanmak üzere olan, ikinci el kitaplar satan bir dükkanda buldum. Kelepirdi. Topu topu, Stoker'ın Amerika'daki ilk baskısı."

"İnanılmayacak kadar müthiş bir şey, Büyükanne. Çok teşekkür ederim."

"O eski ürkütücü hikayeyi ne kadar sevdiğini bilirim. Son dönemde yaşananları da göz önüne alınca, imzalı bir kopyasına sahip olmanın çok komik olacağını düşündüm."

Büyük bir dikkatle sayfayı çevirip gerçekten de ürkütücü eski çizimlere bakarken "Bram Stoker'ın bir vampir tarafından Damgalandığını biliyor muydun?" diye sordum.

"Stoker'ın bir vampirle ilişki yaşadığından bile haberim yoktu," dedi büyükannem.

Annem araya girdi. "Ben bir vampir tarafından ısırılıp etki altına alınmasına *ilişki* demezdim doğrusu."

Büyükannem de ben de ona baktık. İç geçirdim. "Anne, bir vampirle insanın ilişki yaşaması gayet mümkün. Zaten Damgalanma denen şey de bu anlama geliyor." Şey, işin içinde kanşehveti ve ciddi miktarda arzu da vardı. Ve tabi bir hayli sinir bozucu olabilecek psişik bir bağın da söz konusu olabildiğini, Heath'le deneyimlerimden biliyordum. Ama anneme bundan bahsetmeye niyetim yoktu.

Annem ensesinden aşağı bir ürperti inmiş gibi irkildi. "Bana iğrenç geliyor."

"Anne. Geleceğim konusunda çok net iki seçenek olduğunun farkında değil misin? Birincisi, iğrenç olduğunu söylediğin şeye dönüşebilirim. İkincisi de önümüzdeki dört yıl içinde bir yerde ölebilirim." Onunla bu konuya girmeyi hiç istemiyordum ama tavırları beni gerçekten öfkelendiriyordu. "Ölmemi mi, yoksa yetişkin bir vampire dönüşmemi mi tercih edersin?"

"İkisini de istemem, tabii ki," dedi.

"Linda." Büyükannem masanın altından bacağımı tuttu. "Zoey'nin söylemeye çalıştığı şu: Onu ve yeni geleceğini artık kabullenmelisin. Ve bu tavrın onu incitiyor."

"*Tavrım* mı?" Bir an annemin "Neden hep benim üstüme geliyorsunuz?" konulu tiradlarından birine girişeceğini sandım ancak annem derin bir iç çekip gözlerimin içine bakarak beni şaşırttı. "Duygularını incitmek gibi bir niyetim yok, Zoey."

Bir an eski haline dönmüştü; John Heffer'le evlenmesinden ve Mükemmel Stepford Kilise Eşi'ne dönüşmesinden önceki haline. Kalbim sıkıştı. Kendi sesimin "Ama incitiyorsun, anne," dediğini duydum.

"Üzgünüm," dedi ve bana elini uzattı. "Şu doğum günü olayını sil baştan denesek?"

Elimi eline bırakırken temkinli bir umut içindeydim. Belki de annemin içinde eski halinden bir şeyler vardı. Ne de olsa yanında üvey-zavallım olmadan, tek başına gelmişti—ki bu, başlı başına bir mucize sayılırdı. Elini sıkıp gülümsedim. "Kulağa çok hoş geliyor."

"O zaman hediyeni aç da pastamızı yiyelim," dedi ve elini henüz yenmemiş pastanın yanında duran pakete uzattı.

"Tamam." Hediyesinin doğum sahnesini canlandıran bir kağıda sarılı olduğunu görmüş olmama rağmen, hevesli görünmek için büyük çaba harcıyordum. Beyaz deri kapağı ve kenarları altın yaldızla süslenmiş sayfaları görür görmez tanımıştım. Kalbime müthiş bir ağırlığın çöktüğünü hissederek kitabı ters çevirdim ve kapağına altın harflerle basılmış *Kutsal Kelime, İnanç İnsanları Baskısı* adını gördüm. Gözüme takılan bir şey daha vardı. Kapağın sağ alt köşesine, yine yaldızlı harflerle *Heffer Ailesi* yazılmıştı. Kitabın arasında altın püsküllü, kırmızı bir ayraç yerleştirilmişti. "Bu gerçekten berbat bir hediye," diye haykırmamak için zaman kazanmaya çalışarak ayracın olduğu sayfayı açtım. Ve okuduğum şeyin sadece

bir göz aldanması olduğunu umarak gözlerimi kırpıştırdım. Hayır, gerçekten orada, karşımdaydı. Ayraç, aile ağacının olduğu sayfada duruyordu. Üvey-zavallımın çok iyi tanıdığım hafif eğik, sol el yazısıyla annemin adı, Linda Heffner eklenmişti. Onu John Heffner'e bağlamak için araya bir çizgi çekilmişti ve çizginin altına evlilik tarihleri not edilmişti. İkisinin isimlerinin altına, sanki biz de o evlilikten doğmuşuz gibi, erkek kardeşimin, ablamın ve benim isimlerimiz sıralanmıştı.

Pekala. Biyolojik babam Paul Montgomery, ben daha çocukken bizi terk etmiş ve sırra kadem basmıştı. Zaman zaman, ondan, üzerinde iade adresi bile bulunmayan acınacak derecede ufak bir çocuk yardımı çeki aldığımız oluyordu. Fakat bu nadir olaylar dışında, son on senedir hayatımızda hiçbir yeri yoktu. Ve evet, berbat bir babaydı. Ama benim babam oydu; benden ölesiye nefret eden John Heffner değil.

Gözlerimi bu uyduruk aile ağacından kaldırıp anneme baktım. Sesim şaşılacak kadar düz, hatta sakindi ama içimde müthiş bir duygu karmaşası yaşanıyordu. "Bana doğum günü hediyesi olarak bunu getirirken, aklından neler geçiyordu?" diye sordum.

Sorum, annemi rahatsız etmişe benziyordu. "Hâlâ bu ailenin bir parçası olduğunu bilmekten mutluluk duyacağını düşündük."

"Ama değilim. Bu, İşaretlenmemden çok önce de böyleydi. Bunu sen de, ben de, John da biliyoruz."

"Baban kesinlikle..."

Onu susturmak için elimi kaldırdım. "Hayır! John Heffner benim babam değil. O sadece senin kocan, o kadar. Senin seçimin, benim değil. Hep de öyleydi." Annemin yanımızda belirdiği an içimde kanamaya başlayan yara iyice açılmış, bütün

bedenime öfke akıtmaya başlamıştı. "Olay şu, anne. Hediyemi alırken, gerçekten seveceğimi düşündüğün bir şey seçmen gerekirdi; kocanın gırtlağımdan aşağı tıkıştırmak isteyeceği bir şey değil."

Annem "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun, küçükhanım," dedi. Sonra büyükanneme baktı. "Bu tavrını senden alıyor."

Annem kızına tek kaşını kaldırarak baktı. "Teşekkürler, Linda. Bu, senden bugüne kadar duyduğum en güzel cümle oldu."

"Nerede o?" diye sordum.

"Kim?"

"John. Nerede? Buraya benim için gelmedin. O senin kendimi kötü hissetmemi sağlamanı istediği için geldin. Ve böyle bir şeyi asla kaçırmak istemez. Nerede o?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Annemin gözleri, suçlu bir tavırla bir o yana, bir bu yana gidip gelmeye başlayınca yanılmadığımı anladım.

Ayağa kalkıp kaldırıma doğru seslendim. "John! Her neredeysen, çık ortaya."

Tam tahmin ettiğim gibi, Starbucks'un girişinin hemen önüne, kaldırımın diğer ucuna yerleştirilmiş yüksek ayaklı masalardan birinin yanından bir adam ayrıldı. Bize doğru yürürken, annemin onda ne bulduğunu anlamak için, büyük bir dikkatle onu süzüyordum. Gerçekten de bakılmaya değer bir özelliği olmayan bir erkekti. Orta boylu, koyu renk –grileşmeye yüz tutmuş– saçları, zayıf bir çenesi, daracık omuzları ve çöp gibi bacakları olan bir adam. Gözlerinin içine bakana kadar, sıradışı hiçbir şey göremeyeceğiniz, gözlerinin içine bak-

tığınızda sıradışı bir soğuklukla sizi ürpertecek biri. Ve onun gibi soğuk ve ruhsuz bir adamın, hiç durmadan dinle ilgili nutuklar savurması bana hep tuhaf gelmiştir.

Masamıza ulaşmıştı. Tam ağzını açmak üzereyken ben "hediyemi" yüzüne doğru fırlattım.

Dimdik gözlerinin içine bakarak "Sende kalsın," dedim. "İçindekiler ne ailem, ne de inançlarım değil."

"Demek kötü ve karanlık olanı seçiyorsun," dedi.

"Hayır. Beni sahiplenip İşaretleyen ve beni özel güçlerle ödüllendiren sevgi dolu bir Tanrıçayı seçiyorum. Ve sizinkinden farklı bir yol seçiyorum. Hepsi bundan ibaret."

"Dediğim gibi, sen kötüyü seçiyorsun," dedi bir kez daha ve sanki annem orada oturabilmek için onun desteğine ihtiyaç duyuyormuş gibi, elini onun omzuna yerleştirdi. Annem de elini onun elinin üstüne koydu ve burnunu çekmeye başladı.

Heffer'i görmezden gelerek dikkatimi anneme çevirdim.

"Anne, lütfen bunu bir daha yapma. Beni kabul edebiliyorsan ve beni gerçekten görmek istiyorsan, ara, buluşalım. Fakat sırf John bunu yapmanı istiyor diye beni görmek istiyormuşsun gibi davranman duygularımı fena halde incitiyor. Ve inan bana bu ikimiz için de iyi değil."

John "Bir kadının kocasına itaat etmesi iyidir," dedi.

Bunun kulağa ne kadar şovenist, hükmedici ve baştan ayağa yanlış geldiğini söylemek üzereyken, son anda, nefesimi boşa tüketmemeye karar verdim ve "John," dedim. "Canın cehenneme."

Annem usul usul ağlayarak "Seni kötülükten caydırmak istedim," dedi.

İşte o zaman büyükannem devreye girdi. Sesi hüzünlü fakat sertti. "Linda, temel kural olarak farklı olanın kötü olduğunu benimseyen bir inanç bulup kendini bu inanca kaptırmış olman çok yazık."

"Kızınızın, sızin hiç payınız olmadan bulduğu şey Tanrı'dır," dedi John.

"Hayır. Kızım seni buldu. Acı ama gerçek, o hiçbir zaman kendi aklını kullanmayı sevemedi. Şimdi de sen onun adına düşünüyorsun. Zoey ve benim de sizinle birlikte hareket edeceğimizi düşünebilmeniz çok tuhaf." Büyükannem bir taraftan konuşmaya devam ederken bir taraftan da lavanta bitkimi ve Drakula kitabımı toparlamıştı. Beni dirseğimden tutup ayağa kaldırdı. "Burası Amerika ve bu, bizim adımıza düşünmeye hakkının olmadığı anlamına geliyor. Linda, ben de Zoey gibi düşünüyorum. O kafanın içinde biraz sağduyu bulabilirsen ve bizi, olduğumuz gibi sevdiğin için görmek istersen, beni ara. Aksi takdirde, bir daha sesini duymak istemiyorum." Büyükannem durdu ve John'a tiksinti dolu bir bakış attı. "Ve sen. Senin sesini, hiçbir şekil ve şartta duymak istemiyorum."

Biz uzaklaşırken John'un öfke ve nefret dolu sesi arkamızda bir kamçı gibi şakladı. "Ah, sesimi yine duyacaksınız. İkiniz de. Sizin kötülüğünüzü anlayışla karşılamaktan bıkmış, bu kadarının artık yettiğine inanan pek çok iyi, düzgün ve Tanrı korkusuna sahip insan var. Karanlığa tapanlarla daha uzun süre yan yana yaşamaya hiç niyetimiz yok. Sözümü sakın unutmayın. Bekleyin ve görün. Artık cezanızı..."

Neyse ki savurduğu tehditlerin devamını duyamayacak kadar uzaklaşmıştık. Tatlı, yaşlı büyükannemin kendi kendine söylendiğini fark ettiğimde ağlamak üzereydim.

"O adam lanet olası pislik maymunun teki."

"Büyükanne!"

"Ah, Zoeykuş. Biraz önce annenin kocasıyla ilgili sarf ettiğim sözleri yüksek sesle mi söyledim?"

"Evet, Büyükanne, öyle yaptın."

Bana bakarken, gözleri ışıl ışıldı. "İyi."

BÖLÜM DÖRT

Büyükannem, doğum günümden geriye kalanları kurtarmak için elinden geleni yaptı. Utica Meydanı'ndan Taştanat Restoranı'na kadar yürüdük. Orada doğru dürüst bir doğum günü pastası yemeye karar verdik. Büyükannem iki şişe kırmızı şarap içti. Bense kolayla birlikte koca bir dilim "şeytanın yemeği" pastasını mideme indirdim (Evet, bu ironi bizim de çok hoşumuza gitti).

Büyükannem annemle ilgili zırvalıklar sıralayarak durumu kurtarmaya çalışmadı. Sonunda yola gelirdi... Ona zaman vermek gerekirdi... vs. vs. Büyükannemin tarzı, bunlara ihtiyaç duymayacak kadar pratik ve hoştu.

"Annen, kimliğini ancak bir erkekle bulabilen zayıf bir kadın," dedi kırmızı şarabını yudumlarken. "Ne yazık ki gerçekten çok kötü bir adam seçti."

"Hiç değişmeyecek, değil mi?"

Büyükannem usulca yanağımı okşadı. "Değişebilir elbette ama dürüst olmak gerekirse, ben şüpheliyim, Zoeykuş."

"Bana yalan söylememen çok hoşuma gidiyor, Büyükanne."

"Yalanlar hiçbir şeyi halletmez. Hatta kolaylaştırmaz. En azından uzun vadede. En iyisi doğruyu söylemek ve ortaya çıkan dürüst rezaleti toparlamaya çalışmak."

İç geçirdim.

"Tatlım, toparlaman gereken bir rezalet yoktur umarım."

"Var ve korkarım pek de dürüst sayılmaz." Büyükanneme mahcup bir tavırla gülümsedim ve doğum günü rezaletimi anlattım.

"Şu erkek arkadaş meselesini yola koyman gerektiğini biliyorsun, değil mi? Heath ve Erik'in birbirlerine şu kadar bile katlanabileceklerini sanmam." "Şu kadar"la ne demek istediğini göstermek için bir araya getirdiği baş parmağıyla işaret parmağının arasında en çok yarım santimlik bir boşluk vardı.

"Koyacağım da zaten. Ancak Heath benim onu kurtardığım şu seri katil olayının ardından, neredeyse bir hafta boyunca hastanede kaldı. Sonra da annesiyle babası onu Noel tatili için Cayman Adaları'na uçurdular. Onu bir aydır görmedim. Yani Heath-Erik meselesini halletmek için bir şey yapmaya fırsatım olmadı." Dikkatimi, büyükannem yerine, önümdeki tabağın dibini kazımaya vermiştim. Şu "seri katil olayı" tamamen deli saçmasıydı. Heath'i ben kurtarmıştım ama muhatabım kesinlikle deli bir insan değildi. Onu, ölümden dönen en yakın arkadaşım Stevie Rae'nin liderliğini yaptığını (ve büyük ihtimalle hâlâ da yapmaya devam ettiği) bir yaratıklar grubunun elinden kurtarmıştım. Fakat bunu büyükanneme söyleyemezdim. Kimseye söyleyemezdim; çünkü işin arkasında Gece Evi'nin Yüksek Rahibesi, benim danışmanım Neferet vardı ve bunu hissedebilecek kadar güçlü psişik yeteneklere sahipti. Benim aklımdan geçenleri okuyamıyordu –en azından çok iyi okuyamıyordu– ama olanları herhangi birisine anlatacak olursam, o kişinin aklını okuyabilirdi ve hepimizin başı belaya girerdi.

Alın size stres.

"Belki de eve dönmeli ve bu durumu düzeltmelisin," dedi büyükannem. Sonra şaşkın bakışlarımı fark edince ekledi. "Heath ve Erik'ten değil, doğum günü hediyesi meselesinden bahsediyorum."

"Ah, iyi. Evet, bunu yapsam iyi olacak." Durup söylediklerini düşündüm. "Biliyor musun, orası gerçekten de evim oldu."

"Biliyorum." Gülümsüyordu. "Ve senin için çok seviniyorum. Yerini buluyorsun, Zoeykuş ve ben seninle gurur duyuyorum."

Büyükannem benimle eski Vosvos'umu bıraktığım yere kadar yürüdü ve beni kucaklayarak vedalaştı. Ona müthiş hediyeleri için bir kez daha teşekkür ettim. İkimiz de annemle ilgili tek kelime etmedik. Bazı şeyler vardır ki, konuşmanın kimseye faydası olmaz. Büyükanneme, Gece Evi'ne dönüp arkadaşlarımla aramı düzelteceğimi söylerken samimiydim. Ama nedense kendimi şehir merkezine doğru yol alırken buldum. Bir kez daha.

Son bir aydır, her gece, öyle ya da böyle, bir bahane uydurup Tulsa şehir merkezinin sokaklarına musallat oluyordum. Musallat olmak mı? Bir homurtu çıkardım. Bir ay kadar önce ölüp, sonrasında ölümden dönen en yakın arkadaşım Stevie Rae'yi arama çalışmalarıma daha uygun bir isim veremezdim sanırım.

Evet, gerçekten de göründüğü kadar tuhaf bir durumdu.

Çaylaklar ölürlerdi. Bunu hepimiz biliyorduk. Gece Evi'ne geldiğimden beri ölen üç çaylağın ikisinin ölümlerine bizzat şahit olmuştum. Pekala, hepimiz ölebileceğimizi biliyorduk. Fakat hiç kimsenin bilmediği bir şey vardı: Ölen son üç çaylak,

yeniden canlanmışlar, hayatta dönmüşlerdi ya da... Ah, lanet olsun! Sanırım bu durumu izah etmenin en kolay yolu, basmakalıp vampirlere –ortalıkta dolaşan, kan emen ve içlerinden insanlıktan eser kalmamış canavarlara– dönüştüklerini kabul etmekti. Ayrıca çok da kötü kokuyorlardı.

Bunu biliyordum çünkü ölen iki çaylağın hayaletleri olduğunu sandığım iki siluetle karşılaşacak kadar talihsizdim. Ardından, genç insanlar öldürülmeye başladı. Görünüşe bakılırsa, birisi, katilin bir vampir olduğu izlenimini yaratmaya çalışıyordu. Bu berbat bir durumdu. Özellikle de kaçırılan iki çocuğu tanıyan benim için; çünkü polisin ilgisi, bir süreliğine de olsa, bana yönelmişti. Ve son darbe, kaçırılan üçüncü delikanlının Heath olmasıydı.

Tabii ki öldürülmesine seyirci kalamazdım. Ayrıca, bir şekilde, kaza eseri, Damgalanmıştık. Afrodit'in yardımıyla, Heath'le aramızdaki Damga bağlantısını takip etmeyi başardım. Polis, bir hayli kötü durumdaki Heath'i bir insan seri katilin elinden kurtardığımı sanıyordu.

Gerçekte keşfettiğim neydi?

Ölümden dönmüş en yakın arkadaşım ve tiksindirici yardakçıları. Heath'i oradan (oradan derken, terk edilmiş Tulsa deposunun altındaki eski Yasak Tünelleri'ni kastediyorum) kurtardım ve Stevie Rae'yle yüzleştim. Ya da ondan geriye kalanlarla.

Görüyorsunuz ya, birinci sorun, Heath'i lime lime etmeyi kafasına koymuş diğer çirkin ve ölümden dönmüş çaylakların aksine, Stevie Rae'nin insanlığını tamamen kaybettiğine inanmıyor oluşumda yatıyordu.

İkinci sorun ise Neferet'ti. Stevie Rae bana, ölümden dönüşlerinin arkasında Neferet'in olduğunu söylemişti. Bunun

doğru olduğunu biliyordum; çünkü Neferet, polisin olay yerine gelmesinden hemen önce, Heath ve bana fena bir büyü yapmıştı. Tünellerde olup biten her şeyi unutmamızı sağlamaya çalışıyordu. Sanırım büyü, Heath'in üstünde işe yaradı. Fakat bendeki etkisi geçici oldu. O etkiyi kırmak için beş elementin gücünden faydalandım.

Yani, uzun lafın kısası, o zamandan beri bir- Stevie Rae, iki- Neferet, üç- Heath konusunda ne yapmam gerektiğini düşünüp duruyorum. Endişelerimin kaynağı üç kişiyi son bir aydır görmüyor olmamın durumumu kolaylaştırdığını düşünebilirsiniz ama işin aslı öyle değildi.

Yüksek sesle "Pekala," dedim. "Bugün benim doğum günüm ve şu ana kadar, benim için bile, sınırları zorlayacak kadar berbat bir doğum günü oldu. Bu yüzden, Nyx, senden tek bir doğum günü iyiliği isteyeceğim. Stevie Rae'yi bulmak istiyorum." Sonuna aceleci bir "Lütfen," ekledim (Damien olsa, beni uyarırdı. Tanrıça'yla konuşurken kibar olmakta fayda vardı).

Gerçekten bir cevap almayı bekliyor değildim. Bu yüzden kafamın içinde *pencereni kapat* kelimeleri dönmeye başlayınca, önce radyoda çalan şarkının sözleri olduğunu sandım. Fakat radyom açık bile değildi ve beynimin içinde dolaşan kelimelere müzik eşlik etmiyordu. Ve son olarak bu kelimeler, radyonun değil, beynimin içindeydiler.

Biraz gerilmekle birlikte, penceremi kapattım.

Hava, son bir haftadır, olağanüstü ılıktı. Hatta bugün en yüksek sıcaklık on altı dereceye kadar çıkmıştı. Aralık ayı için tuhaf bir durumdu elbette ama biz de Oklahoma'daydık ve "tuhaf" sıfatı Oklahoma'nın hava durumu için normal sayılırdı. Yine de saat gece yarısına yaklaşırken, hava bir hayli serinlemişti. Gerçi benim için hiçbir sakıncası yoktu. Yetişkin

vampirler, soğuğu insanlar kadar fazla hissetmezler. Hayır, bunun nedeni soğuk ve ölü ceset parçaları olmaları değildir (Iyyk, belki de Stevie Rae gerçekten öyledir). Sadece metabolizmaları insanlarınkinden çok farklıdır. Bir çaylak –özellikle de İşaretlenmelerinin üstünden sadece birkaç ay geçmiş pek çok çocuktan daha ileri düzeydeki bir çaylak– olarak soğuğa direncim, normal insan çocuklarından çok daha iyiydi. Yani Vosvosumun içinde dolan serin hava beni hiç rahatsız etmiyordu. Zaten birdenbire hapşırmaya başlamamın ve tüylerimin ürpermesinin tuhaflığı da buradan geliyordu.

Iykk, bu koku da neydi böyle? Küflü bir bodrum katı, zamanında buzdolabına kaldırılmamış bir yumurta salatası ve toz kokusu bir araya gelmiş ve ne yazık ki bana hiç yabancı gelmeyen pis ve tiksindirici bir esintiye dönüşmüştü.

"Ah, lanet olsun!" Kokuyu tanıyınca, Vosvos'umu üç şeritli yolda sağa çektim ve merkez otobüs durağının biraz kuzeyine park ettim. Hiç oyalanmadan penceremi kapatıp kapımı kilitledim (Drakula'nın ilk baskısını çaldırırsam, ölebilirdim). Kaldırıma çıkıp hiç kıpırdamadan durdum ve havayı kokladım. Kokuyu hemen aldım. Iykk. Duymazdan gelinemeyecek kadar kötüydü. Geri zekalı bir köpek gibi, havayı koklamaya devam ederek, kaldırım boyunca ilerledim ve otobüs durağının rahatlatıcı ışıklarından uzaklaştım.

Onu bir ara sokakta buldum. Önce büyük bir çöp torbasının üzerine eğildiğini sandım ve kalbim sıkıştı. Onu böyle bir hayattan çekip çıkarmalı, başına gelen bu korkunç şeyin çaresine bakana kadar güvende kalmasını sağlamalıydım. Ya da tamamen ölmesi gerekiyordu. Hayır! Aklımda böyle bir düşünceye yer yoktu! Stevie Rae'nin ölümünü bir kez izledim. Bunu bir kez daha yaşamayacaktım.

Fakat çöp torbası, daha ben Stevie Rae'nin yanına ulaşıp onu kollarımın arasına alma (tabii nefesimi tutmak kaydıyla) ve her şeyin yoluna gireceğini söyleme fırsatı bulamadan, inleyerek hareket etti. İşte o anda Stevie Rae'nin bir çöp torbasının değil, bir evsizin üstüne eğildiğini ve o zavallının boynunu ısırmakta olduğunu fark ettim.

"Ah, iğrenç. Lütfen şunu keser misin?"

Stevie Rae insanlarda görülemeyecek bir çeviklikle bana döndü. Evsiz kurban yere düştü ama Stevie Rae kadının sımsıkı tuttuğu bileğini bırakmamıştı. Stevie Rae ürkütücü kırmızı gözleriyle, dişlerini göstererek tısladı. O kadar tiksinmiştim ki korkacak ya da dehşete düşecek halim kalmamıştı. Berbat bir doğum günü geçirmiştim ve insanlar konusunda –ölümden dönmüş en yakın arkadaşım dahi olsalar– sabrımın sonuna gelmiştim.

"Stevie Rae, benim. Şu tıslama olayını bırakabilirsin. Ayrıca bu çok saçma bir vampir klişesinden başka bir şey değil."

Bir an hiçbir şey demedi. İçime, onu görmediğim bir ay boyunca iyice başkalaşmış –yani tamamen diğerlerine benzemiş– olabileceği korkusu düşüvermişti. Midemde acı verici bir yanma hissetmeme rağmen kırmızı gözlerine bakarak gözlerimi çevirdim. "Ayrıca, çok da kötü kokuyorsun. Ürkünç Ölümden Dönenler Ülkesi'nde duş diye bir şey yok mu?"

Stevie Rae kaşlarını çattı; aslında bu bir ilerleme sayılırdı çünkü kaşlarını çatarken dudakları dişlerini örtmüştü. "Git buradan, Zoey," dedi. Sesi soğuk ve dümdüzdü; eskiden bana çok şirin gelen Okie[1] aksanı tuhaf bir teneke sesi gibi çıkıyordu. Ama adımı söylemişti ve cesaretimi toplamam için bu kadarı yeterliydi.

1 Okie: Oklahomalı anlamında

"Konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorum. Bu yüzden o evsiz kadını bırak... Iykk, Stevie Rae. Büyük ihtimalle biti falan vardır. Haydi, konuşalım."

"Konuşmak istiyorsan, karnımı doyurmamı beklemen gerekecek." Stevie Rae, böcekleri andıran bir hareketle, kafasını yana eğdi. "O küçük oyuncağını, insan sevgilini Damgaladığını unuttuğumu mu sanıyorsun? Senin de kana merakın var gibi görünüyor. Bana katılmak ister misin?" Gülümserken dilini köpek dişlerinin üstünde dolaştırıyordu.

"Pekala, çok pis. Çok çok pis. Bilgin olsun, Heath benim oyuncağım falan değil, erkek arkadaşım. Ya da erkek arkadaşlarımdan biri. Kanını da kazayla emdim. Sana bundan bahsedecektim ama o arada ölüverdin. Bu yüzden, hayır. O kadını ısırmak falan istemiyorum. Nereden geldiğini bile bilmiyorum." İri iri açılmış gözlerle bizi izleyen o zavallı ve mat saçlı kadına hafifçe gülümsedim. "Lütfen, alınmayın, efendim."

"İyi. Bana daha çok kalır." Stevie Rae yeniden kadının gırtlağına eğildi.

"Kes şunu!"

Omzunun üstünden bana baktı. "Dediğim gibi, Zoey. Git başımdan. Buraya ait değilsin."

"Sen de," dedim.

"İşte yanılgılarından biri de bu."

Sonra, şimdi artık ağlamaya ve "lütfen, ah, lütfen," diye yalvarmaya başlamış olan kadına döndü. Ellerimi başımın üstüne kaldırırken, birkaç adım daha attım. "Bırak onu dedim."

Stevie Rae'nin cevabı tıslamak ve dişlerini kadının gırtlağına geçirmek oldu. Gözlerimi yumdum ve derhal odaklandım. "Hava, bana gel," diye emrettim. Ve daha o anda çevremi kuşatan esintiyle saçlarımın havalandığını fark ettim. Bir mini

hortum hayal ederek, tek elimi önüme doğru uzattım. Gözlerimi açtım, bileğimi hızla salladım ve havanın gücünü ağlayan evsiz kadının üstüne savurdum. Tam hayal ettiğim gibi, hızla dönen hava, kadını çevreledi. Stevie Rae'nin saçının tek bir telini dahi kıpırdatmadan, kurbanını kucakladı ve onu ara sokağın ötesine taşıdı. Sokak lambasının güven veren aydınlığına ulaşınca da koyverdi. "Teşekkürler, hava," diye mırıldandım ve esintinin dinmeden önce yüzümü şöyle bir okşadığını hissettim.

"Bu konuda gittikçe daha ustalaşıyorsun."

Tekrar Stevie Rae'ye döndüm. Bana, yeni bir hortum yaratıp onu içine çekecekmişim gibi, açıkça kuşkulu bir ifadeyle bakıyordu.

Omuz silktim. "Pratik yapıyordum," dedi. "Tamamen konsantrasyon ve kontrol meselesi. Pratik yapsaydın, sen de bilirdin."

Stevie Rae'nin kuruyup küçücük kalmış suratından hızlı –hatta o kadar hızlı ki bir an ben mi hayal ettim diye bile düşündüm– bir acı ifadesi geçer gibi oldu. "Benim artık elementlerle bir alakam kalmadı," dedi.

"Saçmalık," dedim. "Senin toprakla ilgili bir özelliğin var. Ölmeden ya da her ne olduysan işte, önce vardı." Ölümden dönen Stevie Rae'yle ölüm konusunu konuşuyor olmak gerçekten çok acayipti. "Böyle şeyler öyle bir anda kayboluvermez. Ayrıca, tünelleri anımsıyor musun? Özelliğin o zaman da duruyordu."

Stevie Rae kafasını sallayınca, saçlarının tamamen kirlenmemiş ve sertleşmemiş olan kısa sarı bukleleri, bana eski halini anımsatacak şekilde zıpladılar. "Artık yok. Eskiden sahip olduğum şey, insan tarafımla birlikte öldü. Bunu kabul edip hayatına devam etmelisin. Ben öyle yaptım."

"Asla kabul etmem. Sen benim en iyi dostumsun. Devam mevam etmem!"

Birdenbire Stevie Rae'den çirkin ve vahşi bir ses çıktı; gözleri kan kırmızısı bir renkle parladı. "En iyi dostuna benziyor muyum?"

Kalbimin göğüs kafesimin içinde deli gibi çarpışını duymazdan geldim. Haklıydı. Yeni hali eskiden tanıdığım Stevie Rae'ye hiç mi hiç benzemiyordu. Fakat tamamen gittiğini kabul edemezdim. O tünellerde en yakın arkadaşımdan izler görmüştüm ve bu ondan asla vazgeçemeyeceğim anlamına geliyordu. Ağlayacak gibi oldum ama kendimi topladım ve sesimin normal çıkmasını bir şekilde başardım.

"Şey, lanet olsun ki ona hiç benzemiyorsun. Saçlarını yıkayalı ne kadar oldu? Üstündekiler ne öyle?" Ucubik Goth çocuklarının dışarıda hava otuz dereceyken bile giymeye bayıldıkları uzun, pis ve lekeli trenç kotunun altında, üstünden dökülen bir kazak ve pantolon vardı. "O kılık içinde kendimi bile sevmezdim," dedim. İç geçirdim ve ona doğru bir iki adım attım. "Neden benimle gelmiyorsun? Seni yatakhanenin arka kapısından içeri sokabilirim. Zor olmaz; şu ara kimseler yok. Neferet bile." Bu son cümleyi söyledikten sonra sözlerime hızla devam ettim (İkimizin de ne o anda ne de sonrasında Neferet'ten konuşmak istediğimizden şüpheliydim). "Öğretmenlerin çoğu kış tatiline çıktılar. Çocuklar da ailelerini görmek üzere seyahatlere gittiler. Kesinlikle hiçbir şey olduğu yok. Hatta Damien, İkizler ve Erik de bizi rahatsız etmezler; çünkü onları çok kızdırdım. Yani uzun ve köpüklü bir banyo yapabilirsin, hem sana adam gibi kıyafetler veririm. Sonra da konuşuruz." Gözlerinin içine baktığım için derinliklerine çöken özlemi görebiliyordum. Tamam, sadece bir an sürmüştü ama kesinlikle oradaydı. Gözlerini kaçırdı.

"Seninle gelemem. Karnımı doyurmam gerek."

"Sorun değil. Ben sana yatakhane mutfağından bir şeyler taşırım. Hey, hatta her iddiasına girerim ki Lucky Charms[2] bile bulurum," derken gülümsedim. "Hatırlasana, büyülü bir tatları ve sıfır besin değerleri vardı."

"Count Chocula[3] gibi mi?"

Hangimizin en sevdiği kahvaltılık gevreğin daha üstün olduğu konusundaki ateşli tartışmalarımızı hatırladığını görünce gülümsemem iyice aydınlandı. "Count Cocula iyiliğini hindistancevizinden alıyor. Hindistancevizi bir bitkidir ve sağlıklıdır."

Stevie Rae gözlerimin içine baktı. Gözleri artık kırmızı renkte değildi. Üstelik yanaklarından aşağı süzülen gözyaşlarını saklamaya da uğraşmıyordu. Otomatik olarak yanına yürüdüm ama hızla geri çekildi.

"Hayır! Bana dokunmanı istemiyorum, Zoey. Ben eski ben değilim. Pis ve iğrencim."

"O zaman benimle gel ve üstünü başını temizle," dedim yalvarır gibi. "Bu işi çözeceğimize söz veriyorum."

Stevie Rae hüzünle kafasını salladı ve gözlerini sildi. "Bunu çözmek diye bir şey yok. Pis ve iğrencim derken sadece dış görünüşümü kastetmedim. Dışarıdan gördüğün pislik içimdeki pisliğin yarısı bile etmez. Zoey, benim beslenmem gerek. Kahvaltılık gevrekten, sandviçlerden ya da kola içmekten bahsetmiyorum. Kan içmem gerek. İnsan kanı. İçmezsem..." Duraksadı. Vücudundan bir titremenin geçip gittiğimi hissettim. "İçmezsem... Katlanmayacağım kadar büyük bir acı ve yakıcı bir açlık hissi yaşıyorum. Beslenmek istememi anlaman ge-

2 Lucky Charms: Arasına lokum şekerlemeleri katılmış, rengarenk yulaf gevreği markası

3 Count Chocula: Kutusunda bir vampir resmi olan mısır gevreği markası

rek. İnsanların gırtlaklarını ortadan ikiye ayırmayı ve dehşet, öfke ve acıyla dolu kanı içmeyi o kadar çok istiyorum ki başım dönüyor." Bir kez daha duraksadı. Bu defa derin derin nefes alıp veriyordu.

"İnsanları öldürmeyi gerçekten istiyor olamazsın, Stevie Rae."

"Yanılıyorsun. İstiyorum."

"Öyle diyorsun ama içinde eski dostumdan izler olduğundan eminim. Stevie Rae, bırak bir insanı öldürmeyi, bir köpek yavrusunu itelemek bile sana göre değil." İtiraz etmek üzere ağzını açtığını görünce telaşla devam ettim. "Sana insan kanı bulabileceğimi ve kimseyi öldürmene gerek kalmayacağını söylesem?"

İnsanı ürkütecek kadar duygusuz bir ses tonuyla "Öldürme kısmını seviyorum," dedi.

"Peki leş gibi, pis kokulu ve iğrenç görüntülü olmaktan hoşlanıyor musun?" diye yapıştırdım.

"Artık görüntüme aldırmıyorum."

"Öyle mi? Peki ya sana bir Roper pantolon, kovboy çizmeleri ve içine sokabileceğin, şöyle güzel, uzun kollu, jilet gibi ütülenmiş bir gömlek de bulabileceğimi söylersem?" Gözlerindeki kıpırtıyı fark etmiştim. O anda eski Stevie Rae'ye ulaşmayı başardığımı anladım. Hazır kendimi dinletirken, kafamı çalıştırıp doğru sözcükleri bulmalıydım. "Şöyle yapalım. Yarın gece yarısı benimle buluş. Hayır, bekle. Yarın cumartesi. Ortalık, gece yarısında kimseye görünmeden kaçabileceğim kadar sakinleşmiş olmaz. Saat üçte, Philbrook arazisindeki kameriyede buluşalım." Durup sırıttım. "Orayı hatırlıyorsun, değil mi?" Tabii ki nereyi kastettiğimi çok iyi hatırlıyordu. Oraya birlikte gitmiştik. Fakat o zaman ben onu değil, o beni kurtarmaya çalışıyordu.

"Evet, hatırlıyorum." Hatırlıyorum kısmını yine o donuk ve dümdüz ses tonuyla söylemişti.

"Pekala. İşte orada buluşalım. Kıyafetleri ve kanı yanımda getireceğim. Yiyip içebilir –ya da her neyse işte– üstünü değiştirebilirsin. Sonra da bu meseleye bir çözüm bulmaya çalışırız." İçimden, kızcağızın temizlenebilmesi için yanımda sabun ve şampuan da götürmem ve bir şekilde su sağlamam gerekeceğini geçiriyordum. Pöff, gerçekten de göründüğü kadar kötü kokuyordu. "Tamam mı?"

"Bunun gerçekten bir anlamı yok."

"Bırak da ben karar vereyim, olur mu? Ayrıca daha sana doğum günümde yaşadığım dehşeti anlatamadım. Büyükannem ve ben, annem ve üvey-zavallımla harika bir sahne yaşadık. Büyükannem, üvey-zavallım için pislik maymun dedi."

Stevie Rae'den eski halini hatırlatan bir kahkaha yükselince, içlerine biriken yaşlardan kurtulmak için gözlerimi kırpıştırmak zorunda kaldım.

"Lütfen, gel," dedim duygulu bir sesle. "Seni çok özledim."

"Geleceğim," dedi Stevie Rae. "Ama üzüleceksin."

BÖLÜM BEŞ

Bu çok da olumlu sayılmayacak son yorumun ardından, Stevie Rae son hızla döndü ve sokak arasının karanlık ve pis kokulu derinliklerinde gözden kayboldu. Ben de, ona göre çok daha yavaş hareketlerle, arabama döndüm. Üzgün ve huzursuzdum; kafamda doğruca okula dönmeme izin vermeyecek kadar çok düşünce vardı. Bu yüzden Tulsa'nın güney tarafında, Yetmiş birinci sokaktaki, yirmi dört saat açık IHOP[4] şubesine gittim ve kendime büyük boy çikolatalı milk-shake ve çikolata parçacıklı pankekler ısmarladım ve strese bağlı yemek bozukluğu eşliğinde düşünmeye başladım.

Stevie Rae'yle işlerin yolunda gittiğini tahmin ediyordum. Yani en azından yarın buluşmayı kabul etmişti. Üstelik beni ısırmaya da kalkışmamıştı ve bu, artı puan sayılırdı. Tabii ki o evsiz kadını yemeye çalışması, büyük ölçüde rahatsız edici bir şeydi. Stevie Rae'nin kokusu ve görüntüsü de tamamen mide bulandırıcıydı. Fakat o nefret dolu, deli, ölümden dönmüş kız görüntüsünün altında *benim* Stevie Rae'mi, en yakın arkadaşımı hissedebildiğime yemin edebilirdim. Bu düşünceye

4 IHOP: Fast food tarzında hizmet veren bir restoran zinciri.

sımsıkı tutunacak ve onu yeniden ışığa dönmeye ikna etmeyi deneyecektim. Yani mecazi anlamda. Sanırım ışık onu, beni ya da yetişkin bir vampiri rahatsız ettiğinden daha çok rahatsız ediyordur. Bunu anlamak zor değildi. Çünkü ölümden dönen o tiksindirici çocuklar kelimenin tam anlamıyla vampir klişesine uygundular. Güneşin tenine değmesi halinde, Stevie Rae'nin alev alıp almayacağını merak etmiştim doğrusu. Özellikle sabahın üçünde buluşacağımızı düşününce, bu kesinlikle çok kötü olurdu. Ne de olsa şafağın sökmesine birkaç saat kalmış olacaktı. Bir kez daha lanet olsun.

Günışığı ve diğer ıvır zıvırla ilgi kaygılarım yetmezmiş gibi, çok yakın gelecekte bütün öğretmenler (özellikle de Neferet) okula dönünce ne yapacağımı ve Stevie Rae'nin ölümden döndüğünü herkesten saklamak zorunda olduğum gerçeğini de düşünmem gerekiyordu. Hayır, bu konuya, Stevie Rae'yi temizleyip güvenli bir yere taşıdıktan sonra kafa yoracaktım. Bebek adımlarıyla ilerleyecek ve beni açıkça Stevie Rae'ye götüren Nyx'in, işleri yoluna koymama yardım edecek ipuçları göndermesi için dua edecektim.

Okula döndüğümde şafak sökmek üzereydi. Okulun park alanı neredeyse tamamen boştu. Ağır adımlarla Gece Evi'ni oluşturan kale tarzı bina öbeğinin çevresini dolaşırken hiç kimseyle karşılaşmadım. Kızların yatakhanesi, kampüsün karşı tarafında kalıyordu ama benim hiç acelem yoktu. Dahası, yatakhaneye gitmeden ve öfkeli arkadaşlarıma (off, doğum günlerimden gerçekten nefret ediyordum) rastlamadan önce halletmem gereken bir şey daha vardı.

Gece Evi'nin ana binasının tam karşısında kalan yapı, okulun geri kalan kısmıyla aynı taş ve çıkıntılı kaya parçalarıyla inşa edilmişti fakat burası diğerlerinden daha küçük ve yuvarlaktı. Önünde de mermerden yapılma, kollarını, elleri-

nin arasında bir dolunay tutacak şekilde havaya kaldırmış bir Nyx heykeli duruyordu. Durup Tanrıça'ya baktım. Kampüsü aydınlatan gaz lambası ışığı, sadece gözlerimize iyi gelmekle kalmıyordu. Gaz lambalarının yaydıkları yumuşak ve ılık ışık, Nyx'in heykeline hayat üfleyen bir okşamadan farksızdı. Tanrıça'ya hayranlık dolu gözlerle bakarken, elimdeki lavanta saksısını ve *Drakula* kitabımı yavaşça yere bıraktım ve Nyx'in ayaklarının dibindeki otların arasında uzun, gri dua mumunu buldum. Devrilmişti. Mumu düzelttim ve gözlerimi yumup düşüncelerimi odakladım. Gaz lambasının sıcaklığına, güzelliğine ve karanlık bir odanın atmosferini tamamen değiştirecek kadar güçlü bir ışık yaymasına konsantre oldum.

"Alevi çağırıyorum; benim için ışık getir lütfen," dedim.

Kandilin alev aldığını ve yüzüme vuran sıcağı hissettim. Gözlerimi açtığımda toprak elementini simgeleyen yeşil mum, parlak bir ışıkla yanmaktaydı. Memnuniyetle gülümsedim. Stevie Rae'ye söylediklerim kesinlikle abartı değildi. Son bir aydır, elementleri çağırmak konusunda sürekli pratik yaptığım için, artık bu işte bir hayli ustalaşmıştım. (Tanrıça tarafından bana bahşedilen ve hayranlık uyandıran o güç, arkadaşlarımın incinmiş duygularını iyileştirmeme yetmiyordu ama yine de...)

Yanan mumu, büyük bir dikkatle Nyx'in ayaklarının dibine yerleştirdim. Kafamı öne eğmek yerine, arkaya attım. Yüzüm açıkta ve gece göğünün görkemine dönüktü. Sonra Tanrıçama dua etmeye başladım. Dualarımın daha çok sohbete benzediğini itiraf etmeliyim. Nyx'e saygısızlık etmeyi asla istemem ama ben böyleyim işte. İşaretlendiğim ve Tanrıça'nın bana göründüğü o ilk günden beri, kendimi –sanki Tanrıça, kullarını çatık kaşlarla izleyen ve elinde kara kaplı bir defterle hazır bekleyen isimsiz bir Tanrı'nın aksine, hayatımda olup

bitenlerle gerçekten ilgileniyormuş gibi– ona yakın hissediyorum.

"Nyx, bu gece bana yardım ettiğin için çok teşekkür ederim. Stevie Rae'nin durumu aklımı karıştırıyor ve beni allak bullak ediyor ama biliyorum ki, eğer sen bana –bize– yardım edersen, bu işin üstesinden gelebiliriz. Lütfen bana göz kulak ol ve bana ne yapmam gerektiği konusunda yardım et. Beni özel bir nedenle İşaretlediğini ve bana bu yüzden özel güçler bahşettiğini biliyorum. Ve her geçen gün, bu nedenin Stevie Rae'yle bir ilgisi olduğuna dair inancım güçleniyor. Sana yalan söyleyecek değilim; bu durum beni korkutuyor. Ama beni seçerken ne ödlek bir kız olduğumu zaten biliyordun." Gökyüzüne gülümseyerek baktım. Nyx'le ilk konuşmamda, onun tarafından özellikle seçilmiş olmamın mümkün olmayacağını çünkü daha paralel parkı bile beceremediğimi söylemiştim. O zaman buna aldırmamıştı; hâlâ da aldırmadığını umuyordum. "Her neyse, bu mumu Stevie Rae'yi asla unutmayacağım gerçeğini, detaylar konusunda hiçbir fikrim olmasa da, benden yapmamı istediğin şeyden asla kaçmayacağımı simgelemesi için yakmak istemiştim."

Orada bir süre daha oturmaya niyetliydim. Bu arada kulağıma, Stevie Rae'yle buluşmamda neler yapmam gerektiği konusunda ipuçları fısıldanacağını umuyordum. Bu nedenle Nyx'in heykelinin dibinde oturup gökyüzünü seyrederken, Erik'in sesiyle yerimden sıçradım.

"Stevie Rae'nin ölümü seni fena sarstı, değil mi?"

Olduğum yerde zıplarken hiç de hoş sayılmayacak bir çığlık koyverdim. "Tanrım, Erik! Beni öyle kötü korkuttun ki az kalsın altıma ediyordum. Bir daha böyle sessiz sessiz gelme."

"Tamam. Özür dilerim. Seni rahatsız etmemem gerekirdi. Görüşürüz." Erik dönüp uzaklaşmaya başladı.

"Bekle. Gitmeni istemiyorum. Beni şaşırttın sadece. Bir dahaki sefere, yaprak hışırdat, öksür, bir şey yap işte."

Durdu ve yeniden bana döndü. Yüzünde kontrollü bir ifade vardı ama yavaşça kafasını sallayıp "Olur," dedi.

Ayağa kalktım ve cesaret verici olduğunu umduğum bir gülümseme takındım. Ölümden dönen arkadaşım ve Damgalanmış erkek arkadaşım bir yana, Erik'ten gerçekten çok hoşlanıyordum ve ondan ayrılmak istemiyordum. "Aslında, burada olmana sevindim. Olanlar için özür dilemem gerek."

Erik eliyle kaba bir hareket yaptı. "O konuda endişen olmasın. Ayrıca o kardan adam kolyesini takman gerekmiyor. Hatta istersen gidip değiştirebilirsin. Ya da her neyse. Fişini saklamıştım."

Elim, boynumdaki kolyeye uzandı. Onu (ve Erik'i) kaybetme ihtimalini düşününce, kolyeyi birden şirin bulduğumu düşündüm (Erik şirinden de öteydi). "Hayır, geri vermek istemiyorum." Duraksadım ve deli ya da umutsuz bir görüntü çizmemek için toparlandım. "Pekala, şu var. Şu doğum günü-Noel meselesi konusunda gereğinden fazla duyarlı davranıyor olmam mümkün. Size bu olayla ilgili gerçek hislerimi anlatmam gerekirdi. Ama o kadar uzun zamandır berbat doğum günleriyle haşır neşirim ki, sanırım üzerinde düşünmek bile istemedim. En azından bugüne kadar. Sonra da çok geç kalmış oldum. Hiçbir şey söylemeyecektim ve Heath'in notunu görmeseniz, hiçbirinizin durumdan haberi olmayacaktı." Heath'in gösterişli bilekliğinin bileğimde olduğunu hatırlayınca elimi indirdim. Ah bir de o şirin süsleri böyle neşeli neşeli şangırdamasalardı ne iyi olurdu. Sonra "Ayrıca, haklısın," diye ekledim. "Stevie Rae beni gerçekten sarstı." Ve derhal çenemi kapattım çünkü ölü olması gereken Stevie Rae'den, bir kez daha, hâlâ hayattaymış gibi bahsetmiştim. Gerçi onun

durumunda "ölü" doğru bir tabir sayılmazdı. Ve tabii, böyle konuşurken, hiç istemememe rağmen, tam bir manyak görüntüsü çiziyordum.

Erik'in mavi gözleri ruhumun derinliklerine işler gibiydiler. "Sence, biraz geri çekilsem ve seni yalnız bıraksam işin kolaylaşır mı?"

"Hayır!" Gerçekten de mideme sancı girmesine neden olmuştu. "Geri çekilmen kesinlikle işimi kolaylaştırmaz."

"Stevie Rae öldüğünden beri, burada değil gibisin. Biraz mesafeye ihtiyacın varsa bunu anlarım."

"Erik. Gerçek şu ki bu sadece Stevie Rae meselesi değil. Bana, bahsetmesi hiç de kolay olmayan başka şeyler de oluyor."

Yanıma sokuldu ve parmaklarını parmaklarıma kenetledi. "Bana anlatamaz mısın? Sorun çözmek konusunda fena sayılmam. Belki yardımcı olabilirim."

Gözlerinin içine baktım. Ona Stevie Rae, Neferet ve hatta Heath'ten bahsetmeyi o kadar istiyordum ki. Ona doğru çekildiğimi hissettim. Erik aramızdaki mesafeyi kapattı ve kendimi kollarının arasında buluverdim. Her zaman çok güzel kokuyordu; her zaman güçlü ve sağlamdı.

Çenemi göğsüne yasladım. "Şaka mı yapıyorsun, sorun çözmek konusunda bir numarasın. Aslında her konuda süpersin. Ne yalan söyleyeyim, mükemmel kavramına insanı ürkütecek kadar yakınsın."

Gülerken göğsünün hareket ettiğini hissettim. "Bunu kötü bir şeymiş gibi söyledin."

"Kötü bir şey değil," dedim. "Sadece sinir bozucu."

"Sinir bozucu mu?" Bana bakabilmek için geri çekildi. "Şaka yapıyor olmalısın!" Hâlâ gülüyordu.

Kaşlarımı çatarak baktım. "Bana neden güldüğünü sorabilir miyim?"

Beni kucakladı ve "Z, vampirler tarihinin en güçlü çaylak kızıyla çıkmanın nasıl bir şey olduğu konusunda bir fikrin var mı?" diye sordu.

"Hayır, çünkü genelde kızlarla çıkmam," dedim. Gerçi lezbiyenliğin kötü bir şey olduğunu da düşünmüyordum.

Çenemi tutup yüzümü kendisine çevirdi. "Korkutucu olabiliyorsun, Z. Elementlerin hepsini kontrol ediyorsun. Kızdırmamanın daha iyi bir tercih olacağı bir kız arkadaşa sahip olmak nasıl bir şey, bir düşünsene..."

"Ah, yapma. Saçmalıyorsun. Ben seni hiç haklamadım ki." Bazılarını gerçekten hakladığımı söylemek istememiştim. Özellikle de ölümden dönenleri. Ve tabii eski kız arkadaşı Afrodit'i (ki kendisi de en az ölümden dönenler kadar nefret dolu ve can sıkıcıydı). Fakat bu konuyu açmamanın daha iyi bir fikir olacağını düşündüm.

"Söylemek istediğim, kimsenin sinirini bozmasına izin vermemen gerek. Sen müthişsin, Zoey. Bunu bilmiyor musun?"

"Sanırım bilmiyorum. Son zamanlarda her şey o kadar bulanık ki..."

Erik bir kez daha geri çekilip bana baktı. "O zaman izin ver, bazı şeyleri netleştirmene yardım edeyim."

Mavi gözlerinin içinde kaybolduğumu hissettim. Belki de ona anlatabilirdim. Erik beşinci sınıf öğrencisiydi ve Gece Evi'ndeki üçüncü senesindeydi. Neredeyse on dokuz yaşındaydı ve akıl almaz derecede yetenekli bir aktördü. Şarkı da söyleyebiliyordu. Sır tutabilecek bir çaylak varsa, o da Erik'ti. Fakat, Stevie Rae'yle ilgili gerçeği itiraf etmek üzere ağzımı aç-

tığım anda mideme korkunç bir duygu oturdu ve kelimelerin gırtlağımda donmasına neden oldu. İşte yine aynı duyguyu yaşıyordum. Çenemi kapalı tutmamı, bazı durumlarda arkama bakmadan kaçmamı ya da şöyle bir nefes alıp düşünmemi söyleyen o duygu. Tam şu anda bana çenemi kapalı tutmam gerektiğini hatırlatıyordu. Erik'in bir sonraki cümlesi de bu durumu destekler nitelikteydi.

"Hey, bence Neferet'le konuşman daha iyi olur. Gerçi o da bir, iki hafta daha buralarda olmayacak. O zamana kadar yerine ben bakabilirim."

Neferet kesinlikle konuşamayacağım tek insan ya da vampirdi. Lanet olsun, Neferet ve psişik güçleri yüzünden arkadaşlarımla ya da Erik'le de konuşamıyordum.

"Teşekkürler, Erik." Otomatik olarak kollarının arasından çekildim. "Fakat bu meseleyi tek başıma halletmem gerekiyor."

Beni öyle aniden bırakıvermişti ki bir an arkaya doğru düşecek gibi oldum. "Sorun o, değil mi?"

"O?"

"O çocuk. Heath. Eski erkek arkadaşın. İki gün sonra geri dönecek. Böyle tuhaf davranmanın nedeni o."

"Ben tuhaf davranmıyorum ki. En azından o kadar tuhaf davranmıyorum."

"O zaman sana dokunmama neden izin vermiyorsun?"

"Sen neden bahsediyorsun? Bana dokunmana izin veriyorum. Az önce sana sarılmadım mı?"

"İki saniyeliğine, evet. Sonra bir süredir hep yaptığın gibi, hemen geri çekildin. Bak, eğer bir yanlışım olduysa bunu bana söylemen gerek..."

"Senin bir yanlışın yok!"

Birkaç nefeslik bir duraksamadan sonra, yeniden konuştuğunda, Erik'in sesi on dokuz yaşındaki bir gencinkinden çok daha olgun ve hüzünlüydü. "Damgalama olayıyla aşık atamam. Bunu biliyorum. Zaten böyle bir niyetim de yok. Ben sadece, seninle aramızda özel bir şeyler olduğunu sanıyordum. Bir insanla yaşadığın biyolojik bir olaydan biraz daha uzun ömürlü oluruz diye düşündüm. Sen ve ben, birbirimize benziyoruz. Oysa Heath ve senin için aynı şeyi söyleyemem. En azından artık."

"Erik, senin Heath'le aşık atman gerekmiyor."

"Damgalama olayını araştırdım. Konu seks."

Yüzümün ısındığını hissedebiliyordum. Tabii ki haklıydı. Damgalama olayı seksüel bir olaydı çünkü insan kanı emme olayı vampirin ve insanın beyninde, orgazm sırasında tahrik olan reseptörü harekete geçiriyordu. Gerçi bunu Erik'le tartışmak istiyor değildim. Bu yüzden yüzeysel gerçeklere bağlı kalmaya ve daha derin mevzulara girmemeye karar verdim. "Olay, seksle değil, kanla ilgili," dedim.

Bana (ne yazık ki) doğruyu söylediğini anlatan bir bakış attı. Araştırma yapmıştı.

Doğal olarak savunmaya geçtim. "Ben hâlâ bakireyim, Erik," dedim. "Ve bunu değiştirmeye hiç hazır değilim."

"Ben zaten senin..."

"Bana öyle geliyor ki sen beni eski kız arkadaşınla karıştırıyorsun," dedim. "Sana bir kez daha oral seks yapmak için önünde dizlerinin üstüne indiğini kendi gözlerimle gördüğüm kız arkadaşınla." Pekala. Afrodit'le aralarında yaşanan ve benim tesadüf sonucu şahit olduğum pis bir sahneyi gündeme getirmem pek adil değildi. O zaman Erik'le henüz tanışmamıştık; ancak o an için Heath'e hissettiğim kanşehvetinden

bahsetmektense kavga çıkarmayı tercih ediyordum.

"Seni Afrodit'le karıştırdığım falan yok," dedi dişlerini sıkarak.

"Belki de konu benim tuhaf davranmam değildir," dedim. "Belki de sen benim sana şu anda verebileceğimden fazlasını istiyorsundur."

"Bu doğru değil, Zoey. Sana seks konusunda baskı yapmadığımı sen de biliyorsun. Afrodit gibi birini istemiyorum. Ben seni istiyorum. Tek istediğim, sana dokunduğum anda, cüzamlının tekiymişim gibi geri kaçmaman."

Öyle mi yapıyordum gerçekten? Lanet olsun. Büyük olasılıkla evet, öyle yapıyordum Derin bir nefes aldım. Erik'le bu şekilde kavga etmem aptalcaydı ve onu kendime, bazı şeyleri kazayla Neferet'e anlatmasına neden olmayacak şekilde yaklaştırmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Gözlerimi yere diktim. Ona ne kadarını söylemem, ne kadarını söylememem gerektiğine karar verebilmek için zaman kazanmaya çalışıyordum. "Senin cüzamlı olduğunu düşünmüyorum," dedim. "Bence sen bu okulun en seksi çocuğusun."

Erik'in derin bir iç çektiğini duydum. "Biraz önce kızlarla çıkmadığını söyledin. Bu durumda, sana dokunmamdan hoşlanıyor olman gerek."

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Hoşlanıyorum da zaten." Sonra ona gerçeği söylemeye karar verdim. En azından söyleyebileceğim kadarını. "Şey... Bilirsin işte, bazı *şeyler*le uğraşırken bana yaklaşmana izin vermek biraz zor." Ah, harika. Şeyler de ne demekti şimdi? Ben tam bir moronum. Bu çocuğun bende ne bulduğunu anlamıyorum.

"Z, şu "şeyler"in güçlerinle nasıl baş edeceğini bilememenle bir ilgisi var mı?"

"Evet." Pekala. Yalan söylemiştim ama tam anlamıyla bir yalan da sayılmazdı. Bütün o *şeylerin* (Stevie Rae, Neferet, Heath gibi) başıma gelmesinin başlıca nedeni baş etmek zorunda olduğum güçlerimdi. Gerçi o ana kadar bu durumu iyi idare etmiştim ya, neyse. Bir an parmaklarımı arkamda çapraz yapmayı düşündüysem de, Erik'in fark etmesinden çekindim.

Bana doğru bir adım attı. "Yani şu *şeyler* dediğin, sana dokunmamdan nefret etmenle ilgili değil..."

"O *şeyler*in kesinlikle bana dokunmandan nefret etmemle bir ilgisi yok. Kesinlikle." Ona doğru bir adım attım.

Gülümsedi. Birdenbire, yine kollarının arasındaydım. Bu defa beni öpmek üzere kafasını eğdi. En az kokusu kadar güzel bir tadı vardı; öpüşü de bir o kadar hoştu. O anda, Erik'le uzun zamandır öpüşüp koklaşmadığımızı fark ettim. Afrodit gibi bir sürtük değilim ama rahibe de sayılmam. Ayrıca, Erik'e bana dokunmasından hoşlandığımı söylerken yalan söylemiyordum. Kollarımı geniş omuzlarına dolarken ona iyice yaslandım. Tam birbirimize göreydik. Gerçekten çok uzun boylu ama hoşuma gidiyor. Kendimi ufak tefek ve korunaklı hissetmemi sağlıyor ve bu da çok hoşuma gidiyor. Parmaklarımı koyu renk saçlarının ensesiyle birleştiği bölgede gezdirdim. Tırnaklarımı ensesindeki yumuşacık tene sürtünce, ürperdiğini ve genzinden bir iniltinin yükseldiğini hissettim.

Dudaklarıma doğru "Bana çok iyi geliyorsun," diye fısıldadı.

"Sen de öyle," diye fısıldadım. Vücudumu vücuduna yaslayarak öpüşmemizi iyice derinleştirdim. Ve ani bir istekle (ki biraz sürtükçe bir istekti) belimdeki elini tutup göğsümün yan tarafını avuçlayacak şekilde yukarıya kaydırdım. Bir kez daha inledi. Öpüşmemiz iyice derinleşmiş ve sertleşmişti. Elini aşa-

ğıya, kazağımın altına kaydırdı ve siyah sutyenimin üstüne yerleştirdi.

Pekala, itiraf ediyorum ki mememe dokunması çok hoşuma gitmişti. Güzel bir duyguydu. Özellikle de Erik'e onu reddetmediğimi ispatlaması iyi olmuştu. Elini daha kolay hareket ettirebilmesi için masumca (şey, aslında yarı-masum demek daha doğru olur) kıpırdandım. Ağızlarımız bir an için kaydı ve benim ön dişim onun alt dudağını sıyırdı.

Kanının tadı beni fena halde afallatmıştı. Derin bir iç çektim. Bu zengin, ılık ve tarifi imkansız (tuzlu / tatlı) bir lezzetti. Kulağa iğrenç geldiğini biliyorum ama bedenimin ani bir tepki vermesine engel olamadım. Erik'in yüzünü avuçlarımı arasına aldım ve alt dudağını emercesine ağzımın içine çektim. Bu hareketim, kanının daha hızlı akmasına neden olmuştu.

"Evet, durma. İç." Sesi sertleşmiş, nefesi iyice hızlanmıştı.

İhtiyaç duyduğum cesareti bulmuştum. Alt dudağını emerken, kanının müthiş sihirli tadını alıyordum. Heath'in kanına hiç benzemiyordu. Bana neredeyse acı verecek kadar yoğun ve kontrol dışı bir zevk vermiyordu. Erik'in kanı, Heath'inkinin sağladığı beyaz-sıcak tutku akışı gibi değildi. Daha çok küçük bir kamp ateşine benziyordu. Ilık, istikrarlı ve güçlü. Vücudumu ayak parmaklarıma kadar ısıtan sıvı bir zevkle doldurmuş, daha fazla Erik, daha fazla kan isteği duymama neden olmuştu.

"Ih-hı..."

Bir gırtlağın dikkat çekici biçimde (ve yüksek sesle) temizlenmesi, Erik'le benim elektrik şokuna maruz kalmışız gibi sıçrayarak birbirimizden ayrılmamıza neden oldu. Erik'in benim arkama doğru bakan gözlerinin faltaşı gibi açıldığını

gördüm. Sonra yüzünde, ona bir kurabiye kavanozunu kurcalarken (görüldüğü üzere benim kurabiye kavanozumu kurcalıyordu) yakalanmış küçük bir erkek çocuk havası veren bir gülümseme belirdi.

"Özür dileriz, Profesör Blake. Yalnız olduğumuzu sanıyorduk."

BÖLÜM ALTI

Ah. Tanrım. Ölmek istiyordum. Ölmek ve rüzgarın beni buradan olabildiğince uzağa savuracağı bir toza dönüşmek. Mecburen döndüm. Vampir Şair Laureate ve Bilinen Kainatın Şüphesiz En Yakışıklı Erkeği Loren Blake, klasik anlamda yakışıklı suratında bir gülümsemeyle, orada duruyordu.

"Ah, şey, selam," diye geveledim. Yeterince aptal görünmediğim için "Avrupa'dasınız demek," dedim.

"İdim. Bu akşam döndüm."

Erik sakin ve kendini toplamış bir halde, elini omzuma attı. "Avrupa nasıldı?"

Loren'in gülümsemesi yüzüne iyice yayılmıştı. Gözlerini Erik'ten bana çevirdi. "Burası kadar dost canlısı olmadığı kesin."

Eğleniyor gibi bir hali olan Erik güldü. "Önemli olan nereye gittiğiniz değil, kimi tanıdığınızdır."

Loren tek kaşını kaldırdı. "Aynen öyle."

"Bugün Zoey'nin doğum günü. Doğum günü öpücüğü hikayesini yapıyorduk," dedi Erik. "Belki biliyorsunuzdur, Z ve ben çıkıyoruz."

Bir Erik'e, bir Loren'e baktım. Aralarında gözle görülür bir testosteron akışı vardı. Tanrım. İkisi çok erkeksi tavırlar sergiliyorlardı. Özellikle Erik. Kafama bir şey geçirip, beni saçımdan tuttuğu gibi yerde sürüklemeye başlasa bu kadar şaşırmazdım herhalde. Bu pek de cazip bir görüntü sayılmazdı.

"Evet, ikinizin çıktığınızı duymuştum," dedi Loren. Gülümsemesi biraz tuhaf, neredeyse alay edercesine ima yüklüydü. Sonra dudağımı işaret etti. "Dudağında kan var, Zoey. Temizlemek isteyebilirsin." Yüzüm alev alev yanıyordu. "Ah, bu arada, nice senelere." Döndü ve profesörlerin özel odalarının olduğu tarafa doğru yürümeye başladı.

Dudaklarımdaki kanı silip kazağımı düzeltirken "Daha utanç verici olabilir miydi acaba?" diye mırıldandım.

Erik omuzlarını silkerken sırıtıyordu.

Lavanta saksımı ve kitabımı almak için eğilmeden önce göğsüne bir şaplak indirdim. "Bunun neresi komik söyler misin?" Yatakhaneye doğru yürümeye başladım. Doğal olarak o da peşimden geldi.

"Sadece öpüşüyorduk, Z."

"Sen öpüşüyordun. Ben senin kanını emmekle meşguldüm." Yan gözle ona baktım. "Ah, tabii bir de kazağımın-altındaki-elin meselesi var. Onu da unutmasan iyi olur."

Lavanta saksısını alıp elimi tuttu. "Unutmam, merak etme."

Boşta ona şaplak atacak bir elim olmadığı için dik dik bakmakla yetindim. "Çok utanç verici. Loren'in bizi gördüğüne inanamıyorum."

"Sadece Blake'ti. Tam zamanlı profesör bile sayılmaz."

"Yine de utanç verici," dedim bir kez daha. Şu suratım bir soğusaydı iyi olacaktı. Ayrıca, Erik'in kanından biraz daha emmek de fena olmazdı ama bu konuya değinmeyecektim.

"Utandığım falan yok. Bizi gördüğüne memnunum," dedi Erik gururla.

"Yoksa durumdan hoşnut falan mısın? Herkesin gözü önünde öpüşüp koklaşmak ne zamandan beri tahrik olmanı sağlıyor?" Harika. Erik o tuhaf çocuklardan biriydi ve ben bunu daha yeni öğreniyordum.

"Herkesin içinde öpüşmenin beni tahrik ettiği falan yok ama yine Blake'in bizi görmüş olmasından hoşnudum." Erik'in sesine yansıyan muzip tını yerini ciddiyete bırakmıştı. "Sana bakışlarından hiç hoşlanmıyorum."

Yüreğim ağzıma gelmişti. "Bu da ne demek? Bana nasıl bakıyor ki?"

"Sanki sen öğrenci, o da öğretmen değilmiş gibi." Duraksadı. "Ne yani, hiç mi fark etmedin?"

"Erik, bence sen delirmişsin." Usta bir manevrayla sorusunu yanıtlamaktan kurtulmuştum. "Loren bana hiçbir şey gibi bakmıyor." Kalbim, göğüs kafesimden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Lanet olsun! Tabii ki Loren'in bana nasıl baktığının farkındaydım. Hem de nasıl! Hatta bu konuyu Stevie Rae'ye de açmıştım. Fakat son zamanlarda yaşananlar ve Loren'in son bir aydır ortalıkta olmaması, aramızda geçenlerin sadece benim hayal gücümün eseri olduğuna inanmamı sağlamıştı.

"Ondan Loren diye bahsediyorsun."

"Evet, dediğin gibi, tam zamanlı bir profesör bile değil."

"Ama ben ona Loren diye hitap etmiyorum."

"Erik, adam Karanlık Kızlar'ın yeni kuralları için araştırma yapmama yardım etti." Bu düpedüz bir yalandan ziyade, abartıydı. Ben araştırmamı yapıyordum. Loren oradaydı. Araştırmadan konuşmuştuk. Sonra yüzüme dokunmuştu. İşin o kısmını düşünmemeye özen göstererek telaşla ekledim. "Bir de bana dövmelerimle ilgili sorular sordu." Sormuştu gerçekten. Dolunayda sırtımın neredeyse tamamını açıp dövmelerime bakmasına ve... dokunmasına . . . ve şiiri için ilham almasına izin vermiştim. İşin bu kısmını düşünmemek için kafamı salladım ve "Bu yüzden onu tanıyor sayılırım," diyerek sözlerimi tamamladım.

Erik'ten bir homurtu yükseldi.

Kafamın içinde binlerce çark aynı anda dönüyormuş gibi hissediyordum ama sesimin hafif ve neşeli çıkmasını sağlayabildim. "Erik, yoksa Loren'i kıskanıyor musun?"

"Hayır." Loren bana baktı. Sonra gözlerini kaçırdı ve yeniden bana döndü. "Evet. Pekala. Belki."

"Kıskanma. Kıskanman için bir neden yok. Onunla aramızda hiçbir şey yok. Bana güven." Omzumla omzuna vurdum. O anda gerçekten samimiydim. Damgalanmış Heath'le ne yapacağım konusu yeterince stresliydi zaten. Ve insan bir erkek arkadaştan bile daha olasılık dışı bir adamla gizli bir ilişkiye adım atmak, ihtiyaç duyacağım en son şeydi (Ne yazık ki genelde en son ihtiyaç duyduğum şey, başıma gelen ilk şey oluyor).

"O adamda bana yanlış gelen bir şey var," dedi Erik.

Kızlar yatakhanesinin önünde durmuştuk. Erik'in elini bırakmadan ona döndüm ve masum bir tavırla gözlerimi kırpıştırarak "Ne yani ona karşı ne hissedeceğini de mi tarttın?" diye sordum.

Suratını buruşturdu. "Uzaktan yakından ilgisi yok." Beni kollarının arasına çekip sımsıkı sarıldı. "Blake konusunda saçmaladığım için özür dilerim. Aranızda bir şey olmadığını biliyorum. Sanırım kıskançlığım ve aptallığım tuttu."

"Aptal değilsin ve beni kıskanmanda bir sakınca göremiyorum. En azından biraz kıskanmanda."

"Senin için delirdiğimi biliyorsun, Z," diyerek kulağıma eğildi. "Keşke bu kadar geç olmasaydı."

Ürperdim. "Keşke." Ama Erik'in omzunun üstünden, gökyüzünün ağarmaya başladığını görebiliyordum. Ayrıca çok da yorgundum. Doğum günüm, annem, üvey zavallım ve ölümden dönen en yakın dostum arasında, düşünmek için ve iyi bir gece uykusu (bizim durumumuzda gündüz uykusu oluyordu) çekmek için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Erik alnıma bir öpücük kondurdu ve beni göğsüne bastırırken "Hey, Dolunay Ritüeli'nde toprağı kimin temsil edeceğini hiç düşündün mü?" diye sordu.

"Hayır, henüz değil," dedim. Ah, lanet olsun. Dolunay Ritüeli'ne sadece iki gece vardı ve bu konuyu düşünmekten kaçıyordum. Stevie Rae'nin yerine birini koymak, tamamen ölü olduğunu kabullenmek anlamına geliyordu. Onun aslında ölümden dönmüş olduğunu ve şehir merkezinde pis kokulu sokak araları ve leş gibi tünellerde takıldığını bilirken yerine birisini koymak düpedüz can sıkıcıydı. Yanlış olduğundan bahsetmiyorum bile.

"Ben yapabilirim, biliyorsun. İstemen yeter."

Başımı arkaya atıp ona baktım. Damien, İkizler ve tabii ki benimle birlikte, o da Öğrenci Temsilci Konseyi'ndeydi. Teknik anlamda sınıfta değil, birinci sınıfta olmama rağmen, Kıdemli Temsilci'ydim. Stevie Rae de konseyin parçasıydı. Ve

hayır, yerini kimin alacağına henüz karar vermemiştim. Aslında, konsey için iki öğrenci seçmem gerekiyordu ve bu konuyu da düşünmemiştim. Tanrım, stresten bunalmıştım. Derin bir nefes aldım. "Dolunay Ritüeli'nde çemberimizde toprağı sen temsil eder misin, lütfen?"

"Sorun değil, Z. Ama sence de asıl Ritüel'den önce pratik amaçlı çember oluşturmamız doğru olmaz mı? Hepinizin elementlerle ilgili birer özelliğiniz var; hatta senin beş elementin beşini de içine alan özelliklerin var. Her şeyin gruba yeteneksiz biri dahil olduğu zaman da pürüzsüz gideceğinden emin olsak, iyi olur."

"Sen tam olarak yeteneksiz sayılmazsın."

"Şey ben ucu bucağı olmayan oynaşma yeteneklerimden bahsetmiyordum."

Gözlerimi çevirdim. "Ben de öyle."

Beni kendine doğru çekince, bedenim bedenine adeta yapıştı. "Sanırım yeteneğimi sana biraz daha göstermem gerekecek."

Kıkırdadım. Beni öptü. Dudaklarında kana dair en ufak bir iz yoktu. Bu, öpüşmemizi daha da tatlı kılmıştı.

"Sanırım ikiniz aranızı düzelttiniz," dedi Erin.

"Bana daha ziyade işi pişirmişler gibi geldi, İkiz," dedi Shaunee.

Bu defa Erik ve ben hızla geri kaçmadık. Sadece iç geçirdik.

Erik "Bu okulda özel hayat diye bir şey yok," diye mırıldandı.

"Alo?" dedi Erin. "Siz, ikiniz burada herkesin gözü önünde yiyişiyorsunuz."

"Bence çok tatlı görünüyorlar," dedi Jack.

Yatakhane binasının geniş basamaklarını inerken, Damien kolunu Jack'in koluna geçirmişti. "Bence tatlı olan sensin."

"İkiz, şimdi kusacağım," dedi Shaunee. "Ya sen?"

"Kesinlikle. Hem de fışkırtarak..."

Erik gözlerinde muzip bir parıltıyla "Demek bu canım-cicim olayları midenizi bulandırıyor," dedi. Aklından neler geçirdiğini merak etmiştim doğrusu.

"Hem de nasıl," dedi Erin.

"Aynen öyle," dedi Shaunee.

"O zaman Cole ve T. J'nin size iletmemi istedikleri mesaj ilginizi çekmeyecektir."

Shaunee "Cole Clifton mu?" diye sordu.

"T. J. Hawkins ha?" dedi Erin.

"Evvet ve evvet," dedi Erik."

Alaycı ikizler Shaunee ve Erin'in tavırlarının bir anda değişiverdiğini gördüm.

"Cole çok *süpppeerrr*," dedi Shaunee mırlar gibi. "O sarı saçları ve o mavi yaramaz çocuk gözleri, bende ona şaplak atma isteği uyandırıyor."

Erin abartılı bir tavırla eliyle yüzünü yelpazeleyerek "T. J." diye mırıldandı. "Çocuk çok güzel şarkı söylüyor. Üstelik uzun boylu ve ah... Süper bir çocuk."

"Bütün bu drama, aslında ikinizin de canım-cicim olayına sıcak baktığınız anlamına mı geliyor?" Damien manidar bir ifadeyle kaşlarını kaldırmıştı.

"Evet, Kraliçe Damien," dedi Shaunee. Erin de gözlerini kısarak kafasını salladı.

Damien'in İkizler'e karşı saldırıya geçmesine engel olmak için –zilyonuncu defa Stevie Rae'nin yokluğunu hissederek– derhal araya girdim. "Eee, İkizler'e Cole ve T. J.'in mesajını iletmen gerekmiyor muydu senin?" Stevie Rae benden çok daha usta bir barış gönüllüsüydü.

"Biz düşündük ki, Shaunee, Erin ve senin yarın akşam bizimle IMAX'e[5] gelmeniz çok hoş olabilir." Omzumu sıktı.

Shaunee "Biz derken, sen, Cole ve T. J.'yi mi kastediyorsun?" dedi.

"Evet. Ah, bu arada, Damien ve Jack de davetliler."

"Ne seyredeceğiz?" sorusu Jack'ten geldi.

Erik dramatik etki yaratmak için kısa bir an duraksadı. "IMAX tatile özel olarak, *300*'ü yeniden gösterime koyuyor."

Eliyle yüzünü yelpazeleme sırası Jack'e gelmişti.

Damien sırıttı. "Biz varız."

"Biz de," dedi Shaunee. Erin onayladığını göstermek için kafasını öyle hızlı sallıyordu ki sarı saçları dalgalandı. Bu haliyle havaya girmiş bir amigo kıza benziyordu.

"Biliyorsunuz, 300 çok uygun bir film. Herkesin hoşuna gidecek bir yanı var," dedim. "Hoşlananlar için erkek meme uçları, kızları tercih edenler için bol bol kız memesi. Ayrıca bol miktarda kahramanlık gösterisi. Kim sevmez ki?"

Erik "Bizim gibi gün ışığını sevmeyenler için gece yarısı gösterimi de cabası," dedi.

"Kusursuzluk timsali," dedi Damien.

İkizler aynı anda "Aynen öyle," dediler.

Öylece durup sırıtarak arkadaşlarıma baktım. Onlara bayılıyordum; tek tek, her birine. Stevie Rae'ye olan özlemim ta-

5 Sinema Salonu

bii ki dinmiyordu ama bir aydır ilk defa kendim gibi –halimden hoşnut ve hatta mutlu– hissetmeye başlamıştım.

"Yani anlaştık," dedi Erik.

Hep bir ağızdan "Evet," diye şakıdık.

Erik "Yatakhanelerimize dönsek iyi olacak. Yat borusundan sonra kutsal kız topraklarında yakalanmak istemeyiz," diye takıldı.

"Evet," dedi Damien. "Gitsek iyi olur."

"Hey, Zoey. Doğum günün kutlu olsun," dedi Jack.

Tanrım, gerçekten çok tatlı bir çocuktu. "Teşekkürler, tatlım." Sonra diğerlerine döndüm. "Birkaç saat önceki eşekliğim için özür dilerim. Hediyelerimi gerçekten çok sevdim."

Shaunee çikolata renkli gözlerini kısarak "Yani onları kullanacak mısın?" diye sordu.

Erin derhal araya girdi. "Evet. Tam 292.52 $ saydığımız o seksi çizmeleri giyeceksin, değil mi?"

Yutkundum. Shaunee ve Erin'in ailelerinin parası vardı. Diğer taraftan, ben, 300 $'lık çizmeler giymeye alışkın değildim. Aslında, şimdi ne kadar pahalı olduklarını öğrenince, çizmelere duyduğum beğeni bir anda artmıştı. "Evet," dedim. "O süpperrr çizmeleri mutlaka giyeceğim." Son cümleyi Shaunee'yi taklit ederek söylemiştim.

Damien mağrur bir tavırla "Kaşmir şal da o kadar ucuz değildi," dedi. "Kaşmir olduğunu söylemiş miydim? Yüzde yüz."

Erin "Sayamayacağımız kadar çok söyledin," diye homurdandı.

"Kaşmiri severim," dedim.

Jack kaşlarını çatmış, ayaklarına bakıyordu. "Benim kar kürem o kadar pahalı değildi."

"Fakat çok şirindi ve kardan adam temasına sadık kalmıştı. Hiç çıkarmayacağım müthiş kardan adam kolyeme de çok uyuyor." Gülümseyerek Erik'e baktım.

"Yazın bile mi?" diye sordu.

"Yazın bile," dedim.

Erik "Teşekkürler," diye fısıldadı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

Shaunee "Gırtlağımdan yukarı bir şeylerin yükseldiğini hissediyorum," dedi.

"Ağzımda biraz kusmuk var galiba," dedi Erin.

Erik, yürümeye başlayan Jack ve Damien'in peşinden gitmeden önce beni son bir kez kucakladı. Sonra omzunun üstünden "Bu durumda, Cole ve T. J.'ye öpüşme olayına meraklı olmadığınızı söylesem iyi olacak," diye seslendi.

"Söyle de seni öldürelim," dedi Shaunee tatlı tatlı.

Erin de en az onun kadar şirin bir sesle "Kendini bir kaya kadar ölü bulursun," diye tamamladı.

Lavanta saksımı ve kitabımı kucaklayıp arkadaşlarımla birlikte yatakhaneye girerken, Erik gibi ben de gülüyordum. Belki de Stevie Rae olayına çözüm bulabilecektim ve hepimiz yeniden bir arada olacaktık.

Ne yazık ki bunun imkansız olduğu kadar safça bir düşünce olduğunu anlamam çok sürmeyecekti.

BÖLÜM YEDİ

Cumartesi gecesi (ki gerçekte bizim cumartesi sabahımıza karşılık geliyor) genelde tembellikle geçen bir zamandır. Kızlar, yatakhanede pijamaları ve taranmamış saçlarıyla dolaşıp, kase kase kahvaltılık gevreklerini ve soğuk patlamış mısırlarını mideye indirirken yatakhanenin ana salonundaki TV ekranlarına yansıyan tekrar yayınları uykulu gözlerle seyrederler. Bu yüzden bir elimde kuruyemiş ve tahıl barı, diğer elimde de bir kutu kolayla (normal kola, ıykk) TV ekranıyla aralarına girdiğimde, Shaunee ve Erin'in uyku sersemi ve şaşkın bakışlarına maruz kalmam hiç şaşırtıcı değildi.

"Ne var?" diye sordu Erin.

"Z, sen neden bu kadar uyanıksın?" diye sordu Shaunee.

"Sabahın bu saatinde böyle neşeli olmak sağlığa iyi gelmez," dedi Erin.

"Aynen öyle, İkiz. Herkesin belli bir miktar neşesi vardır. O neşeyi sabah sabah ziyan edersen tükeniverir ve bütün günü huysuz geçirmek zorunda kalırsın," dedi Shaunee.

"Ben neşeli falan değilim. Meşgulüm." Neyse ki nutuk çekmekten vazgeçmişlerdi. "Ritüel zımbırtılarını araştırmak için kütüphaneye gidiyorum," dedim. Yalan değildi. Ben zavallı ölümden dönmüş Stevie Rae'yi hayata döndürmekle ilgili bir ritüelden bahsediyordum ama onlar yaklaşan Dolunay Ritüeli'nin kastettiğimi sandılar. "Ben o işle meşgulken, sizin de Damien ve Erik'i bulmanızı ve onlara saat..." Saatime baktım. "Şu anda saat beş buçuk. Benim işim yedi gibi biter. Yedi on beş nasıl? Onlara duvarın yanındaki ağacın altında toplanacağımızı söylersiniz."

"Tamam," dedi İkizler.

Erin "İyi de nasıl toplanacağız ki?" diye sordu.

"Ah, affedersiniz," dedim. "Erik yarın toprağı temsil edecek." Gırtlağıma oturan yumruyu bastırmak için yutkunmak zorunda kaldım. İkizler de en az benim kadar üzgün görünüyorlardı. Hiçbirimizin, onun gerçekten ölü olduğuna inananların bile, Stevie Rae'nin yokluğunu içimize sindiremediğimiz ortadaydı. "Erik gerçek ritüelden önce bir çember oluşturup ayin denemesi yapmamızın iyi olabileceğini söyledi. Biliyorsunuz işte, hepimizin elementlerle ilgili yeteneklerimiz var ama onun yok. Bana da iyi fikir gibi geldi."

İkizler "Evet. İyi gibi..." diye mırıldandılar.

"Stevie Rae, onu özlediğimiz için ritüeli yüzümüze gözümüze bulaştırmamızı istemezdi," dedim. "Aynen şöyle derdi: *Hepiniz aklınızı başınıza toplayın da kendinizi aptal durumuna düşürmeyin.*" Yayvan aksanım ikisini de güldürmüştü.

"Orada olacağız, Z," dedi Shaunee.

"İyi. Sonra da *300*'ü seyretmeye gideriz," dedim.

Bu hatırlatma ikisinin de sırıtmasına yetmişti.

"Ah, ikiniz bütün element mumlarının da orada olmasını sağlarsınız değil mi?"

"Hallederiz, Z," dedi Erin.

"Teşekkürler, kızlar."

"Hey, Z." Neredeyse kapıya ulaşmıştım ki Shaunee odanın diğer ucundan seslendi.

Durdum ve onlara baktım.

"Güzel çizmeler," dedi Erin.

Sırıtarak tek ayağımı öne uzattım. Üstümde kot pantolon vardı ama paçalarımı dizlerime kadar sıvadığım için herkes, çizmelerimin dış taraflarını süsleyen ışıltılı çam ağaçlarını görebilirdi. Ayrıca Damien'in bir rüya kadar yumuşacık kardan adamlı şalını da boynuma dolamıştım. Kapıya çok yakın oturan bir grup kız, çizmelerimin çok hoş olduğuna dair bir şeyler söyleyince, İkizler bana "biz sana söylemiştik" bakışı attılar.

Shaunee ve İkizler'in duyabileceği kadar yüksek bir sesle "Teşekkürler," dedim. "İkizlerin doğum günü hediyesi. Ben salondan çıkarken ikisi de bana öpücük gönderiyorlardı.

Tahıllı, yemişli barımı geveleyerek okulun ana binasındaki medya merkezine yürüdüm. Dolunay Ritüeli konusunda şaşırtıcı derecede iyi hisler taşıyordum. Tabii ki Stevie Rae'nin orada olup toprak elementini temsil edemiyor olması çok tuhaf olacaktı ama dostlarımın arasında olacaktım. Bir eksiğimiz olsa da, biz hâlâ bizdik.

Bugün okul, son bir aya oranla çok daha tenhaydı. Bu durum gayet normaldi çünkü Noel zamanıydı ve çaylakların yetişkin vampirlerle fiziksel temaslarını koruma mecburiyetlerine karşılık, bir gün boyunca kampüsten uzaklaşmamıza izin veriliyordu. (Vampirler, içimizdeki fiziksel değişimi kontrol eden ve yetişkin vampir olma yolundaki metamorfozu ta-

mamlamamıza –en azından bir kısmımızın– izin veren bir tür salgı salgılıyorlar. Metamorfozu tamamlayamayanlar ölüyor). Bu nedenle, çocukların büyük kısmı Noel'i insan aileleriyle geçirmek üzere okuldan ayrılmışlardı.

Tahmin ettiğim gibi, kütüphane bomboştu. Kapının, normal okullardaki gibi kilitli ve alarmlı olmasından endişelenmem için bir neden yoktu. Vampirler, psişik ve fiziksel güçleri sayesinde, gerektiği gibi davranmamızı sağlamak için kilitlere gerek duymazlardı. Aslında bir çaylağın, ergenlere özgü aptalca bir şey yapması halinde, nasıl bir cezaya çarptırıldığını tam olarak bilmiyordum. Dedikodulara göre, vampirler "gaddar"lara (hi-hi-hi, *gaddar* kelimesi tam Damien'in kelime dağarcığına yakışacak bir sözcüktü) değişken sürelerde uzaklaştırma cezası veriyorlardı. Bu ceza söz konusu çocuğun gerçekten hastalanmasına ve kendi vücut salgıları içinde boğulup ölmesine neden olabilirdi.

Uzun lafın kısası, vampirleri sinirlendirmemek en doğrusuydu. Doğal olarak, ben, okulun en güçlü Yüksek Rahibesi'nin düşmanlığını kazanmıştım. Bazen –mesela Erik beni öperken ya da arkadaşlarımla takılırken– ben olmak keyifli bir şey oluyordu. Fakat genelde ben olmak, stres ve endişe nedeniydi.

Kütüphanenin metafizik bölümünde küflü eski kitapların arasında dolaştım (Tahmin edeceğiniz üzere, bu kütüphanenin metafizik kitaplarına ayrılmış kısmı, hatırı sayılır büyüklükteydi). Çok ağır ilerliyordum çünkü bilgisayardaki arama motorunu kullanmamaya karar vermiştim. Yapmak isteyeceğim en son şey arkamda "Zoey Kızılkuş'un, ölümlerinden sonra, bilinmeyen bir plan peşinde olan kontrol manyağı Yüksek Rahibe tarafından kan emici canavarlar olarak yeniden hayat döndürülen çaylaklarla ilgili bilgi toplamaya çalıştığını," ele

verecek bir iz bırakmaktı. Hayır. Ben bile bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordum.

Neredeyse bir saati aşkın süredir oradaydım ve kaplumbağa hızımdan bunalmaya başlamıştım. Keşke Damien'den yardım isteyebilseydim. Damien, sadece zeki bir çocuk ve çok hızlı bir okuyucu değil aynı zamanda müthiş bir araştırmacıydı. *Bedeni ve Ruhu İyileştirme Ritüelleri* adlı kitabı göğsüme bastırarak, üst raflardan birinde duran ciltli *Sihir ve Ritüellerle Kötüyle Mücadele Etmek* kitabına uzanmaya çalışırken, güçlü bir kolun kafamın üstünde uzanıp kitabı kolayca aldığını gördüm. Hızla dönünce, tam bir ahmağa yakışacak sarsaklıkla, Loren Blake'e çarptım.

"Kötüyle Mücadele Etmek ha? İlginç bir seçim..."

Bu kadar yakınımda olması işimi zorlaştırıyordu. "Beni bilirsin," dedim. (Aslında gerçekten bilmiyordu.) "Hazırlıklı olmayı severim."

Ne dediğimi anlamak ister gibi kaşlarını çattı. "Yoksa bir saldırı falan mı bekliyorsun?"

"Hayır!" Gereğinden hızlı cevap vermiştim. Bu yüzden neşeli ve umarsız bir tavır takınmaya çalışarak güldüm ama sesimin kelimenin tam anlamıyla yapay çıktığından hiç şüphem yoktu. "Şey, birkaç ay önce, kimse Afrodit'in bir avuç kan emici vampir ruhu üzerindeki kontrolünü kaybetmesini beklemiyordu. Ama kaybediverdi işte. Bu yüzden, bilirsin işte, daha sonra üzülmektense önlem alayım istedim." Tanrım! Ben tam bir moronum.

"Bence gayet mantıklı. Yani özellikle hazırlandığın bir şey yok."

Gözlerindeki keskin ilgi beni meraklandırmıştı. "Hayır," dedim kayıtsız bir sesle. "Sadece Karanlık Kızlar'ın lideri olarak işimin hakkını vermek istiyorum."

Kucağımdaki ritüel kitaplarına baktı. "O ritüellerin sadece yetişkin vampirler için olduğunu biliyorsun, değil mi? Çaylakların hastalığının arkasında, ne yazık ki, tek bir neden oluyor. Bedenleri Değişim'i reddediyor ve ölüyorlar." Sonra daha nazik bir sesle "Hasta falan değilsin ya?" diye sordu.

"Ah, yok, hayır!" dedim. "İyiyim. Ben sadece... Şey..." Bir bahane uydurmak için zihnimi yokluyordum. "İtiraf etmeye utanıyorum ama Yüksek Rahibe olacağımı varsaydığım için fazladan çalışıyorum."

Loren gülümsedi. "Bunun neresi utanç verici? Senin, iyi okumanın ve iyi bir eğitim almanın utanç kaynağı olduğunu düşünen kadınlardan olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Yanaklarımın ısınmaya başladığını hissetmiştim. Beni "kadın" sınıfına sokmuştu; ki bu beni bir çaylak ya da çocuk olarak nitelemesinden kat kat iyiydi. Her zaman kendimi yetişkin ve kadınsı hissetmemi sağlıyordu. "Ah, hayır, öyle bir şey yok. Utanç verici olmasının sebebi, Yüksek Rahibe olacağımdan eminmişim gibi görünmem."

"Bence bu, sadece ne kadar sağduyulu ve kendinden emin olduğunu gösterir." Gülümsemesi öyle ısınmıştı ki sıcaklığını tenimde hissettiğime yemin edebilirdim. "Kendine güvenen kadınları her zaman çok çekici bulmuşumdur."

Tanrım, ayak parmaklarımın pelteye dönmesine neden oluyordu.

"Ne kadar özel olduğunun farkında değilsin, değil mi, Zoey? Eşsizsin. Diğer çaylaklar gibi değilsin. Kendilerini yarı tanrı yerine koyanların arasında gerçek bir tanrıçasın." Yanağımın yan tarafını okşarken gözlerimi çevreleyen desenin üstünde duraksadı. Eriyip gideceğimi sandım. "*Aktır demiştim yüzüne cehennem karasıyken. Parıltıdır demiştim fikrine*

gece misali karanlıkken."[6]

"Nereden?" diye sordum. Dokunuşu bütün vücudumu ürpertirken başımı döndürmüştü. Fakat sesinin şiir okurken büründüğü o derin ahengi algılayacak kadar kendimdeydim.

"Shakespeare," diye fısıldarken baş parmağını elmacık kemiğimi süsleyen dövmenin üstünde gezdirmeye devam ediyordu. "Gerçek aşkı Esmer Kadın'a yazdığı sonelerden birinden. Tabii ki, onun bir vampir olduğunu biliyoruz. Fakat hayatının gerçek aşkının, İşaretlenen, ancak Dönüşüm'ü tamamlayamayarak hayata veda eden genç bir kız olduğuna inanıyoruz."

"Yetişkin vampirlerin çaylaklarla ilişki yaşamamaları gerektiğini sanıyordum." O kadar yakındık ki beni duyabilmesi için fısıltım yeterliydi.

"Yaşamamamız gerekiyor. Bu ciddi anlamda uygunsuz bulunan bir ilişki türü. Fakat zaman zaman, iki insanın arasında yaş ve özellik kadar, vampir-çaylak sınırlamasını da aşan bir çekim oluşabiliyor. Bu tür çekime inanır mısın, Zoey?"

Bizden bahsediyordu! Birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk ve ben o gözlerde kendimi kaybetmiş gibiydim. Dövmeleri, koyu renk saçları ve gözleriyle müthiş bir uyum yakalayan, çakan şimşekleri andıran, birbirinin içine geçmiş, koyu renk çizgilerden oluşuyordu. İnsana kafayı yedirtecek kadar yakışıklı ve büyük görüntüsü, ondan hem etkilenmeme hem de o güne kadar yaşadığım hiçbir tecrübeyle boy ölçüşemeyecek ve kolayca kontrolden çıkabilecek bir şeyle oynadığımı düşünüp ölesiye korkmama neden oluyordu. Fakat işin asıl cazip yanı da buydu ve eğer yanılmıyorsa, kesinlikle vampir-çaylak sınırlamasını aşacak boyuttaydı. Hatta Erik'in Loren'in bana nasıl baktığını fark edeceği bir boyuta gelmişti.

---

6 Shakespeare 147. sone. Çeviri: İsmail Haydar Aksoy

Erik... Suçluluk hissiyle sarsıldım. Loren'le aramızda olanları görseydi, kalpten giderdi. Zihnimden belli belirsiz bir düşünce geçti: *Ama Erik burada değil ve beni göremez.* Derin ve titrek bir nefes aldım ve kendi sesimin "Evet, o tür çekime inanırdım," dediğini duydum. "Ya sen?"

"Artık inanıyorum." Gülümsemesi hüzünlüydü. Birdenbire yüzü o kadar genç ve kırılgan bir ifadeye bürünmüştü ki Erik'le ilgili suçluluk duygum bir anda uçup gitti. Loren'i kollarımın arasına almak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum. Tam bütün cesaretimi toplayıp ona iyice sokulmayı düşünürken, bana kaybolmuş çocuk halini unutturan bir sonraki gülümsemesiyle allak bullak oldum. "Dün, doğum günün olduğunu bildiğim için döndüm."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Öyle mi?"

Kafasını sallarken yanağımı okşamaya devam ediyordu. "Erik'le sana rastladığımda seni arıyordum." Bakışları kararmış, sesi boğuklaşmıştı. "Ellerini üstünde görmek hiç hoşuma gitmedi."

Nasıl bir tepki vermem gerektiğini bilemediğim için tereddütlüydüm. Bizi Erik'le sarmaş dolaş halde gördüğü için utanç duyuyordum. Yine de, her ne kadar o şekilde yakalanmak utanç verici olsa da, aslında yanlış bir şey yapmadığımızı da biliyordum. Erik, ne de olsa benim erkek arkadaşımdı ve birlikte ne yaptığımız Loren'in üzerine vazife değildi.

Aklımdan geçenleri okumuş gibi, elini yüzünden çekti ve bakışlarını kaçırdı. "Biliyorum. Erik'le birlikte olduğun için sana kızmaya hiç hakkım yok. Hatta üzerime vazife bile değil."

Usulca çenesini tuttum ve onu, göz göze gelebileceğimiz şekilde, kendime çevirdim. "Üzerine vazife olmasını mı istiyorsun?"

"İfade edemeyeceğim kadar," dedi. Sonra elindeki kitabı yere bıraktı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Baş parmakları dudaklarımın yakınındaydı. "Sanırım doğum günü öpücüğü alma sırası bende."

Dudaklarımı dudaklarımın arasına alırken, sanki bütün bedenimi ve ruhumu da esir almıştı. Pekala. Erik çok iyi öpüşüyordu. Üçüncü sınıftan beri Heath'le öpüştüğüm için onun öpücüklerine de alışıktım; bana iyi geliyorlardı. Loren ise tam bir erkekti. Beni öpüşünde, alışık olduğum o tuhaf tereddütten eser yoktu. Dudakları ve dili tam olarak ne istediğini ortaya koyuyorlardı; üstelik istediği şeyi hiç zorlanmadan alabiliyordu. Bana tuhaf ve sihirli bir şey olmuştu sanki. Öpüşüne karşılık verirken artık çocuğun teki değildim. Olgun ve güçlü bir kadındım ve ben de ne istediğimi ve onu nasıl alacağımı çok iyi biliyordum.

Öpüşmemiz sona erdiğinde ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Loren, yüzümü tutmaya devam ederek, birbirimizin gözlerinin içine bakabileceğimiz şekilde geri çekildi.

"Bunu yapmamalıydım," dedi.

"Biliyorum," dedim ama bu ona cesaretle bakmama mani değildi. O aptal iyileştirme ritüelleri ve sihirleri kitabı hâlâ tek elimdeydi ancak boşta kalan elimi Loren'in göğsüne koydum. Parmaklarımı yavaşça açınca, gömleğinin açıkta bıraktığı ılık tenine dokundum. Ürpermişti. Ürpertisini içimde, derinlerde bir yerde hissettim.

"Bu iş biraz karmaşık olacak," dedi.

"Biliyorum," dedim.

"Ama durmak istemiyorum."

"Ben de."

"Aramızda geçenleri kimse bilmemeli. En azından şimdilik."

"Tamam." Bilinecek ne olduğundan pek emin olamasam da kafamı salladım; ancak onunla gizli gizli görüşmemi istemesi, midemin düğümlenmesine neden olmuştu.

Beni bir kez daha öptü. Bu defa dudakları tatlı, ılık ve çok ama çok yumuşaktı. Midemdeki düğümün çözüldüğünü hissettim. "Neredeyse unutuyordum," diye fısıldadı. "Sana verecek bir şeyim var." Beni bir kez daha öptükten sonra, elini, siyah pantolonunun cebine daldırdı. Gülümseyerek küçük bir mücevher kutusu çıkardı. Kutuyu bana uzatırken "Doğum günün kutlu olsun, Zoey," dedi.

Kutuyu açarken kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. "Aman Tanrım! Müthişler." Küçük pırlanta küpeler, güzel bir rüyadan çıkıp gelmiş gibi parlıyorlardı. Büyük ve şatafatlı değil, minik ve narindiler ama bu gözlerimi acıtacak kadar berrak ve parlak olmalarına mani değildi. Bir an için, gözümün önünde, bana kardan adam kolyesini verirken gülümseyen Erik canlandı. Sonra büyükannemin "böyle pahalı bir hediyeyi kabul etmemem gerektiğini" fısıldayan sesini duyar gibi oldum. Fakat Loren'in buğulu sesi, hem Erik'in gülümsemesini hem de büyükannemin uyarısını silmeye yetmişti.

"Bu küpeleri görünce seni hatırladım. Senin gibi kusursuz, nefis ve alevliydiler."

"Ah, Loren! Hiç bu kadar güzel bir şeyim olmamıştı." Ona doğru uzanıp kollarımı boynuna doladım ve onu beynim patlayacak kıvama gelene kadar öptüm.

"Haydi, taksana." Ben öpüşmemizin ardından nefesimi düzene sokmaya çalışırken, Loren kulağıma fısıldamıştı.

O sabah küpe takmamıştım. Bu yüzden küpeleri takmam sadece birkaç saniye sürdü.

"Okuma köşesinde eski bir ayna var. Gel, gidip bakalım." Kitapları raftaki yerlerine bıraktık. Loren beni elimden tuttu ve büyük bir kanepeyle, iki rahat koltuğun hakim olduğu okuma köşesine götürdü. Koltukların arkasındaki duvarda antika görünüşlü, altın varaklı büyük bir ayna asılıydı. Loren, ellerimi omuzlarıma koyup tam arkamda durduğu için, ikimizin görüntüsü de aynaya yansımıştı. Gür saçlarımı kulaklarımın arkasına itip, kafamı bir o yana, bir bu yana salladım. Küpeler, gaz lambasının loş ışığında bile ışıl ışıl parlıyorlardı.

"Çok güzel," dedim.

Loren omuzlarımı sıktı ve beni kendine çekti. "Evet, öylesin," dedi. Sonra aynadan bana bakmaya devam ederek, küçük pırlanta küpenin süslediği kulak mememe doğru eğildi ve "Bence bugünlük yeterince çalıştın," dedi. "Haydi, benimle odama gel."

Öpücükleri boynumdan omzuna doğru inerken, gözkapaklarımın ağırlaştığını görebiliyordum. Ne istediği kafama – neden sonra– dank edince, korkuyla ürperdim. Odasına gidip onunla seks yapmamı istiyordu! Bunu yapmak istemiyordum. Ya da, pekala, belki de istiyordum. En azından teoride. Fakat bekaretimi bu inanılmaz derecede seksi ve tecrübeli adama, gerçekten şimdi vermek? Bugün? Nefes almak için yutkundum ve tuhaf sayılabilecek bir tavırla kollarının arasından sıyrıldım. "Ben... Ben bunu yapmamam." Ona moronca ya da çocukça gelmeyecek bir şeyler söylemek için debelenirken, kanepenin arkasındaki duvarda asılı duran, eski usul büyükbaba saati yediyi vurdu ve müthiş bir rahatlama hissiyle doldum. "Gelemem. Çünkü Shaunee, Erin ve diğer Konsey üyeleriyle saat yedi on beşte buluşmak üzere sözleştim. Yarınki ritüel için pratik yapacağız."

Loren gülümsedi. "Sen gerçekten çok çalışkan bir Karanlık Kızlar liderisin, değil mi? O zaman, başka sefere." Yanıma yaklaşınca beni yine öpecek sandım ama yüzüme dokundu ve dövmelerimi okşadı. Dokunuşu ürpermeme ve nefesimin kesilmesine neden olmuştu. "Fikrini değiştirirsen, şair dairesinde olacağım. Nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Konuşmakta hâlâ güçlük çektiğim için kafamı sallamakla yetindim. Profesörler binasının üçüncü katının tamamen Şair Laureate'ye ayrıldığını herkes bilirdi. İkizlerin kendilerini kocaman hediye paketlerine dönüştürüp o daireye teslim ettirme fantezilerini kim bilir kaç kez dinlemiştim.

"İyi. Beni bu sefillikten kurtarma niyetinde olmasan bile, seni hep düşündüğümü bilmeni istiyorum."

Loren dönüp gitmeye hazırlanırken, nihayet konuşacak gücü bulabildim. "Ama ben gerçekten gelemem. Seni bir daha ne zaman göreceğim?"

Omzunun üstünden bana bakarken, dudakları seksi bir gülümsemeyle bükülmüştü. "Endişelenme, benim küçük Yüksek Rahibem. Ben sana gelirim."

O gidince kanepeye çöktüm. Bacaklarım kauçuğa dönüşmüştü sanki. Kalbimse, acıyacak kadar hızlı çarpıyordu. Titreyen elimi kulağımdaki küpelerden birine uzattım. Taş, boynumdaki suçluluk hissi veren kardan adam kolyesinin ve bileğimdeki bilekliğin aksine soğuktu. Yüzümü ellerimin arasına aldım ve mutsuz bir sesle "Sanırım bir sürtüğe dönüşüyorum," diye mırıldandım.

BÖLÜM SEKİZ

Telaşla toplantı yerine gittiğimde herkes çoktan gelmişti. Hatta Nala bile yerini almıştı. Bana, kütüphanede ne haltlar çevirdiğimden haberdar olduğunu söyleyen gözlerle baktığına yemin edebilirdim. Sonra bana doğru huysuz bir "miyav" patlattı, tıksırdı ve paytak adımlarla uzaklaştı. Tanrım, konuşamıyor olmasına ne kadar memnun olduğumu anlatamam.

Birden Erik'in kolu belime dolandı. Dudağıma hızlı bir öpücük kondurup beni kucaklarken "Bütün gün seni görmek için sabırsızlandım," diye fısıldadı.

"Şey... Kütüphanedeydim." Erik hızla geri çekilip bana tatlı ama biraz şaşkın bir gülümsemeyle bakınca sesimin fazla haşin ve nefret dolu (başka bir deyişle suçlu) çıktığını fark ettim.

"İkizler de öyle söyledi."

Gözlerinin içine bakarken kendimi tamamen bok gibi hissediyordum. Onu kaybetme riskini nasıl göze alabilmiştim? Loren'in beni öpmesine izin vermemeliydim. Yanlıştı. Yanlış olduğunu biliyordum ve...

Damien "Hey, Z, eşarbın güzelmiş," diyerek eşarbımın kardan adamlı ucunu çekiştirdi ve zihinsel tiradımı kesintiye uğrattı.

"Teşekkürler," dedim. "Erkek arkadaşımın hediyesi." Salakça bir espri yapmaya çalışmıştım ama kulağa çok tuhaf ve gereğinden fazla neşeli geldiğinin farkındaydım.

Shaunee gözlerini çevirerek "Bu küçük yorumuyla erkek olan erkek arkadaşını kastediyor," dedi.

"Evet, Jack'i strese sokmayın," dedi Erin. "Damien'in takım değiştirdiği falan yok."

Erik muzip bir tavırla "Benim de strese girmememi söylemeniz gerekmez mi?" diye sordu.

"Hayır, seni tatlı şey," dedi Erin.

"Olur da Z seni Kraliçe Damien için terk edecek olursa, acınla baş etmene yardım etmek için yanında olacağız," dedi Shaunee ve İkizler doğaçlama olarak aynı anda memelerini sallayıp kalçalarını tokuşturdular. Hissettiğim suçluluk hissine rağmen ikisi beni güldürmeyi başarmışlardı. Elimle Erik'in gözlerini örttüm.

Damien, İkizler'e kaşlarını çatarak baktı ve gırtlağını temizledikten sonra "İkiniz gerçekten de iflah olmazsınız," dedi.

Shaunee "İkiz, sence iflah olmaz ne demek?" diye sordu.

"Bence iflah olabilirler sürüsünün tamamından daha seksi ve arzu uyandırıcıyız demek." Erin bunu söylerken memelerini ve kalçalarını sallamaya devam ediyordu.

"Siz ikiniz de mankafasınız ve bu, sağduyudan mahrumsunuz demek oluyor." Damien bile bunu söylerken gülüyordu. Jack de İkizler'i taklit eden hareketler yapmaya başlamıştı. "Her neyse," diye devam etti. "Az kalsın kütüphaneye geliyor-

dum ama sonra Jack'le birlikte Will ve Grace'in tekrar maratonuna daldık. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Bir dahaki sefere araştırma yapmak istediğin zaman bana da haber ver, sana yardım edeyim."

Jack "Damien tam bir kitap kurdu," derken muzip bir tavırla sevgilisinin omzunu itti.

Damien'in yüzü kızarmıştı. İkizler komik sesler çıkardılar. Erik güldü. Bense içimdeki her şeyi çıkarana kadar kusmak istiyordum.

"Ah, sorun değil. Sadece bir şeylere bakıyordum," dedim.

"Yine bir *şeyler*," dedi Erik sırıtarak.

O anlayışlı ve destekleyici bakışından nefret ediyordum. Bahsettiğim *şeyler*in Loren Blake'le oynaşmak olduğunu bilseydi... Ah, Tanrım. Hayır. Asla öğrenmemeliydi.

Ve evet, daha az önce Loren'in yüzünü emerken ve bütün bedenim, onun karşısında alev alev yanıp titrerken, şimdi suçluluk duygusundan boğulacak gibi olmamın kesinlikle hoppa ve sürtükçe olduğunun farkındayım.

Kesinlikle terapiye ihtiyacım var.

Loren rezaletini düşünmeyi sonraya bırakarak İkizler'e döndüm. "Mumları getirdiniz mi?"

"Tabii ki,"dedi Erin.

"Lütfen," dedi Shaunee. "Kolay olay. Hatta yerlerine yerleştirdik bile." Büyük meşe ağacının sayvanının altında kalan düz ve geniş alanı işaret ediyordu. Elementleri temsil eden mumların doğru yerlerinde olduklarını görebiliyordum. Ruhu simgeleyen beşinci mum da çemberin tam ortasında duruyordu.

Jack hevesle "Ben de kibrit getirdim," dedi.

"Tamam. Pekala. Haydi, iş başına," dedim. Beşimiz yerlerimizi almak için harekete geçerken, Damien'in arkada kalması beni şaşırtmıştı. Kulağıma eğildi ve "Jack'in gitmesini istersen, söylemen yeter. Onu hemen gönderebilirim."

"Hayır," dedim otomatik olarak. Ve arkasından ekledim. "Hayır, Damien. Burada olmasının sakıncası yok. O bizden biri ve buraya ait."

Damien bana minnet dolu bir gülümsemeyle baktıktan sonra Jack'e bana kibritleri getirmesini işaret etti. Jack koşarak çemberin ortasına, yanıma geldi.

"Aslında çakmak getirecektim ama sonra düşününce pek doğru gelmedi." Çok ciddi bir tavırla açıklıyordu. "Sanırım gerçek tahta kullanmamız en doğrusu. Yani, bilirsin işte, gerçek kibrit. Çakmak, böyle eskiye ait bir ritüel için fazla soğuk ve modern kaçıyor. Bu yüzden bunları getirdim." Elindeki uzun, silindir biçimli şeyi gururla bana uzattı. Sonra, benim tam . . . şey . . . mankafa gibi baktığımı görünce, tepesini açtı ve alt kısmı elime tutuşturdu. "Bak uzun ve çok şık şömine kibritleri. Bizim yatakhanenin oturma odasından aldım. Bilirsin işte, şöminenin yanından."

Kibritleri aldım. Gerçekten uzun ve çok zariftiler. Kendileri menekşe rengi, uçları ise kırmızıydı. Birini mutlu edebildiğime sevinerek "Mükemmeller," dedim. "Yarın gerçek ritüele de getirmeyi sakın unutma. Her zamanki çakmak yerine, bunları kullanacağım."

"Harika!" diye haykırdı ve Damien'e hoşnut bir gülümseme gönderdikten sonra çemberden çıkıp, meşe ağacının altına yerleşti.

"Pekala, çocuklar, hazır mısınız?"

Üç arkadaşım ve bir erkek arkadaşım (neyse ki sadece tek bir erkek arkadaşım oradaydı) hep bir ağızdan "Evet," dediler.

"Temel olarak yapılması gerekenleri şöyle bir gözden geçirelim ve bu işi komplike ve karmaşık bir hale sokmayalım. Sizler, Karanlık Kızlar ve Erkekler'in diğer üyeleriyle birlikte çemberde olacaksınız. Sonra Jack müziği başlatacak ve ben çemberin içine gireceğim."

Damien "Profesör Blake yine şiir okuyacak mı?" diye sordu.

"Ah, umarım," dedi Shaunee.

"O vampir öyle süpperrr bir adam ki, insana şiiri sevdiriyor," dedi Erin.

"Hayır!" diye çıkıştım. Sonra hepsinin bana tuhaf tuhaf baktıklarını görünce (hepsinin tuhaf tuhaf baktığını varsayıyorum; çünkü İkizler ve Damien bakıyorlardı ve ben Erik'e bakmaktan özellikle kaçınıyordum.) daha az deli bir sesle devam ettim. "Yani demek isteğim, şiir falan okuyacağını sanmıyorum. Aslında onunla bu konuyu konuşmadım. Her neyse işte..." Kesin ve net bir kayıtsızlıkla sözüme devam ettim. "Yani, ben ortaya çıkıyorum ve şiir olsun ya da olmasın, merkezdeki yerimi alana kadar, müziğe uygun şekilde çemberin etrafını dönüyorum. Ayini başlatıyorum, yeni yıl başlarken Nyx'in bizleri kutsaması için yakarıyorum, şarabı dolaştırıyorum ve hep birlikte yemeğe geçiyoruz." Damien'e baktım. "Yemek olayını hallediyorsun, değil mi?"

"Evet. Aşçıbaşı kış tatilinden dönmüş. Dün birlikte mönüyü belirledik. Zilyon kadar farklı biçimde chili yiyeceğiz. Ve..." Kendine göre yaramaz bir sesle "Ayrıca ithal biramız da olacak," diye ekledi.

"Kulağa hoş geliyor," derken ona beğeni dolu bir gülümsemeyle baktım. 18 yaşın altındaki bir grup gencin, okul tarafından tasdiklenen bir organizasyonda bira içecek olması kulağa tuhaf ve biraz yasadışı geliyor olabilirdi. Gerçek şu ki, hepimizin bedenlerinde gerçekleşen fizyolojik Değişim sayesinde, alkol bizi artık etkilemiyordu. En azından tipik ergenler gibi etkilenmiyorduk. (Başka bir deyişle, hepimiz kendimizi kaybedip alkolü birbirimizle seks yapmak için bahane olarak kullanmıyorduk).

Erik "Hey, Z, ritüelde bu sene Öğrenci Konseyi'ne kimleri seçtiğini açıklamayacak mıydın?" diye sordu.

"Haklısın. O işi halletmem gerektiğini unutmuşum." İç çektim. "Evet, çemberi kapatmadan önce, seçtiğim iki çocuğu ilan edeceğim."

Damien "Kim onlar?" diye sordu.

"Şey, henüz isimleri ikiye indirebilmiş değilim. Son kararımı o gece vereceğim." Yalan söylemiştim. Aslında, henüz kafamda hiç isim yoktu. O çocuklardan biri, Konseyde Stevie Rae'nin yerini alacağı için düşünmek dahi istemiyordum. Sonra birden, mevcut Konseyin yeni çocukları seçmek konusunda bana yardım etmesinin gerektiğini anımsadım. "Şey, çocuklar. Sanırım yarın ritüel öncesinde toplanıp isimleri gözden geçirebiliriz."

"Hey, Z," dedi Erik. "Stres yapma. İki çocuğu seç, gitsin. Bizim için sorun olmaz."

Büyük bir rahatlama hissetmiştim. "Emin misiniz?"

Arkadaşlarım koro halinde "Tabi," "Bana uyar" gibi yorumlar yaptılar. Her birinin bana koşulsuz güvendiği her hallerinden belliydi. Offf.

"Tamam, iyi. Yani hepimiz ritüelin sırası konusunda hemfikiriz," dedim.

Kafalarını salladılar.

"Pekala. O zaman çember olayının provasını yapalım." Her zamanki gibi, hayatımdaki stres ve saçmalıkların hiçbir önemi yoktu. Çember kurmak ve özel bir bağa (ya da yeteneğe) sahip olduğum elementleri davet etmek söz konusu olunca, yeteneğimin bana verdiği heyecan ve zevk duygusu (çok şükür) her şeyi gölgede bırakıyordu. Damien'in yanına yaklaşırken, ruh halimin düzelmesiyle stresimin azaldığını fark ettim. Uzun, ince kibriti alıp silindirin alt tarafındaki kumlu yüzeye sürttüm. Ben "Havayı çemberimize davet ediyorum," derken kibrit alev aldı. "Onu daha ilk nefeslerimizle içimize çektiğimize göre, davet edilecek ilk elementin hava olması çok normal. Hava, bize gel!" Kibriti Damien'in tuttuğu sarı muma değdirdim. Mum yandı ve terbiye edilmiş ama şakacı bir hortumun ortasında kalmışız gibi, çevremizde dönen hava akımına rağmen yanık kalmaya devam etti.

Damien ve ben birbirimize sırıtarak baktık. Yumuşak bir sesle "Sanırım bunun ne müthiş bir şey olduğunu hiçbir zaman tam olarak anlayamayacağım," dedi.

"Ben de öyle," dedim ve deli gibi yanan kibriti söndürdüm. Sonra saat yönünde ya da sağa doğru hareket ettim ve Shaunee'yle kırmızı mumunun önünde durdum. Shaunee'nin bana tanıdık gelen bir melodi mırıldandığını duyabiliyordum. Yeni bir kibrit çıkarırken, bunun, eski Jim Morrison şarkısı "Light My Fire" olduğunu fark edip gülümsedim. "Ateş tutkulu aleviyle bizleri ısıtır. Ateşi çemberimize davet ediyorum." Her zamanki gibi, yanan kibriti Shaunee'nin mumuna değdirmemle, mumun alev alması ve tenlerimize ışık ve sıcaklık göndermesi bir oldu.

Shaunee "Kendim yanıyor olsam, bu kadar ısınmazdım," dedi.

"Nyx sana doğru elementi vermiş," dedim. Sonra heyecandan adeta titreyen Erin'in yanına gittim. Kibritim hâlâ yanıyordu. Bu yüzden vakit kaybetmeden Erin'e gülümsedim ve "Su, ateşle kusursuz bir denge sağlar," dedim. "Tıpkı, Erin'in Shaunee için mükemmel bir İkiz olması gibi. Suyu çemberimize davet ediyorum!" Kibriti mavi muma dokundurdum ve çevremin denizin ses ve kokularıyla kuşatıldığını hissettim. Ilık, tropik suyun bacaklarımı okşadığını, ateşin fazlasıyla ısıttığı yerleri serinlettiğini hissettiğime yemin edebilirdim.

Erin mutlu bir sesle "Suya bayılıyorum," dedi.

Sonra, gücümü toplamak için derin bir nefes aldım. Yüzüme sakin bir gülümseme yapıştırdım ve Erik'in, çemberin başında, elinde çemberin dördüncü elementi olan toprağı temsil eden mumuyla, durduğu yere yürüdüm.

"Hazır mısın?" diye sordum.

Erik biraz solgun gibiydi ama yine de kafasını salladı. "Evet, hazırım," derken sesi güçlü ve emindi.

Yanmaya devam eden mumu kaldırdım ve "Ah! Uh! Lanet olsun!" Tamamen bir moron gibi –sanki Yüksek Rahibe olmak üzere eğitilen ve tarihte beş elementin beşini de içeren bir yeteneğe sahip tek çaylak ben değilmişim gibi– gereğinden uzun süre yanmasına izin verdiğim ve parmaklarımı dağlamaya başlayan kibriti yere attım. Önce Erik'e sonra diğerlerine mahcup gözlerle baktım. "Kusura bakmayın, çocuklar!"

Bu ahmakça halimi anlayışla karşıladılar. Tam silindirin içinden yeni bir kibrit çekerek Erik'e dönerken, gördüğüm –ya da daha doğrusu görmediğim– şey kafama dank etti.

Damien, Shaunee ve Erin arasında ışıklı bir bağ yoktu. Mumları yanıyordu. Elementleri kendilerini göstermişlerdi. Ama beşimizin birlikte ilk çemberimizi kurduğumuz günden

beri hissettiğimiz, gözle görülebilir, güzel ve bağlayıcı ışık çizgisi kesinlikle eksikti. Ne yapacağımı tam olarak bilemediğim için, Nyx'e sessiz bir rica gönderdim: *Nyx, lütfen, Tanrıça, çemberimizi Stevie Rae'siz oluşturmak için ne yapmam gerektiğini göster.* Sonra kibriti tutuşturdum ve Erik'e cesaretlendirici bir gülümsemeyle baktım.

"Toprak bizi destekler ve besler. Dördüncü element olarak toprağı çemberimize davet ediyorum."

Uzun kibriti aldım ve onu yeşil mumun kandiline sürttüm. Erik'in tepkisi hızlıydı. Yeşil mumu elinden çemberin ötesine, ağacın gerisinde kalan, gittikçe koyulaşan gölgelere doğru fırlatırken acı dolu bir çığlık attı. Bir taraftan elini ovalarken, bir şeyin elini soktuğuna dair bir şeyler mırıldanıyordu. Aynı anda karanlığın içinden bir küfür yükseldi. Öfkesi her halinden belli olan birisi hışımla bize doğru geliyordu.

"Lanet olsun! Ah! Bu da neyin—"

Afrodit elinde sönük yeşil mumla, alnındaki şimdiden şişmeye başlamış kızarık bölgeyi ovarak gölgelerin arasından çıkmıştı.

"Ah, harika. Tahmin etmem gerekirdi. Buraya..." Durdu. Çevresine, ağaca ve çimenlere şöyle bir baktıktan sonra yüzünü buruşturdu. "*Doğa*nın çevrelediği bir *yabaniliğin* içine gelmem söyleniyor. Ama ben böcekler ve pislik dışında ne buluyorum? Geyik sürüsü kafama bok atıyor!"

Erin tatlı bir sesle "Keşke bunu daha önce düşünseydik," dedi.

"Afrodit, sen cehennemden çıkma, nefret edilesi bir cadısın," dedi Shaunee aynı tatlılıkla.

"Ahmaklar, sakın benimle konuşmayın."

Kızların vıdı vıdılamasını duymazdan gelerek "Buraya çıkmanı kim söyledi?" diye sordum.

Afrodit gözlerimin içine baktı. "Nyx."

"Lütfen ama!"

"Yok artık!"

"Mümkün değil!"

Damien ve İkizler hep bir ağızdan bağırmışlardı. Erik'in şüphe çekecek kadar sessiz durduğunu fark etmiştim. Elimi kaldırdım. "Yeter!" diye haykırdım. Hepsi sus pus oldular.

Afrodit'e "Nyx neden buraya çıkmanı söyledi?" diye sordum.

Gözlerime dik dik bakmaya devam ederek bana doğru yürüdü. Erik'e şöyle bir baktıktan sonra "Yoldan çekil, seni işe yaramaz eski-sevgili," dedi. Erik beni şaşırtacak bir şey yaparak Afrodit'in yolundan çekildi ve hemen önünde durduğum, toprağa ayrılmış yeri Afrodit'e bıraktı. "Toprağı çağır ve mumu yak, görürsün," dedi Afrodit.

Hiç kimsenin itiraz etmesine fırsat bırakmadan iç sesime kulak verdim. Bana fısıldadığı önsezi sayesinde ne olacağını zaten biliyordum.

"Toprak bizi destekler ve besler. Dördüncü element olarak toprağı davet ediyorum," dedikten sonra kibritimi yeşil muma değdirdim. Mum derhal alev aldı ve Afrodit'le beni yaz ortasında verimin doruğuna çıkmış gür çayırların koku ve sesleriyle sarmaladı.

Afrodit yumuşak bir sesle "Nyx, zaten boka batmış hayatımda daha çok pisliğe ihtiyacımın olduğuna karar vermiş," dedi. "Demek artık toprakla ilgili bir özelliğim var. Sizin için de yeterince ironik mi?"

BÖLÜM DOKUZ

Shaunee "Ah, mümkün değil!" diye bağırdı.

"Aynen öyle, İkiz. Ben sadece haydi oradan diye eklemek istiyorum!"

"Bunun doğru olduğuna inanamıyorum," dedi Damien.

"İnanın," dedim. Sırtım grubun geri kalan kısmına dönük haldeydi ve Afrodit'e bakmaya devam ediyordum. Arkadaşlarımın daha fazla sapıtmasına izin vermemek için "Çembere bakın," diye ekledim. Benim bakmama gerek yoktu. Baksam, ne göreceğimi çok iyi biliyordum. Zaten iç çekişleri, haklı olduğumu gösteriyordu. Yine de ağır ağır döndüm ve dördünü birbirlerine bağlayan Tanrıça vergisi güçlü ışık çizgisinin güzelliğine baktım. "Doğru söylüyor. Onu buraya Nyx gönderdi. Afrodit'in toprakla ilgili bir özelliği var."

Arkadaşlarım şoka girmiş gibi derin bir sessizliğe gömülmüşlerdi. Ben çemberin ortasına doğru ilerleyip mor mumumu alırken, beni seyrediyorlardı. "Bizi eşsiz kılan, bize güç ve cesaret veren ve bedenlerimizden sonra da yaşamaya devam

eden ruhtur. Ruh, bana gel!" Ruh beni sarmalayıp içimi huzur ve neşeyle doldururken dört elementin beni içlerine çektiklerini hissettim. Çemberin çevresinde dolaşırken, arkadaşlarımın şaşkın ve üzgün bakışlarına karşılık verirken, kendimin bile tam olarak idrak edemediğim –ama Nyx'in iradesini hissettiğim– bir şeyi anlamalarına yardım etmeye çalışıyordum.

"Nyx'i anlıyormuşum gibi davranacak değilim. Tanrıça'nın çok gizemli bir tarzı var ve bazen bizlerden çok zor şeyler talep edebiliyor. İşte bu da o zor şeylerden biri. Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, Nyx, Afrodit'in Stevie Rae'nin çemberdeki yerini almasını istediğini açıkça gösterdi." Afrodit'e baktım. "Onun da bu işten çok mutlu olduğunu sanmıyorum."

Afrodit "Az bile söyledin," diye homurdandı.

Devam ettim. "Fakat bir seçeneğimiz var. Nyx irademizi asla zorlamaz. Afrodit'i çembere almak konusunda görüş birliğine varmak zorundayız. Yoksa..." Nasıl bitireceğimi bilemediğim için tereddütlüydüm. Bir başkasıyla çember kurmaya çalışmıştık ama Erik'in toprağı temsil etmesine izin verilmemişti. Belki de Tanrıça'nın asıl istediği Erik'in çembere girmesine mani olmaktı ama nedense buna inanmakta zorlanıyordum. Erik sadece iyi bir çocuk ve Konsey üyesi olmakla kalmıyordu. İçimden bir ses, sorunun Nyx'in Erik'i istememesi olmadığını söylüyordu. Sorun, Nyx'in özellikle Afrodit'i istemesiydi. İç geçirdikten sonra sözlerime devam ettim. "Ya da sanırım farklı çocukları deneyebilir ve içlerinden birinin toprağı temsil etmesine izin verilip verilmeyeceğini görürüz." Bakışlarımı çemberden ayırınca, Erik'in gölgelenmiş gözleriyle karşılaştım. "Fakat bunun Erik meselesi olduğunu hiç sanmıyorum." Bana gülümsedi ama bu sadece dudaklarının yaptığı bir hareketti. Gülümsemesi gözlerine ya da yanaklarına ulaşmıyordu.

"Sanırım, Nyx'in bizden istediği şeyi yapmalıyız. Hoşumuza gitmese de," dedi Damien.

"Shaunee? Senin oyun ne?"

Shaunee ve Erin birbirlerine baktılar. Size çok tuhaf geldiğini biliyorum ama aralarında sessiz kelimelerin gidip geldiğine yemin edebilirdim.

"Cadının çembere dahil olmasına izin veriyoruz," dedi Shaunee.

"Ama sadece Tanrıça böyle istediği için," dedi Erin.

Shaunee "Gerçi şunun da kayda geçmesini isteriz," diye ekledi. "Nyx'in neyin peşinde olduğunu anlamakta güçlük çekiyoruz." Erin de başını sallıyordu.

Afrodit "Bana cadı demeye devam edebilecekler mi?" diye sordu.

Shaunee "Nefes alıyor musun?" dedi.

"Çünkü eğer nefes alıyorsan hâlâ cadısın demektir," dedi Erin.

"Bu yüzden sana cadı diyoruz ya zaten."

Sert bir sesle "Hayır," dedim. İkizler bakışlarını bana çevirdiler. "Çocuklar, onu sevmek zorunda değilsiniz. Hatta Nyx'in onu burada istemesinden hoşlanmanız da şart değil. Fakat Afrodit'i aramıza almamız, onu kabullendiğimizi gösterir. Yani isim takma olayına bir son vermeniz gerek." İkizlerin bana kafa tutmaya hazırlanmak için derin nefesler çektiklerini görünce hemen ekledim: "Biraz önce elementlerinizi sergilemişken, içinize bir bakın," dedim. "Vicdanınız ne diyor?" Sonra nefesimi tutup bekledim.

İkizler duraksadılar.

"Evet, tamam," derken Erin'in sesi mutsuzdu.

"Ne demek istediğini anlıyoruz. Ama bundan hiç hoşlanmıyoruz," dedi Shaunee.

"Ya o? Diyelim biz ona cadı demekten vazgeçtik. O bir cadı gibi davranmaktan vazgeçecek mi?"

"Erin çok haklı," dedi Damien.

Afrodit'e baktım. Yüzünde sıkıldığını gösteren bir ifade vardı ama sanki onu çevreleyen toprak kokusuna doyamıyormuş gibi derin nefesler çekmekle meşguldü. Arada sırada, uzun ve mis kokulu çimenleri okşuyormuş gibi ellerini kıpırdatıyordu. Hiç etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyordu, evet, ama bariz biçimde etkilenmişti.

"Afrodit de siz ikinizin az önce yaptığınızı yapacak. O da vicdanına dönecek ve doğru olanı yapacak."

Afrodit, gecenin içine saklanmış olabilecek bir şeyi arar gibi, alaycı bir tavırla çevresine bakındı. Sonra omuz silkti. "Opps, korkarım bende vicdan yokmuş."

"Kes şunu!" Çemberi kurmamla açığa çıkan enerji, Afrodit'le aramızda bir kamçı gibi dalgalandıktan sonra tehditkar bir tavırla Afrodit'in çevresini kuşattı. Güç, sesimi yükseltmişti. Afrodit'in mavi gözleri şaşkınlık ve korkuyla faltaşı gibi açılmıştı. "Burada, bu çemberde olmaz. Yalan söylemeyecek, rol yapmayacaksın. Şimdi karar ver. Bir seçeneğin var. Nyx'i daha önce de yok saydığını biliyorum. Onu bir kez daha yok saymayı seçebilirsin. Fakat kalmaya ve Tanrıça'nın isteğini yerine getirmeye karar verirsen, bunu yalanla ve nefretle yapmayacaksın."

Çemberi bozup gideceğini sandım. Aslında için için bunu yapmasını diliyordum. Toprağı temsil edecek kimsenin olması daha basit olabilirdi. Yeşil mumu kendim yakıp yere koyardım. Her neyse. Fakat Afrodit beni şaşırttı. Ve bu şaşkın-

lık, Nyx'in benim için hazır beklettiği sayısız sürprizin sadece ilkiydi.

"Pekala. Kalıyorum."

"İyi," dedim. Ve arkadaşlarıma baktım. "Tamam mı?"

"Evet, tamam," diye homurdandılar.

"İyi. Çemberimiz tamamlandı," dedim.

Daha tuhaf bir şeyin olmasına izin vermeden, saat yönünün tersine dolaşıp elementlere tek tek veda ettim. Gücün gümüş ışığı, arkasında okyanusun, yaban çiçeklerinin hoş kokusunu ve ılık bir esinti bırakarak kayboldu. Hiç kimse bir şey söylemiyordu. Tuhaf sessizlik derinleştikçe, Afrodit için üzülmeye başladım. Tabii ki, o derhal ağzını açtı ve onun için hissedebileceğim her tür acıma hissini yerle bir etti.

"Endişelenmeyin. Şu *Zindanlar ve Ejderhalar*[7] toplantınıza ya da her neyse işte, kaldığınız yerden devam edebilmeniz için hemen gidiyorum," diye tısladı.

"Hey, biz Zindanlar ve Ejderhalar falan oynamıyoruz," dedi Jack.

Damien "Haydi," dedi. "Film başlamadan önce IHOP'ta bir şeyler yiyecek vaktimiz var." Afrodit'i arkalarında bırakarak yürümeye başladılar. Daha şimdiden kendi aralarında gevezelik ediyor, Ispartalıların ne kadar müthiş olduklarını ve bu defa *300*'ü seyrederken vampir oyuncuları sayacaklarını konuşuyorlardı.

Birkaç metre ilerlemişlerdi ki Erik yanlarında olmadığımı fark etti.

"Zoey?" diye seslendi. Hepsi durup bana baktılar. Afrodit'le benim hâlâ az önceki yerimizde duruyor olmamıza ne kadar şaşırdıkları belli oluyordu. "Sen gelmiyor musun?"

7 Dungeons and Dragons

Sesinin doğal çıkması için özen gösteriyordu ama çenesi, sıkıntı ve endişeyle kasılmıştı.

"Siz önden gidin. Ben sizi sinemada bulurum. Afrodit'le konuşmam gerek."

Afrodit'in gerizekalı bir yorum yapmasını bekledim ama öyle olmadı. Yan gözle bakınca, gözlerini karanlığa diktiğini, ne benimle, ne de arkadaşlarımla ilgilenmediğini gördüm.

"Ama Z, çikolata parçacıklı pankekleri kaçıracaksın," dedi Jack.

Gülümsedim. "Sorun değil. Dün gece doğum günüm diye yemiştim."

Erik "Konuşmaları gerek," dedi. "Haydi biz gidelim."

Ses tonu –aldırmaz tavrı– hoşuma gitmemişti ama daha ben bir şey söyleme fırsatı bulamadan tekrar yürümeye başladılar. Lanet olsun. Onunla barışmak için ciddi çaba harcamam gerekecekti.

"Erik her şeyin onun istediği gibi olmasından hoşlanır. Ve onu her şeyin önüne koyacak bir kız arkadaşı olsun ister. Sanırım bunu daha yeni yeni öğreniyorsun," dedi Afrodit.

"Seninle Erik'ten konuşmaya niyetim yok. Nyx'in sana ne gösterdiğini duymak istiyorum."

"Nyx'in ne istediğini, vs. vs. herkesten iyi senin biliyor olman gerekmez mi? Sen onun Seçilmiş'i değil misin?"

"Afrodit, şu anda başımda çok kötü bir ağrı var. Arkadaşlarıma birlikte çikolata parçacıklı pankek yemek ve ardından da erkek arkadaşımla 300'ü seyretmek istiyorum. Bu yüzden, sürekli sergilediğin ben-her-zaman-tam-bir-sürtüğüm rolünden sıkıldım. Şöyle yapalım: Sen soruma cevap ver, sonra ikimiz de istediğimizi yapmaya gidelim." Alnımı ovalamakla meşguldüm. Bıraktığı bomba, beklediğim son şeydi.

"Yani, *soruma cevap ver de, bir an önce Stevie Rae'nin dönüştüğü o canavarla buluşmaya gideyim* mi demek istiyorsun?"

Yüzümdeki bütün rengin çekildiğini hissettim. "Sen neden bahsediyorsun, Afrodit?"

"Yürüyelim," dedi ve okulu çevreleyen kalın taş duvar boyunca yürümeye başladı.

"Afrodit, hayır," diyerek kolunu tuttum. "Bana ne bildiğini söyle."

"Bak. Daha az önce bir görüşten çıkmışken, dik durmakta bile zorlanıyorum. Bana buraya çıkmamı söyleyen görüş, diğerlerinden çok farklıydı." Afrodit benden uzaklaştı ve sanki onun da başı ağrıyormuş gibi, elini alnına götürdü. Ellerinin titrediğini ilk o zaman fark ettim. Aslında bütün vücudu titriyordu ve yüzü hiç olmadığı kadar solgundu.

"Tamam. Yürürürüz."

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Onu tutup sarsmamak ve Stevie Rae konusunu nereden bildiğini bana anlatmaya zorlamamak için kendimle büyük mücadele veriyordum. Nihayet konuşmaya başladığında benden tarafa bakmadı. Sanki benimle değil, geceyle konuşuyordu.

"Bir süredir görüşlerimde farklılık var. Her şey, o gençlerin öldürüldüğünü görmemle başladı. Eskiden olup bitenleri sadece dışarıdan bakan bir gözlemci gibi seyreder ve gördüklerimden etkilenmezdim. Her şey ve herkes çok net ve anlaşılır olurdu. Fakat o çocuklarda durum farklıydı. Artık olanlardan kopuk değildim; onlardan biriydim. Onlarla birlikte öldüğümü hissediyordum." Durdu. Ürpermişti. "Artık olanları çok net göremiyordum. Her şey korku, panik ve delice duyguların birbirine geçtiği karman çorman bir şeye dönüşüyordu. Ayırt

edebildiğim ya da anlayabildiğim bazı anlık görüntüler görebiliyorum. Tıpkı sana Heath'i o tünelden kurtarman gerektiğini, yoksa öleceğini söylediğim zamanki gibi. Fakat genelde çok korkuyorum, kafam karışıyor ve arkasından kendimi çok berbat hissediyorum." Afrodit benim orada olduğumu yeni hatırlamış gibi, bana baktı. "Büyükannenin boğulduğunu gördüğüm o görüş gibi. Ben büyükannen olmuştum ve köprüye dair görüntüleri algılamam ve suya nereden düştüğünü anlamam sadece büyük bir şanstı."

Kafamı salladım. "Bana çok fazla ayrıntı veremediğini anımsıyorum. Oysa ben daha fazlasını söylemek istemediğini sanmıştım."

Gülümsemesi alaycıydı. "Evet, biliyorum. Gerçi ne düşündüğün umurumda değil ya."

"Stevie Rae kısmına gel." Tanrım, gerçekten sinir bozucuydu.

"Bir aydır görüş gelmedi. Aslında, annemlerin kış tatili sırasında onları sık sık ziyaret etmem konusunda ne kadar ısrarcı olduklarını düşününce, böylesi iyi oldu."

Yüzünü buruşturmasına bakılırsa, aile ziyareti pek hoşuna giden bir şey değildi. Bunu zaten biliyordum. Son veli ziyareti toplantısında, Afrodit ve ailesi arasında geçen kabus benzeri bir sahneye tesadüfen şahit olmuştum. Babası, Tulsa'nın belediye başkanıydı. Annesi de Şeytan'ın ta kendisi olabilirdi. İkisi bir araya gelince, benim kiralıkların Brady'ler[8] gibi görünmelerine neden olmuşlardı (evet, ben ahmağın tekiyim ve Nickelodeon'un tekrar yayınlarını izliyorum).

"Ben de dün benimkilerle bir doğum günü sahnesi yaşamak zorunda kaldım."

8 Amerikan TV'lerinde yayınlanan bir aile dizisinin kahramanları

"Üvey baban şu İnanç İnsanları kaçıklarından biri, değil mi?"

"Aynen öyle. Büyükannem onun için pislik maymun dedi."

Bu sözlerim onu güldürdü. Demek istediğim, gerçekten güldürdü. Ona dikkatle baktım ve gülüşünün onu soğuk bir çehreden, hoş, ılık ve güzel birine dönüştürmesini hayretle izledim.

"Evet," dedim. "Benim kiralıklardan nefret ediyorum."

"Kim etmiyor ki?" dedi.

"Stevie Rae etmiyor. Ya da en azından eskiden etmiyordu." Sesim titremişti. Utanç verici gözyaşlarına boğulmamak için susmak zorunda kaldım.

"Demek görüşümün bir kısmı zaten olmuş bir olay. Stevie Rae bir canavara dönüşmüş."

"O bir canavar değil! Eski halinden biraz farklı, o kadar."

Afrodit kusursuz kaşlarından birini kaldırdı. "Neye dönüştüğünü görmesem, ilerleme kaydettiğini düşünebilirdim."

"Bana ne gördüğünü anlat."

"Vampirlerin öldürüldüğünü gördüm. Korkunçtu." Afrodit kusma isteğini bastırmak ister gibi yutkunuyordu.

"Stevie Rae tarafından mı?"

"Hayır. O farklı bir görüştü."

"Pekala, kafam karıştı."

"Bir de o lanet olası görüşleri ya da en azından son zamanda maruz kaldığım o yeni görüşleri bizzat görmeyi dene. Sırf karmaşadan ibaretler. Ve acı. Ve korku. Tamamen berbatlar."

"Yani vampirlerin ölümünü gördüğün görüşte Stevie Rae yoktu."

Kafasını salladı. "Hayır, ama sanki ikisi bir bütün gibiydiler." Afrodit iç geçirdi. "Stevie Rae'yi gördüm. Korkunçtu. Gerçekten pislik içindeydi, çok zayıflamıştı ve gözleri tuhaf kırmızı bir renkle parlıyordu. Üstündeki kıyafetlere inanamazdın. Yani, tamam, buradayken de Bayan Moda İkonu değildi ama... Yine de..."

"Evet, evet, anladım. Onun ölümden döndüğünü gördün."

"Öyle değil mi? İnsanların yüz yıllardır korktuğu o canavarlara, basmakalıp korkunç vampirlere benzemiş."

"Bütün insanların değil. Biliyor musun, insanlar konusunda böyle berbat bir tavır takınmaktan vazgeçsen iyi olacak. Eskiden sen de insandın," dedim.

"Her neyse. Eskiden Sean William Scott'a da aşıktım. Hepsi eski haber." Saçlarını arkaya attı. "Her neyse, Stevie Rae'nin öldüğünü gördüm. Bir kez daha. Bu kez gerçekten ölüyordu. Ve bu görüşün gerçek olmasına izin verilirse, bir şekilde, gördüğüm bütün vampir ölümlerinin gerçekleşeceğini anladım. Stevie Rae'yi kurtarmanın bir yolunu bulmak zorundayız çünkü Nyx bir grup vampirin öldürülmesi fikrinden hiç hoşnut değil."

"Stevie Rae nasıl ölüyordu?"

"Onu Neferet öldürüyordu. Stevie Rae'yi güneş ışığının altına çekti. Ve kız yanıp kül oldu."

BÖLÜM ON

"Lanet olsun. Demek ki gerçekten güneş ışığına çıkamaz," dedim.

"Bunu gerçekten bilmiyor muydun?"

"Stevie Rae'yle konuşmak . . . şeyden beri eskisi kadar kolay değil. Ölümünden beri..."

"Ama onu gördün ve konuştun, değil mi?"

Durdum ve Afrodit'in tam karşısına geçtim. "Bak, hiç kimseye Stevie Rae'nin durumundan bahsedemezsin," dedim.

"Şaka mı yapıyorsun? Ben okul gazetesine koymayı düşünmüştüm."

"Ben çok ciddiyim, Afrodit."

"Bana moronun tekiymişim gibi davranmaktan vazgeç. Bizim dışımızda birisinin Stevie Rae'den haberi olursa, Neferet de öğrenir. Herkesin –bizim dışımızda tabii– zihnini okuyabildiğine göre..."

"Senin zihnini de okuyamıyor demek."

Afrodit'in dudakları yarı hoşnut, yarı nefret dolu bir gülümsemeyle büküldü. "Hiçbir zaman okuyamadı. Karıştır-

dığım haltların o kadar uzun süre yanıma kâr kalması nasıl mümkün olabildi sanıyorsun?"

"Çok hoş." Afrodit'in Karanlık Kızlar'ın liderliğini yaptığı dönemde ne korkunç bir kaltak olduğunu dün gibi hatırlıyordum. Aslında onunla tanıştığım ilk andan beri bencil, kötü ve düpedüz kindardı. Evet, görüşleri büyükannemi ve Heath'i kurtarmamı sağlamışlardı ama Afrodit kurtulmalarının umurunda olmadığını açıkça ifade etmiş ve sırf bu işten bir çıkarı olduğu için bana yardım etmişti. "Pekala. Bütün bunları bana anlatma zahmetine neden girdiğini bilmek istiyorum. Senin çıkarın ne?"

Afrodit, masum bir tavır takınarak gözlerini iri iri açtı ve salak bir güneyli güzeli aksanıyla "Bunu da nereden çıkardın?" diye sordu. Sana yardım ediyorum; çünkü sen de, arkadaşların da bana karşı her zaman çok tatlıydınız.

"Saçmalamayı kes, Afrodit."

Yüz ifadesi değişti ve normal halini aldı. "Şöyle diyelim; telafi edecek çok şeyim var."

"Stevie Rae'ye karşı mı?"

"Hayır, Nyx'e karşı." Gözlerini kaçırdı. "Büyük ihtimalle, Nyx'ten aldığı yeni yeteneklerle bir güç abidesine dönüşen Bayan Kusursuz olarak, bunu anlayamayacaksın ancak insan güçlerini bir süre kullanınca, doğru olanı yapmanın her zaman o kadar kolay olmadığını görüyor. Araya başka şeyler –kişiler– giriyor. Hatalar yapacaksın." İç çekti. "Ya da belki de yapmayacaksın. Ama ben yaptım. Sen, Stevie Rae ve bu okuldaki diğerleri umurumda olmayabilirsiniz. Ama Nyx umurumda." Sesi hafifçe titriyordu. "Tanrıça'nın bana sırt çevirdiğini sanmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bunu bir kez daha yaşamaya hiç niyetim yok."

Uzanıp kolunu tuttum. "Ama Nyx sana sırt çevirmedi ki. Neferet insanların, senin görüşlerine inanmamalarını sağlamak için yalan söyledi. Stevie Rae'nin yeni halinin arkasında Neferet'in olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Heath'in ölümünü gördüğüm o görüşten beri biliyorum." Zoraki bir kahkaha attı. "Bizim zihinlerimizi okuyamıyor olması ne kadar isabetli değil mi? Bir çaylağın onun ne berbat bir kadın olduğunu bildiğini öğrense, kim bilir ne yapardı?"

"Benim bildiğimi biliyor," dedim.

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Şey... Peşinde olduğumun farkında." Kısa bir tereddüt yaşadım ama sonra, ne olacaksa olsun diye düşündüm. Tuhaftı, evet, ama Afrodit yeryüzünde gerçekten konuşabileceğim tek insandı. "Neferet, Heath'i ölümden dönen çocukların elinden kurtardığım o geceyi hafızamdan silmek istedi. Bir süre işe yaradı ama en başından beri bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum. Hafızamı iyileştirmek için elementlerin gücünü kullandım ve şey . . . bir anlamda Neferet'in olanları hatırladığımı bilmesini sağladım."

"Bir anlamda bilmesini sağladım da ne demek?"

Huzursuzca kıpırdandım. "Şey, beni tehdit etti. Hakkında bir şeyler söyleyecek olursam, kimsenin bana inanmayacağını söyledi. Ve... Beni delirtti. Öfkeyle, onun ya da çaylakların bana inanıp inanmamalarının umurumda olmadığını, çünkü Nyx'in inandığını söyledim."

Afrodit gülümsedi. "Her iddiasına girerim, feci sinirlenmiştir."

"Evet, sanırım öyle oldu." Aslında Neferet'in ne kadar sinirli olduğunu düşününce midem bulanıyordu. "Ama bu ola-

yın hemen ardından kış tatili için okuldan ayrıldı. O zamandan beri hiç görüşmedik."

"Yakında dönecektir."

"Biliyorum."

Afrodit "Korkuyor musun?" diye sordu.

"Hem de nasıl," dedim.

"Bu konuda seni suçlayamam. Pekala. Görüşlerimden net olarak anladıklarım şunlar: Stevie Rae'yi güvenli bir yere, diğer *şey*lerden uzağa götürmeliyiz. Ve bunu derhal yapmalıyız. Neferet geri gelmeden. İkisinin arasında bir tür bağlantı var. Ne olduğunu anlayamıyorum ama yanlış bir şey olduğundan eminim." Afrodit kötü bir tat almış gibi yüzünü buruşturdu. "Aslında şu ölümden dönmüş yaratıklar hikayesi, baştan ayağa yanlış. İğrençliklerini hiç saymıyorum."

"Stevie Rae diğerleri gibi değil."

Afrodit bana kesinlikle inanmadığını anlatan bir ifadeyle baktı.

"Bir düşünsene. Nyx neden bir çaylağa toprakla ilgili bir özellik versin ve ölmesine seyirci kalsın? Ve sonra da ölümden dönmesine..." Duraksadım. Bunu anlamasını nasıl sağlayacağımı bilemiyordum. "Sanırım Stevie Rae'nin insanlığının bir kısmını korumasının nedeni de toprakla ilgili özelliği. Ve benim . . . yani bizim ona yardım edebilmemiz halinde insanlığının geri kalanını da bulacağından eminim. Ya da belki de onu iyileştirmenin bir yolunu buluruz. Onu yeniden bir çaylağa, hatta yetişkin bir vampire dönüştürmenin bir yolunu. Ve eğer Stevie Rae düzelirse diğerleri için de şans var demektir."

"Peki onu nasıl düzelteceğimiz konusunda herhangi bir fikrin var mı?"

"Hayır. İpucum bile yok." Sırıttım. "Fakat artık yanımda

görüşleri ve toprakla bağlantılı yeteneği olan güçlü bir çaylak var."

"Harika. Bu kendimi daha iyi hissetmeme yeter."

Afrodit'e itiraf etmeye niyetim yoktu ama onunla Stevie Rae hakkında konuşabilmek ve bu meseleyi çözmek konusunda ondan yardım alabileceğimi bilmek, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Çok çok daha iyi.

"Her neyse," dedi Afrodit. "Stevie Rae'yi nasıl bulacağız?" Dudaklarını büktü. "Seninle birlikte pis tünellerde sürünmemi beklediğini söyleme sakın."

"Aslında, Stevie Rae'yle bu gece saat üçte Philbrook'un kameriyesinde buluşmak üzere sözleşmiştik."

"Sence gelir mi?"

Dudağımı ısırdım. "Rüşvet olarak country tarzı kıyafetleri kullandım. Bu yüzden geleceğini tahmin ediyorum."

Afrodit kafasını salladı. "Demek ölüyor, yeniden canlanıyor ama rezil moda zevkinden vazgeçmiyor."

"Öyle görünüyor."

"İşte bu gerçekten çok acı."

"Evet." İç geçirdim. Stevie Rae'yi çok seviyordum ama taşralı gibi giyinmeye bayıldığını kabul etmek zorundaydım.

"Peki, yeni kıyafetler verdikten sonra onu nereye götüreceksin?"

Onu doğruca bir küvete sokmak istediğimden bahsetmem uygun kaçmazdı. "Bilmem ki. Aslında ona kıyafet ve . . . şey . . . kan götürmenin ötesini düşünemedim."

"Kan!"

"Kana ihtiyacı var. İnsan kanına. Yoksa delirir."

"Sence halihazırda da yeterince deli değil mi?"

"Hayır. Sadece halletmesi gereken bazı meseleleri var."

"Meseleler mi?"

"Hem de pek çok," dedim emin bir sesle.

"Pekala. Her neyse. Onu nereye götüreceğine karar vermelisin. Öbür şeylerle kalamaz. Bunun ona hiçbir faydası olmaz," dedi Afrodit.

"Onu buraya gelmeye ikna etmeyi düşünüyordum. Vampirlerin büyük kısmı burada yokken, kolayca saklayabileceğimi düşündüm."

"Onu buraya getiremezsin." Afrodit'in beti benzi atmıştı. "Öldüğünü gördüğüm yer burasıydı."

"Lanet olsun! İşte şimdi ne yapacağımı bilmiyorum," dedim dürüstçe.

"Sanırım onu eski yerime götürebilirsin," dedi Afrodit.

"Ya, evet. Annen ve baban çok anlayışlı insanlar, değil mi? Bence de müthiş bir fikir, Afrodit."

Gözlerini çevirdi. "Annemler yoklar. Bu sabah, Breckenridge'da üç haftalık bir kayak tatiline çıktılar. Ayrıca evin içinde kalmayacak. Annemler Philbrook'un alt tarafındaki yolun üstündeki o büyük petrol malikanelerinden birinde yaşıyorlar. Eski günlerde hizmetkarların müştemilat olarak kullandıkları bir garaj daireleri var. Büyükannemin ziyaretleri dışında pek kullanılan bir yer değildir. Zaten annem, geçenlerde büyükannemi şu güvenlikli ve para tuzağı birinci sınıf bakımevlerinden birine tıktı. Yani bu konuda endişelenecek bir şey yok. Bununla birlikte, dairenin suyu, elektriği, her şeyi çalışır durumda."

"Sence orada iyi olur mu?"

Afrodit omuz silkti. "Buradakinden daha güvenli olacağı kesin."

"Pekala. Bu durumda, sizin orada kalacak."

"Peki o bunu kabul eder mi?"

"Evet," diye yalan söyledim. "Buzdolabının tıka basa kanla dolu olduğunu söylerim." İç geçirdim. "Gerçi, bırak bir dolap dolusunu, bir bardak bile kan bulabileceğimden emin değilim ya."

"Mutfakta var."

"Sizin evde mi?" İşte şimdi kafam karışmıştı.

"Hayır, Tanrım, beni dikkatli dinlesene. Burada kan var. Mutfakta, büyük, paslanmaz bir soğutucunun içinde. Vampirler için. İnsan vericilerden düzenli olarak taze kan gelir. Üst sınıf öğrencilerinin hepsi bunu bilirler. Ritüellerde de zaman zaman kullanırız."

"Son günlerde ortalıkta doğru dürüst kimse olmadığına göre, sorun olmayacaktır. Mutfağa gidip yakalanmadan kan alabilirim herhalde." Kaşlarımı çattım. "Lütfen kanın Tupperware marka bir sürahi ya da en az onun kadar rahatsız edici bir şeyin içinde durduğunu söyleme." Pekala. Kan içmekten gerçekten ama gerçekten büyük keyif alıyor olmama rağmen, kan içme fikrinden hâlâ tiksiniyordum. Biliyorum. Terapiye ihtiyacım var.

"Hastanedeki gibi, torbaların içinde. Stres yapman için bir neden yok."

Otomatik olarak sağa sapıp yatakhaneye doğru yürümeye başlamıştık.

"Sen de benimle gelmelisin," dedim.

"Mutfağa mı?"

"Hayır, Stevie Rae'ye. Bize evini, daireye nasıl gireceğimizi falan göstermek için."

"Beni görmek istemeyecektir," dedi Afrodit.

"Biliyorum ama bunu aşmak zorunda. Büyükannemi senin görüşlerinin kurtardığını biliyor. Sana onunla ilgili bir görüş geldiğini söylediğimde bana inanacaktır." Bu kadar emin görünebildiğine memnumdum ama aslında o kadar emin değildim. "Fakat seni görmesinden önce onunla konuşmama izin vermen iyi olabilir."

"Bak, ben burada doğru bir şey yapmaya çalışıyorum ama eskiden buzdolabı olarak kullandığım bir çocuktan saklanacak da değilim."

"Ondan böyle bahsetme!" dedim sertçe. "Asıl sorununun ve başına bu kadar çok şey gelmesinin asıl nedeninin Neferet ve çevirdiği dolaplar değil, şu pislik tavrın olabileceğini hiç düşündün mü?"

Afrodit kaşlarını kaldırdı ve başını yana eğdi. Bu haliyle sarışın bir kuşa benzemişti. "Evet, düşündüm ama ben senin gibi tamamen pozitif bir Bayan İyilik Timsali değilim. Söylesene, insanların temelde iyi olduklarına inanıyorsun, değil mi?"

Sorusu beni şaşırtmıştı ama omuz silktim. "Evet, sanırım."

"Ben inanmıyorum. Pek çok kişinin, vampir ya da insan, pislik olduğunu düşünüyorum. Rol yapıyorlar. Hepsi çok iyilermiş gibi davranıyorlar ama aslında gerçek rezilliklerini ortaya dökmeye sadece bir adım mesafedeler."

"Bence bu moral bozucu bir hayat görüşü," dedim.

"Sen öyle diyebilirsin. Ben gerçekçi olduğunu düşünüyorum."

"Herhangi birine nasıl güvenebiliyorsun?"

Afrodit gözlerini kaçırdı. "Güvenmiyorum. Böylesi daha kolay. Sen de göreceksin." Yeniden gözlerime baktı ama yüzü-

ne yerleşen tuhaf ifadeden bir anlam çıkartamıyordum. "Güç insanları değiştiriyor."

"Ben değişmeyeceğim." Daha fazlasını da söyleyecektim ama o anda aklıma, bundan sadece bir iki ay önce, biri karşıma geçip de bir değil, iki erkek arkadaşım olmasına rağmen, yetişkin bir adamla da oynaşacağımı söylese, ona kulak asmayacağım geldi. Bu, değiştiğimi göstermez miydi?

Afrodit aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi gülümsedi. "Ben senden bahsetmiyordum. Çevrendeki insanlardan bahsediyordum."

"Ah," dedim. "Afrodit, kabalık etmek istemem ama ben arkadaşlarımı seçmek konusunda senden çok daha iyiyim."

"Göreceğiz. Arkadaş demişken... Senin şu anda arkadaşlarınla gidiyor olman gerekmiyor mu?"

İç geçirdim. "Evet ama gitmem mümkün değil. Stevie Rae için kan almam, kıyafetlerini toparlamam, yolumun üstünde Wal-Mart'a uğrayıp Go-Phone'lardan edinmem gerek. Beni arayabilmesi için Stevie Rae'ye telefon vermem iyi fikir olabilir diye düşündüm."

"Pekala. Neden saat iki buçuk gibi, doğu duvarının oradaki gizli geçitte buluşmuyoruz? Böylece Philbrook'a Stevie Rae'den önce ulaşacak vaktimiz olur."

"Kulağa iyi geliyor. Hemen odama koşup Stevie Rae'nin kıyafetlerini ve çantamı kapıp yola koyulmam gerek."

"Tamam. Yatakhaneye ben önden gireyim."

"Ha?" dedim.

Afrodit bana "gerizekalı mısın?" der gibi bakıyordu. "İnsanların bizi bir arada görmesi iyi olmaz. Arkadaş olduğumuzu falan düşünürler."

"Afrodit, insanların ne düşündüğü umurumda değil."

Gözlerini çevirdi. "Ama benim umurumda." Sonra hızlı adımlarla kapıya yürüdü.

"Hey," diye seslendim. Omzunun üstünden bana baktı. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Kaşlarını çattı. "Sakın o lafı ağzına alma. Ciddiyim. Sakın. Ağzına. Alma. Tanrım..." Kafasını salladı ve doğruca içeri girdi.

BÖLÜM ON BİR

Kalp madalyonu, Stevie Rae'nin kıyafetlerini bulmak için çekmeceyi karıştırırken buldum. Öldüğü gece Stevie Rae'nin yanındaydım ve odamıza geldiğimde vampir temizlik ekibinin (ya da adı her neyse) oraya uğramış ve Stevie Rae'nin ıvır zıvırını toplayıp götürmüş olduğunu fark etmiştim. Ve çok sinirlenmiştim. Gerçekten. Anısını yaşatmak için bazı şeyleri yerine koymalarını rica etmiştim. Büyü ve ritüel öğretmeni, profesör Anastasia (gerçekten çok tatlı bir kadındır ve eskrim hocası Ejderha Lankford'la evlidir) beni ürkütücü bir depoya götürmüştü. Orada Stevie Rae'nin birkaç parça eşyasını çantama tıkıştırmış, odaya dönünce içindekileri, eskiden Stevie Rae'nin olan şifonyerin çekmecesine dökmüştüm. Anastasia'nın çok nazik davrandığını ama Stevie Rae'nin eşyalarını saklama isteğimi pek onaylamadığını çok iyi hatırlıyorum.

Bir çaylak öldüğünde, vampirler, onu unutup hayatımıza hiçbir şey olmamış gibi devam etmemizi beklerler. Nokta.

Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum. En yakın arkadaşımı unutmaya, ölümden dönmüş olduğunu öğrenmemden önce de niyetim yoktu.

Her neyse. Kot pantolonunu çıkarırken cebinden bir şey düştü. Üzerinde Stevie Rae'nin okunaksız el yazısıyla ZOEY yazan, buruşuk bir zarf. Zarfı açarken midem sancıyordu. İçinden bir doğum günü kartı çıktı; hani şu kapağında sivri doğum günü şapkası giymiş ve kaşlarını çatmış bir kedi resmi olanlardan. (Bu arada kedi Nala'ya çok benziyordu). İçinde *Doğum günün Kutlu Olsun ya da Her Neyse İşte. Umurumdaydı Sanki. Ben Bir Kediyim* yazıyordu. Stevie Rae büyük bir kalp çizmişti ve *Seni seviyoruz, Stevie Rae ve Huysuz Nala* yazmıştı. Zarfın dibinde ise gümüş bir zincir vardı. Zinciri çekince ucunda sallanan kalp biçimli madalyonu gördüm. Madalyonu açarken parmaklarım titriyordu. İçinden defalarca katlanmış bir fotoğraf düştü. Fotoğrafı büyük bir özenle açtım ve benim çektiğim bir resmimizden kesilmiş olduğunu fark edince hıçkırdım (Suratlarımızı birbirine yapıştırmıştık; ben makineyi kolumu uzatarak tutmuş ve flaş düğmesine basmıştım). Gözlerimi kuruladım ve fotoğrafı katlayıp yeniden madalyonun içine yerleştirdikten sonra kolyeyi boynuma astım. Zinciri kısa olduğu için madalyon tam boğazımın altındaki boşlukta kalmıştı.

Kolyeyi bulmak beni, bir şekilde, iyice güçlendirmişti. Mutfaktan kanı almak, sandığımdan çok daha kolay oldu. Yanıma her zamanki el çantam (geçen sene Utica Meydanı'nda bir butikte bulduğum tasarım işi, yapay pembe kürklü ve çook havalı çanta) yerine İşaretlenmemden ve hayatımın patlamasından önce, Kırık Ok'taki Güney Ara Lisesi'ne giderken kitap çantası olarak kullandığım kocaman çantayı almıştım. Her neyse, çanta şişko (kısa boylu olduğu sürece) bir çocuğu içine alacak kadar büyük olduğu için Stevie Rae'nin ahmak işi Roper kotunu, tişörtünü ve siyah kovboy çizmelerini (ıykk) ve iç çamaşırlarını tıktıktan sonra, beş torba kanlık yer kalmıştı.

Evet, iğrençtiler. Evet, içlerinden bir tanesine bir pipet sokup meyve suyu içer gibi emmek istiyordum. Evet, iğrencim.

Kafeterya da mutfak gibi kapalıydı ve tamamen boştu. Fakat okuldaki diğer bölümler gibi burası da kilitli değildi. Bir taraftan umarsız ve suçlu değilmişim gibi bir tavır takınmaya çalışarak, kan dolu çantamı büyük bir dikkatle kafeteryadan çıkardım (Hırsızlık konusunda pek iyi değilim).

Loren'i görürsem diye korkuyordum (ki onu unutmak için gerçekten ama gerçekten büyük bir çaba –ama pırlanta küpelerini çıkaracak kadar büyük değil– harcıyordum) ancak üçüncü sınıf öğrencisi Ian Bowser'dan başkasıyla karşılaşmadım. Biraz inek tipli ve fazla sıska bir çocuk olmakla birlikte çok da komikti. Drama dersinde birlikteydik. Drama öğretmenimiz Profesör Nolan'a fena halde aşıktı. Aslına bakarsanız kafeterya kapısında benimle burun buruna geldiğinde de onu arıyordu.

"Ah, Zoey. Özür dilerim, özür dilerim." Ian yumruğunu kalbinin üstüne yerleştirerek gergin bir vampir selamı verdi. "Böyle üzerine çıkmak istemezdim."

"Sorun değil," dedim. Çocukların beni görünce –sanki ben bir anda korkunç bir yaratığa dönüşüverecekmişim gibi– gerilip korkmaları sinirimi bozuyordu. Yapmayın, yahu. Burası Gece Evi, Hogwart[9] değil (Ve evet, Harry Potter kitaplarını okur, filmlerine bayılırım. Alın size eblekliğime bir kanıt daha.)

"Profesör Nolan'ı görmedin, değil mi?"

"Hayır. Hatta tatilden döndüğünden haberim yoktu," dedim.

"Dün döndü. Yarım saat öncesi için randevulaşmıştık." Sırıttı. Yüzü pembeye çalmıştı. "Önümüzdeki sene Shakespeare

9 J. K. Rowling'in Harry Potter serisindeki okul.

monolog yarışmasının finaline gitmeyi çok istiyorum. Bu yüzden Profesör Nolan'dan bana hocalık yapmasını rica ettim."

"Ah, çok güzel." Zavallı çocuk. Sesi böyle çatlak çatlak çıkmaya devam ederse, Shakespeare yarışmasının finalini asla göremezdi.

"Profesör Nolan'ı görürsen onu aradığımı söyler misin?"

"Tabii ki," dedim. Ian telaşla uzaklaştı. Çantamı sımsıkı tutarak park alanına gittim ve Wal-Mart'a doğru yola çıktım.

GoPhone'u (sabun, diş fırçası ve bir Kenny Chesney CD'siyle birlikte) almak kolay oldu. Kolay olmayan, Erik'ten gelen telefonu yanıtlamaktı.

"Zoey? Neredesin?"

"Hâlâ okuldayım," dedim. Tam olarak yalan sayılmazdı. Erik beni aradığında, arabamı, okulun arka tarafına açılan gizli geçidin olduğu doğu duvarının dışına park etmekle meşguldüm. "Gizli" diyorum ama büyük olasılıkla tonlarca çaylak ve bütün profesörlerin bu geçitten haberleri var. Çaylakların ritüel için okuldan sıvışmaları dile getirilmeyen bir okul geleneği ve biraz kötü bir davranış.

"Hâlâ okulda mısın?" diye tekrarlarken sesi sıkıntılıydı. "Ama film bitmek üzere."

"Biliyorum. Çok üzgünüm."

"Sen iyi misin? Afrodit'in ağzından çıkan saçmalıkları duymazdan gelmek gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum. Senin hakkında bir şey söylemedi." Ya da en azından çok fazla bir şey söylememişti. "Sadece şu anda fazlasıyla stresliyim ve bazı şeyleri adamakıllı düşünmeye ihtiyacım var."

"Yine mi bir *şeyler*?" Erik'in sesi hiç hoşnut değildi.

"Çok üzgünüm, Erik."

"Tamam, evet. Sorun değil. Yarın ya da bir ara görüşürüz. Bye." Ve telefonu kapattı.

Kapanan telefona "Lanet olsun," diye homurdandım.

Afrodit yolcu tarafındaki camı tıklatınca yerimden sıçradım ve küçük bir çığlık attım. Telefonu kaldırdım ve kapının kilidini açmak için uzandım.

"Bahse girerim fena kızdı," dedi.

"Yoksa doğaüstü bir işitme yeteneğin mi var?"

"Hayır. Sadece acayip bir tahmin yeteneğim var. Ayrıca bizim Erik'i çok iyi tanırım. Bu akşam onu ektin. Çok kızmıştır."

"Pekala. Öncelikle, Erik bizim falan değil. O benim erkek arkadaşım. İkincisi, onu ekmedim. Üçüncüsü seninle Erik'i tartışacak değilim Bayan Oral Seks."

Tahmin ettiğim gibi tıslayarak hücuma geçeceğine, bir kahkaha koyverdi. "Pekala. Her neyse. Bu arada, o işi denerken bir şeyleri kırayım deme, Bayan İyilik Timsali."

"Tamam... Peki," dedim. "Konuyu değiştiriyoruz. Stevie Rae meselesini nasıl ele alacağımız konusunda bir fikrim var. Senin saklanman gerektiğini de düşünmüyorum. Bana annenlerin evine nasıl gidildiğini göster. Seni oraya bıraktıktan sonra Stevie Rae'yi almaya geleceğim."

"Yani onunla bir araya geldiğinde benim ortalıkta olmamamı istiyorsun, öyle mi?"

Bunu düşünmüştüm. Çok cazip bir fikirdi ama fazlasıyla Afrodit tarzı bir yaklaşım olurdu ve Stevie Rae'yi iyileştirirken onunla işbirliği yapmak zorundaydım. Bu yüzden, ölümden dönen en yakın dostum Stevie Rae, Afrodit'in yakınlarda olması fikrine alışmak zorunda kalacaktı. Ayrıca, yeterince gizli

iş çeviriyordum. Aynı şeyi, uğruna bunca işi çevirdiğim çocuğun yanında da yapacak takatim kalmamıştı.

"Hayır. Stevie Rae seninle bir arada olmayı öğrenmek zorunda." Dur tabelasına gelince durdum ve neşeli bir sesle ekledim: "Belki de hepimize bir iyilik yapıp seni yer."

"Olaylara hep olumlu tarafından bakman çok hoş," dedi Afrodit alaycı bir sesle. "Pekala, şuradan sağa dön. Sonra, Peoria'ya varınca sola sap, Philbrook sapağını işaret eden büyük tuğla tabelaya gelene kadar, birkaç blok, düz git."

Ne diyorsa yaptım. Havadan sudan sohbet etmiyorduk ama aramızda tuhaf ve huzursuz edici bir sessizlik de yoktu. Afrodit'in yanında bu kadar rahat olabilmek çok tuhaftı doğrusu. Demek istediğim bu onun artık bir sürtük olmadığı anlamına gelmezdi ama ondan hoşlanmaya başlamıştım sanki. Belki de bu, şu terapi meselesini ciddi ciddi düşünmem gerektiğinin yeni bir işaretiydi. Acaba Prozac, Lexapro ya da diğer antidepresanlar çaylaklar üzerinde etkili olabiliyorlar mıydı?

Philbrook işaretini görünce sola saptım. Afrodit "Pekala," dedi. "Geldik sayılır. Sağdan beşinci ev. Birinci araç yoluna değil, ikinciye gir. O yol doğruca evin arkasına, garaj dairesine çıkar."

Bahsettiği yere gelince, kafamı salladım. "Burada mı yaşıyorsun yani?"

"Eskiden yaşıyordum," dedi.

"Burası lanet olası bir malikane!" Ve gerçekten çok hoş bir malikaneydi. Tam İtalya'daki zenginlerin yaşadıklarını hayal ettiğim tarz bir evdi.

"Lanet olası bir hapishaneydi,"dedi. "Hâlâ da öyle." İşaretlendikten sonra özgürlüğüne kavuştuğuna ve yasal olarak ailesinin iradesinden çıktığına ve kiralıklarına toz olmalarını

söyleyebileceğine (bir açıdan benim gibi) dair yarı derinliği olan bir şeyler söyleyecek oldum ama Afrodit'in bir sonraki yorumu aklımdan geçen bütün güzel sözleri unutturmaya yetti. "Ayrıca adam gibi küfredemeyecek kadar saf ve temiz olman gerçekten rahatsız edici," dedi. "Kötü bir sözcük söylemen seni öldürmez. Hatta bekaretini de kirletmez."

"Ben küfrederim. Lanet olsun derim mesela. Hem de sık sık." Acaba tercihimi küfretmemekten yana kullanmamı savunmak ihtiyacını neden duyuyordum?

"Her neyse," derken bana açık açık gülüyordu.

"Hem, bakire olmak da kötü bir şey değil. Sürtük olmaktan iyidir."

Afrodit gülmeye devam ediyordu. "Öğreneceğin çok şey var, Z." Malikanenin minyatür versiyonu gibi duran ikinci binayı işaret etti. "Şu binanın arkasına dolaş. Oradan daireye girebiliyorsun. Üstelik araban yoldan görünmez."

Arabamı gösterişli garajın arkasına park ettik ve birlikte Vosvos'tan indik. Afrodit anahtarla kapısını açtı. Kapının hemen arkasında merdivenler vardı. Peşinden üst kattaki daireye çıktım.

Karanlıkta çevreme bakınırken "Tanrım," dedim. "Eskiden hizmetkarlar bayağı konforlu bir hayat sürüyorlarmış desene..." Yerler parlak ahşap parkelerle kaplıydı. Deri koltuklar ve pırıl pırıl mutfak göz alıcıydı. Ortalıkta insanın göz zevkini bozan ucuz biblolar yerine gerçekten pahalı görünen birkaç mum ve vazo vardı. Yatak odası ve banyonun dairenin diğer ucunda kaldıklarını görebiliyordum. Kafamı uzatınca büyük yatağın üstündeki kabarık minder ve yastıkları gördüm. Tahminim, banyonun, bizim evdeki ebeveyn banyosundan kat kat güzel olduğu yönündeydi.

Afrodit "Sence işe yarayacak mı?" diye sordu.

Pencerelerden birine yürüdüm. "Perdeler çok iyi."

"Panjur da var. Bak, şuradan kapatabiliyorsun."

Düz ekranlı TV'yi işaret ettim. "Kablolu mu?"

"Tabii ki," dedi. "Ayrıca şuralarda bir yerde birkaç DVD de olacaktı."

"Mükemmel," diyerek mutfağa geçtim. "Biri dışında bütün kan torbalarını buraya bırakıp Stevie Rae'yi almaya gideceğim."

"Tamam. Bu arada ben de Real World'un[10] tekrar yayınlarını seyrederim."

"İyi," dedim. Ama çıkıp gitmek yerine durup huzursuz bir tavırla gırtlağımı temizledim. Afrodit TV'yi açmaya çalışırken kafasını çevirip bana baktı. "Ne var?"

"Stevie Rae ne eskisi gibi görünüyor ne de eskisi gibi davranıyor."

"Öyle mi? Söylemesen aklıma bile gelmezdi. Yani, bilirsin işte, öldükten sonra kan emici bir yaratık olarak yeniden canlanan canavarların davranışları hiç değişmez..."

"Ben ciddiyim."

"Zoey. Ben Stevie Rae'yi ve diğer yaratıkları gördüm. İğrençler. Nokta."

"Onları şahsen görünce daha kötü geliyor."

"Benim için sürpriz olmaz."

"Stevie Rae'ye herhangi bir şey söylemeni istemiyorum," dedim.

"Ölü olmasıyla ilgili mi? Yoksa iğrençliğiyle mi?"

---

10 Real World : MTV'de yayınlanan bir reality dizisi.

"Her ikisi de. Korkmasını istemiyorum. Ayrıca senin üzerine atlayıp gırtlağını parçalamasını da istemem. Yani, belki onu durdurabilirim ama yüzde yüz emin de değilim. İğrenç ve açıklaması güç olması bir yana, onca kanın bu güzel daireyi ne hale sokacağını düşünmek bile istemiyorum."

"Ne kadar şekersin."

"Hey, Afrodit. Yeni bir şey denemeye, biraz kibar olmaya ne dersin?"

"Hiçbir şey söylemesem nasıl olur?"

"Bence o da olur." Kapıya yürüdüm. "Onu en kısa zamanda getirmeye çalışacağım."

"Hey!" Afrodit arkamdan seslendi. "Sence gırtlağımı gerçekten parçalayabilir mi?"

"Kesinlikle," dedim ve kapıyı arkamdan kapattım.

BÖLÜM ON İKİ

Stevie Rae'nin kameriyeye benden önce ulaştığını biliyordum. Onu göremesem de kokusunu alabiliyordum. Iykk... Gerçekten ıykk. İyi bir banyo ve biraz şampuanın bu pis kokuyu gidereceğini umuyordum ama çok da emin olamıyordum. Ne de olsa, nihayetinde, bir ölüydü.

"Stevie Rae, buralarda bir yerde olduğunu biliyorum." Olabildiğince kısık sesle seslenmiştim. Pekala, vampirlerin sessizce hareket etmek ve çevrelerinde bir tür görünmezlik baloncuğu oluşturmak gibi bir kabiliyetleri var. Aynı kabiliyet çaylaklarda da mevcut. Tuhaf biçimde yetenekli bir vampir olarak, ortalıkta son derece rahatça dolaşıp sabahın üçünde müzenin penceresinden dışarıyı seyreden biri (mesela bir gece bekçisi) tarafından görülmeyebilirdim. Yarı karanlıkta, müzenin periler ülkesini andıran bahçesinde görünmeyeceğimden emindim ama bu özelliğimin kapsamını, Stevie Rae'nin görünmezliğini de sağlayabilecek kadar genişletip genişletemeyeceğimi bilmiyordum. Başka bir deyişle, ona hemen ulaşmam ve onu buradan çıkarmam gerekiyordu. "Ortaya çık. Yanımda kıyafet, biraz kan ve bir Kenny Chesney CD'si getirdim." Bu son

kısmı bir bariz rüşvet olarak eklemiştim. Stevie Rae, Kenny Chesney'ye saçma bir aşkla bağlıydı. Hayır, bunu da hiç anlayamıyorum.

"Kan!" Kameriyenin arka tarafından korkunç bir soğuk algınlığı geçiren ve aklının son kırıntılarını da kaybetmiş bir Stevie Rae sesi yükseldi.

Kameriyenin arkasına dolanıp sımsıkı (fakat bakımlı) yeşilliklerin arasına baktım. "Stevie Rae?"

Korkunç bir küf kırmızısıyla parlayan gözleriyle çalılıkların arasından çıktı ve bana doğru ilerledi. "Kanı bana ver!"

Aman Tanrım! Tam bir deliye benziyordu. Telaşla çantama uzandım ve kan torbasını çıkarıp ona uzandım. "Bir dakika dayan. Bir yerlerde küçük bir makasım olacaktı. Dur da..."

Stevie Rae mide bulandırıcı bir inlemeyle torbanın üst kısmını dişleriyle (köpek dişleriyle demek daha doğru olurdu) yırttı ve torbayı ağzına tutup bir çırpıda içiverdi. İçinde bir damla bile kalmadığından emin olunca, torbayı yere attı. Nihayet kafasını kaldırıp bana baktığında uzun bir koşu yarışından çıkmış gibi nefes nefeseydi.

"Hiç hoş diil, diil mi?"

Dehşetimin boyutunu çaktırmamak için gülümsemeye çalıştım.

"Şey... Büyükannem her zaman düzgün bir dilbilgisi ve nezaketin insanı çekici gösterdiğini söyler. Belki de bir daha ki sefere 'diil' yerine, lütfen demeyi denesen daha iyi olabilir."

"Daha fazla kana ihtiyacım var."

"Dört paket daha var. Kalacağın yerin buzdolabındalar. Kıyafetlerini burada mı değiştirmek istersin yoksa oraya gidip duş aldıktan sonra mı? Sokağın aşağısına gideceğiz."

"Sen neden bahsediyorsun? Bana kıyafetleri ve kanları ver, yeter."

Gözleri artık o kadar parlak bir kırmızı değildi ama hâlâ kötü kötü ve deli bakıyordu. Önceki gecekinden daha zayıf ve solgun görünüyordu. Derin bir nefes aldım. "Bu işe bir son vermek gerek, Stevie Rae."

"Bu iş dediğin, benim yeni halim. Ve değişmeyecek. Ben değişmeyeceğim." Alnındaki içi boş hilali işaret etti. "İçi asla dolmayacak ve ben hep ölü kalacağım."

Hilaline baktım. Rengi soluyor muydu yoksa? Bana kesinlikle daha soluk ya da en azından daha az belirgin görünmüştü. Bu iyiye işaret olamazdı. Bu düşünceyle silkindim. Aklıma gelen tek şey "Sen ölü değilsin," demek oldu.

"Ama ölü gibi hissediyorum."

"Pekala. Ölü gibi görünüyorsun. Rezil göründüğüm zamanlarda, kendimi rezil gibi hissettiğimi biliyorum. Belki de bu kadar kötü hissetmenin nedeni kısmen budur." Çantama uzandım ve kovboy çizmelerini çıkardım. "Bak sana ne getirdim."

"Ayakkabılar dünyayı düzeltemez." Bu Stevie Rae ve İkizlerin daha önce de tartıştıkları bir konuydu. Sesinde eskiden kalma bir bıkkınlık vardı.

"İkizler böyle demezlerdi ama..."

Sesindeki o tanıdık tını, yerini soğukluk ve ifadesizliğe bırakmıştı. "İkizler beni şimdi görebilselerdi, kim bilir neler söylerlerdi?"

Stevie Rae'nin kırmızı gözlerinin içine baktım. "Bir banyoya ve tavırlarını düzeltmeye ihtiyacının olduğunu söylerlerdi, evet, ama bir taraftan da hayatta olmana sevinirlerdi."

"Ben hayatta değilim. Bunu anlaman için uğraşıp duruyorum ya zaten..."

"Stevie Rae, bunu anlamam mümkün değil; çünkü ayaktasın ve konuşuyorsun. Ölü olmakla alakan olduğunu hiç sanmıyorum, bence sen sadece değişmişsin. Benim yaşadığım Değişimle, yetişkin bir vampire dönüşmekten anladığımız şeyle bir değil elbette. Sen farklı bir Değişim yaşıyorsun ve bu benim başıma gelenden çok daha zor. Bunca şeyden geçmen bu yüzden. Sana yardım etmem için bana bir şans verir misin, lütfen? Her şeyin yoluna girebileceğine inanmaya çalışsan, olmaz mı?"

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun, anlamıyorum," dedi.

Ona ruhumun derinliklerinde hissettiğim ve o an için dile getirilmesinin doğru olduğunu bildiğim cevabı verdim: "İyi olacağından eminim çünkü Nyx'in seni hâlâ sevdiğini ve bütün bunların bir nedenden dolayı yaşandığını biliyorum."

Stevie Rae'nin kırmızı gözlerine yansıyan umut bakılamayacak kadar acı vericiydi. "Nyx'in benden vazgeçmediğinden gerçekten emin misin?"

"Ne Nyx ne de ben senden vazgeçmedik." Kokusunu duymazdan gelerek ona sımsıkı sarıldım. Bana karşılık vermedi ama geri çekilmediği gibi, boynumu da ısırmadı. İlerlemeye kaydettiğimizi düşündüm. "Haydi. Sana bulduğum yer, sokağın alt kısmında kalıyor."

Peşimden geleceği inancıyla yürümeye başladım. Zaten kısa bir tereddütten sonra o da yürümeye başladı. Müze arazisini kestirmeden geçip önündeki sokağa, Rockford'a çıktık. Afrodit'in malikanesinin (şey, aslında deli ebeveynlerinin malikanesi demek daha doğruydu) bulunduğu Yirmi Yedinci

Sokak, Rockford'u dik açıyla kesiyordu. Adeta bir rüyadaymışçasına karanlık yolun ortasında ilerlerken, bizi sessizlik ve görünmezlikle sarmak için düşüncelerimi odaklamaya çalışıyordum. Stevie Rae birkaç adım arkamdan geliyordu. Hava karanlıktı ve etraf olağandışı bir sessizliğe gömülmüştü. Sokağın iki yanına sıralanmış kocaman, yaşlı ağaçların kış dalları arasından göğe baktım. Normalde dolunayı görebilmeliydim ama kümelenen bulutlar, ayın olması gerektiği yerdeki belli belirsiz parlaklık dışında her şeyi karanlığa gömmüşlerdi. Hava soğumuştu. Değişen metabolizmamın beni, kamçılayıcı rüzgardan koruyor olmasına minnettardım. Hava değişimlerinin Stevie Rae'yi rahatsız edip etmediğini merak etmiştim. Tam ona bunu ona sormaya niyetlendiğim anda, birden konuşuverdi.

"Neferet bundan hoşlanmayacak."

"Bundan?"

"Diğerleriyle değil, seninle olmamdan..." Stevie Rae'nin gerçekten gergin bir hali vardı. Sinir içinde tırnaklarının etlerini yoluyordu.

"Rahatla. Neferet'in benimle olduğundan haberi bile olmayacak. En azından biz hazır olana kadar," dedim.

"Geri dönüp benim diğerleriyle olmadığımı görünce hemen anlayacak."

"Hayır. Sadece gittin sanacak. Başına her şey gelmiş olabilir." Aklıma o kadar inanılmaz bir şey gelmişti ki, bir ağaca toslamışım gibi duruverdim. "Stevie Rae! Senin iyi olmak için yetişkin vampirlerin yakınında olman gerekmiyor."

"Ha?"

"Bu Değiştiğini gösterir. Öksürmüyorsun ve ölmüyorsun."

"Zoey, ben o işi çoktan yaptım."

"Hayır, hayır, hayır. Demek istediğim bu değildi." Kolunu tuttum; hemen geri çekmeye yeltenmesine ve arkaya doğru bir adım atmasına aldırmadım. "Sen vampirler olmadan da var olabiliyorsun. Bunu sadece yetişkin vampirler yapabilir. Dediğim gibi, sen Değiştin. Bu sadece farklı bir Değişim türü, o kadar."

"Ve bu iyi bir şey mi?"

"Evet!" Göründüğüm kadar emin değildim ama Stevie Rae'nin karşısında pozitifliğimi korumak konusunda kararlıydım. Ayrıca pek iyi görünmüyordu. Demek istediğim, her zamanki berbat görüntüsünden bile daha kötüydü. "Senin neyin var?"

"Kana ihtiyacım var." Titrek elleriyle kir pas içindeki suratını ovuşturdu. "O küçük torba dişimin kovuğuna gitmedi. Dün kan içmeme engel oldun, önceki günden beri doğru dürüst beslenmedim. Beslenmediğim zamanlar... Hiç iyi olmuyor." Rüzgarın sesini dinliyormuş gibi, kafasını yana yatırdı. "Damarlarında kanın fısıldadığını duyabiliyorum."

"Kimin damarlarında?" Tiksindiğim kadar meraklanmıştım da.

Kolunu hiç de zarif olmayan bir hareketle savurdu. "Çevremizde uyuyan bütün insanların." Sesi boğuk bir mırıltıya dönüşmüştü. Gözlerinin yeniden kıpkırmızı parlamasına ve pis kokusunun bende kusma isteği uyandırmasına rağmen, ona sarılmak istedim. "İçlerinden biri uyanık." Durduğumuz yerin sağ tarafında kalan bir malikaneyi işaret etti. "Bir kız... On beş-on altı yaşlarında. Odasında tek başına."

Stevie Rae'nin sesi baştan çıkarıcı bir şarkıyı andırıyordu. Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. "Bunu nereden biliyorsun?" diye fısıldadım.

Yanan gözlerini bana çevirdi. "Bildiğim o kadar çok şey var ki. Senin kanşehvetini de biliyorum. Kokusunu alabiliyorum. Kendini bu isteğe teslim etmemen için hiçbir neden yok. Eve girebiliriz. Kızın odasına gider ve onu yanımıza alırız. Onu seninle paylaşabilirim, Zoey."

Stevie Rae'nin gözlerini ısıtan saplantıda ve kendi ihtiyaçlarımda kaybolur gibi oldum. Bir ay kadar önce Heath'in kanını tattığım o günden beri, insan kanı içmemiştim. O nefis tecrübenin anısı, vücudumda boş ümitler uyandıran bir sır gibi, usul usul dolaşıp duruyordu. Büyülenmiş halde Stevie Rae'nin beni de güzel ve yapışkan derinliklerine çektiği örümcek ağını örmesini izliyordum.

"Eve nasıl gireceğini gösterebilirim. Gizli yolları hissedebiliyorum. Kızı beni davet etmeye ikna edebilirsin. İnsanlar beni davet etmedikçe, evlerine giremiyorum. Fakat içeri adım attığım anda..." Stevie Rae bir kahkaha attı.

Kahkahası beni kendime getirmişti. Stevie Rae duyduğum en güzel kahkahanın sahibiydi. Mutlu, genç ve hayata masumca aşık bir gülüşü vardı. Fakat şimdi dudaklarından dökülen, eski neşesinin kötü ve çarpıtılmış yankısından başka bir şey değildi.

"Daire, iki ev aşağıda. Buzdolabında kan var," dedim ve hızlı adımlarla yürümeye başladım.

"Ilık ve taze değil ama." Sesi öfkeliydi ama peşimden yürümeye başlamıştı.

"Yeterince taze. Ayrıca mikrodalga da var. Isıtabilirsin."

Başka hiçbir şey söylemedi. Bir, iki dakika içinde malikaneye vardık. Onu arka taraftaki garaj dairesine götürdüm ve kapıyı açıp içeri girdim. Merdivenlerin yarısını tırmanmıştım ki Stevie Rae'nin arkamda olmadığını fark ettim. Telaşla mer-

divenleri indiğimde onu kapının dışında, karanlıkta dikilirken buldum. Görülebilir tek yeri, kıpkırmızı gözleriydi.

"Beni içeri davet etmen gerekiyor," dedi.

"Ah, pardon." Daha önce söylediği şeyi tam olarak anlamamış olmalıydım. Stevie Rae'nin ruhunun derinliklerine işleyen farklılığının bu kanıtı içimi ürpertmişti. Hızlı hızlı "Ah, içeri gelsene," dedim.

Stevie Rae ileri doğru bir adım attı ama sanki görünmez bir duvara çarpmış gibi sarsıldı. Acı dolu bir homurtu çıkardı. Işıldayan gözlerini bana çevirdi. "Sanırım planın işe yaramayacak," dedi. "İçeri giremiyorum."

"İçeri davet edilmenin yeterli olduğunu söylememiş miydin?"

"Evde yaşayan birinin davet etmesi gerek. Sen burada yaşamıyorsun ki."

Yukarıdan Afrodit'in soğuk ve kibar (insanı huzursuz edecek kadar annesininkine benzeyen) sesi duyuldu. "Ben burada yaşıyorum. İçeri gel."

Stevie Rae hiçbir sorun yaşamadan eşiği atladı. Merdivenleri tırmanmaya başladı. Tam benim durduğum basamağa adım atacakken, sesin kime ait olduğunu anladı. Gözleri, o ana kadar ifadesiz olan yüzünde, tehlikeli iki çizgiye dönüştü.

"Beni *onun* evine getirdin demek!" Stevie Rae benimle konuşuyor ama Afrodit'e bakıyordu.

"Evet ama nedenini kolayca açıklayabilirim." Kaçması ihtimaline karşılık onu sıkıca tutmayı düşündüm ama artık ne kadar güçlü olduğunu hatırlayınca, düşüncelerimi odaklamanın daha mantıklı olacağına karar verdim. Acaba rüzgarla ilgili özelliğim, Stevie Rae'nin kaçmasına olanak vermeden kapıyı kapatmama yardım edebilir miydi?

"Nasıl açıklayabilirsin ki? Afrodit'ten nefret ettiğimi biliyorsun." Sonra bana baktı. "Ben ölüyorum ve Afrodit arkadaşın oluveriyor demek."

Ben onu, Afrodit'le kanka olmadığımıza ikna etmek üzere ağzımı açarken, Afrodit'in mağrur sesi araya girdi.

"Gerçekçi ol. Zoey ve ben arkadaş falan değiliz. Senin o geyik sürüsü arkadaşların hâlâ ayrılmaz bir bütünler. Bu işe dahil olmamın tek nedeni, Nyx'in tamamen garip bir espri anlayışına sahip olması. Bu yüzden ister içeri girersin, ister... Umurumdaydı sanki." Afrodit, bu son sözleri söyledikten sonra hışımla daireye döndü.

Stevie Rae'ye "Bana güveniyor musun?" diye sordum.

Cevap vermeden önce, bana uzun sayılabilecek bir süre baktı. "Evet."

"O zaman içeri gel." Peşimde isteksiz bir Stevie Rae'yle merdivenleri tırmanmaya başladım.

Afrodit kanepeye uzanmış, MTV seyreder gibi yapıyordu. Odaya girdiğimizi fark edince, burnunu kırıştırdı ve "Bu mide bulandırıcı koku da neyin nesi?" dedi. "Sanki burada bir şey ölmüş de..." Kafasını kaldırıp Stevie Rae'ye baktı. Gözleri iri iri açıldı. "Boş ver." Dairenin arka tarafını işaret etti. "Banyo arkada."

Stevie Rae'ye çantamı verdim. "Al bakalım. Çıktığın zaman konuşuruz."

"Önce kan," dedi.

"Sen arka tarafa geç, ben bir torba getireyim."

Stevie Rae, gözlerini TV'ye diken Afrodit'e bakıyordu. Tıslayarak "İki tane getir," dedi.

"Tamam, iki tane getiririm."

Stevie Rae, tek bir kelime daha etmeden odadan çıktı. Kısa koridoru tuhaf ve yabani bir yürüyüşle kat etmesini izledim.

Afrodit "Alo? İğrenç, pis ve tamamen rahatsız edici," diye fısıldadı. "Beni uyaramaz mıydın sanki?"

"Denedim. Ama hatırlıyorsan sen ben her şeyi bilirim havasındaydın," diye fısıldadım. Sonra küçük mutfağa girip kan torbalarını aldım. "Ayrıca, nazik davranacağını söylemiştin."

Kapalı banyo kapısını tıklattım. Stevie Rae'den hiç ses gelmeyince, yavaşça araladım ve içeri baktım. Kucağında kot pantolonu, tişörtü ve çizmelerle, şık banyonun orta yerinde duruyor ve kıyafetlere bakıyordu. Sırtı kısmen dönük olduğu için emin olamadım ama bana sanki ağlamış gibi geldi.

Yumuşak bir sesle "Kan getirdim," dedim.

Stevie Rae şöyle bir silkindi, yüzünü ovuşturdu. Sonra elindeki kıyafetleri lavabonun yanındaki mermer tezgaha attı. İki elini bana uzattı. Kan torbalarını, mutfaktan kaptığım bir makasla birlikte ona uzattım.

"Bir şey bulmak için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum.

Stevie Rae kafasını salladı. Bana bakmadan "Çıplakken nasıl göründüğümü merak ettiğin için mi, yoksa kandan bir yudum alabilmek için mi bekliyorsun?" diye sordu.

Sesimi olabildiğince normal tutmaya çalışarak "İkisi de değil," dedim. Beni sinirlendirmek için olta attığını biliyordum. "Oturma odasında olacağım. Eski kıyafetlerini koridora çıkarırsan, senin için atarım," dedim. Banyo kapısını arkamdan sıkı sıkıya kapattım.

Tekrar yanına döndüğümde, Afrodit bana bakarak kafasını salladı. "Bu şeyi iyileştirebileceğini hâlâ düşünüyor musun?"

"Alçak sesle konuş," diye fısıldadım. Külçe gibi, kanepenin diğer ucuna çöktüm. "Ve hayır. Onu benim iyileştirebileceğimi düşünmüyorum. Sen, ben ve Nyx'in birlikte iyileştirebileceğimizi düşünüyorum."

Afrodit ürperdi. "En az göründüğü kadar berbat kokuyor."

"Ben de bunun en az onun kadar farkındayım."

"Söylemeden duramadım işte, böööğğ..."

"Bana istediğini söyle ama sakın Stevie Rae'ye tek kelime etme."

"O zaman bilgin olsun, o kız bana hiç tekin gelmiyor." Afrodit yemin eder gibi tek elini havaya kaldırmıştı. "Onun için iki kelimem var: Saatli bomba. Bence senin o geyik sürüsü arkadaşlarını bile korkutup kaçırır."

"Arkadaşlarımdan böyle bahsetmeyi kessen diyorum." Tanrım, gerçekten bunalmıştım.

"Sizin geyik-sonlarınız yok mu?"

"Ha?" Neden bahsettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Hani şu sizin çetenin bir araya gelip peş peşe Yıldız Savaşları ve Yüzüklerin Efendisi filmlerini seyrettiğiniz hafta sonlarından bahsediyorum."

"Eee, ne olmuş?"

Afrodit gözlerini çevirdi. "Bunun ne kadar haklı olduğumu ispatladığını göremiyor musun yani? Sizler tam bir geyik sürüsüsünüz..."

Banyo kapısının açılıp kapandığını duyunca, *Afrodit'e, evet, o filmlerin ne kadar geyik olduğunu ben de biliyorum ama geyik şeyler de eğlenceli olabilir, özellikle arkadaşlarınla takılıp, patlamış mısır eşliğinde Anakin ve Aragorn'un ne*

kadar hoş olduklarını konuşuyorsan (aslında ben Legolas'ı da severim ama İkizler onun çok gay olduğunu söylediler. Tabii ki Damien adama tapıyor) demek zahmetine girmedim. Mutfaktan, lavabonun altından çöp torbasını kaptım ve Stevie Rae'nin tiksindirici kıyafetlerini içine tıkıştırıp ağzını bağladım. Sonra dairenin kapısını açıp torbayı aşağı attım.

"Rezillik," dedi Afrodit.

Kanepeye oturdum ve Afrodit'i duymazdan gelerek, gözlerimi, aslında bir şey görmesem de, TV'ye diktim.

"Şu *şey*den bahsedecek miyiz?" Afrodit çenesiyle banyo tarafını işaret etmişti.

"Stevie Rae şey değil," dedim.

"Ama şey gibi kokuyor."

Kararlı bir sesle "Ve hayır," dedim. "Kendisi de bize katılana kadar, ondan bahsetmeyeceğiz."

BÖLÜM ON ÜÇ

Afrodit'le Stevie Rae'nin dedikodusunu yapmayı şiddetle reddederek yeniden TV'ye döndüm. Fakat bir süre sonra, hiçbir şey yapmadan duramayacağımı fark edince kalktım ve tek tek bütün pencereleri dolaşıp panjurlarını ve kalın perdelerini kapattım. Uzun sürmedi. Mutfağa geçip dolapları karıştırmaya başladım. Buzdolabında altılı Perrier, birkaç şişe beyaz şarap ve ayak gibi kokan birkaç kalıp pahalı peynir olduğunu daha önce görmüştüm. Buzlukta kasap kağıdına sarılı et ve balık paketleri, buz kalıpları vardı ama hepsi o kadardı. Mutfak dolaplarında da bir şeyler vardı ama hepsi zengin insan yemeğiydi. Bilirsiniz işte, kafaları üstlerinde duran ithal balıklar, füme istiridyeler (ıyyk), başka tuhaf etler, turşu zımbırtıları ve kutu kutu su krakerleri. Adam gibi bir kutu kola bile yoktu.

"Markete gitmemiz gerekecek," dedim.

"Pis kokuluyu banyoda kilitli tutmayı başarırsan, tek yapman gereken internetten annemlerin hesabına girip Petty'nin Yiyecekleri'nden sipariş vermek. İstediğini seç. Yiyecekleri getirip, tutarı annemlerin hesabına eklerler."

"Annenler faturayı görünce delirmezler mi?"

"Farkına bile varmazlar. Doğruca bankadan ödeniyor. Hiç önemli değil."

"Gerçekten mi?" Bu şekilde yaşayan insanların olması beni hayrete düşürmüştü. "Siz gerçekten zenginsiniz."

Afrodit omuz silkti. "Evet, her neyse."

Stevie Rae gırtlağını temizleyince, ikimiz de irkildik. Görüntüsü kalbimi dağlamıştı. Kısa, sarı saçları ıslaktı ve kafasının iki yanından tanıdık dalgalarla iniyordu. Gözleri hâlâ bir miktar kırmızı, yüzü solgun ve zayıftı ama en azından temizdi. Kıyafetleri üstünden dökülüyordu ama yeniden Stevie Rae'ye benzemişti.

"Merhaba," dedim yumuşak bir sesle. "Daha iyisin ya?"

Huzursuz görünüyordu ama kafasını salladı.

"Daha iyi kokuyorsun," dedi Afrodit.

Ona sert bir bakış attım.

"Ne? Nazik olmaya çalışıyordum."

İç geçirdim ve ona "hiç yardımcı olmuyorsun" bakışı attıktan sonra "Pekala," dedim. "Plan yapmaya koyulalım mı?"

Aslında bu, cevap bekleyen bir soru değildi ama Afrodit hemen lafa daldı.

"Şey, tam olarak ne planı yapacağız? Yani... Hımm... Şey... Stevie Rae'nin benzersiz sorunları var ama bu sorunları halletmek için senin düşündüğün şeylerin yapılabileceğini hiç sanmıyorum. O ölü. Ya da ölümden dönmüş bir ölü." Stevie Rae'ye baktı. "Özellikle kabalık etmek için uğraşmıyorum ama..."

"Kabalık etmiyorsun, gerçeği söylüyorsun," dedi Stevie Rae. "Fakat sakın, duygularımı ölümümden öncekinden daha fazla önemsiyormuşsun gibi rol yapayım deme."

"Ben sadece kibarlık etmeye çalışıyordum," dedi Afrodit hiç de kibar olmayan bir sesle.

"Daha çok çaba harca o zaman," dedim. "Stevie Rae, otursana." Kanepenin yanındaki kabarık deri koltuğa ilişti. Ben de baş ağrımı yok saymaya çalışarak kanepeye oturdum. "Pekala. Bildiklerim şunlar." Parmaklarımla sayarak "Bir, Stevie Rae'nin yetişkin vampirlerin yakınında yaşamak gibi bir mecburiyeti yok, bu onun tam bir Değişim yaşadığını gösterir," dedim. Afrodit'in ağzını açtığını görünce aceleyle devam ettim. "İki, kan içmesi, hatta normal yetişkin vampirlerden daha kısa aralıklarla kan içmesi, gerekiyor." Gözlerimi Stevie Rae'den Afrodit'e çevirdim. "Yetişkin vampirlerin düzenli olarak kan içmemeleri halinde kafayı yiyip yemediği konusunda bir bilginiz var mı?"

"İleri Düzey Vampir Sosyolojisi dersinde, yetişkin vampirlerin, sağlıklı kalabilmek için düzenli olarak kan içmeleri gerektiğini öğrenmiştik. Sağlık derken akıl ve beden sağlığını kastediyorum." Afrodit omuz silkti. "Dersin hocası Neferet'ti ve vampirlerin kan içmedikleri zaman tırlattıklarına dair bir şey söylemedi. Ama belki de bu da, bizlere açıklamak için Değişim'i tamamlamamızı bekledikleri şeylerden biridir."

Stevie Rae "Ölümüme kadar bu konuda hiçbir şey bilmiyordum," dedi.

"Herhangi bir memelinin kanı olabilir mi yoksa insan kanı mı olmak zorunda?"

"İnsan kanı olmak zorunda."

Soruyu Stevie Rae'ye sormuştum ama Afrodit'le ikisi aynı anda cevapladılar.

"Pekala. Kan içme mecburiyeti ve yetişkin vampirlerin yakınında olma mecburiyetinin olmamasının dışında, bir de şu

var. Stevie Rae davet edilmediği sürece birinin evine giremiyor."

Stevie Rae "O evde yaşayan biri tarafından davet edilmem gerek," dedi. "Ama çok önemli de değil."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Stevie Rae kırmızı gözlerini bana çevirdi. "İnsanlara, istemedikleri şeyleri yaptırabiliyorum."

Ürpermemek için kendimi zor tuttum.

Afrodit "Hiç şaşırmadım," dedi. "Yetişkin vampirlerin çoğunun insanlara karşı çok ikna edici olabilmelerini sağlayan çok güçlü kişilikleri var. Bizden bu kadar çok korkmalarının nedeni de bu zaten. Bunu senin de biliyor olman gerek, Zoey."

"Ha?"

Afrodit tek kaşını kaldırdı. "Neden erkek arkadaşını Damgaladın. Söyler misin, onu emmeye ikna etmen ne kadar zor oldu?" Yüzünde hain bir gülümsemeyle duraksadı. "Kanını emmekten bahsediyorum."

Pisliğini duymazdan geldim. "Pekala. Stevie Rae bu konuda da yetişkin vampirlere benziyor. Fakat vampirler birinin evine davet edilmeye ihtiyaç duymazlar, değil mi?"

"Hiç böyle bir şey duymadım," dedi Afrodit.

Stevie Rae duygularından tamamen arındırılmış bir sesle "Çünkü ben ruhsuzum," dedi.

"Sen ruhsuz falan değilsin," dedim.

"Yanılıyorsun. Ben öldüm. Neferet bedenimi geri getirmenin bir yolunu buldu ama insanlığımı geri getirmedi. Ruhum hâlâ ölü."

Söylediği şeyin mümkün olabileceği fikrine bile taham-

mülüm yoktu. İtiraz etmek üzere ağzımı açtım ama Afrodit daha hızlı davrandı.

"Çok mantıklı. Yaşayan bir insanın evine davet edilmeden girememen bu yüzden. Güneş sana dokunur dokunmaz ölecek olmanın nedeni de bu olsa gerek. Ruhun yok—ışığa dayanma gücün de yok."

Stevie Rae "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Ben bir görüş kızıyım, hatırlasana."

Stevie Rae acımasız bir sesle "Nyx'in seni terk ettiğini ve giderken görüşlerini de götürdüğünü sanıyordum," dedi.

"Afrodit, onunla ve seninle ilgili bir şeyler gördüğü için, Neferet insanları buna inandırdı," dedim. "Fakat Nyx, Afrodit'i terk etmedi. Tıpkı seni terk etmediği gibi."

"Zoey'e neden yardım ediyorsun?" Stevie Rae, Afrodit'e bakıyordu. "Bana Nyx'in espri anlayışı saçmalığını yutturamazsın. Gerçek neden ne?"

Afrodit sevimsiz bir sesle "Neden yardım ettiğim sadece beni ilgilendirir," dedi.

Stevie Rae ayağa fırladı ve görüntüsünü bulanıklaştıracak bir hızla odanın karşı köşesine geçti. Ben göz açıp kapayana kadar, Afrodit'in gırtlağına yapışmıştı. Yüzünü, yüzüne yaklaştırdı ve "Yanılıyorsun," dedi. "Beni de ilgilendirir. Çünkü ben de buradayım. Hatırlasana, beni sen davet ettin."

"Stevie Rae, bırak onu." Sesim sakindi ama kalbim deli gibi çarpıyordu. Stevie Rae son derece tehlikeli ve bir o kadar da deli görünüyordu.

"Ondan hiçbir zaman hoşlanmadım, Zoey. Bunu biliyorsun. Sana zilyon defa iyi olmadığını ve ondan uzak durman gerektiğini söyledim. Gırtlağını parçalamamam için tek bir neden göremiyorum."

Afrodit'in gözleri pörtlemişti. Yüzü her an bir az daha kızarıyordu. Endişelenmeye başlamıştım. Stevie Rae'ye karşı koymaya çalışıyordu ama, kötü kalpli bir yetişkinin elinden kurtulmaya çalışan küçük bir çocuktan farksızdı. *Stevie Rae'ye ulaşmama yardım et.* Tanrıça'ya sessiz bir dua gönderirken, elementlerin gücünü çağırabilmek için odaklandım. Sonra zihnimin içinde fısıldanan kelimeleri duyup hızla tekrar ettim.

"Gırtlağını parçalamamalısın, çünkü sen bir canavar değilsin."

Afrodit'i bırakmamıştı ama yüzünü bana çevirmişti. "Bunu nereden biliyorsun?"

Bir an bile tereddüt etmedim. "Çünkü Tanrıçamıza ve senin içinde hâlâ var olan en iyi dostuma inanıyorum."

Stevie Rae, Afrodit'i serbest bıraktı. Afrodit öksürmeye ve boynunu ovmaya başladı.

Stevie Rae'ye "Özür dile," dedim. Kırmızı gözleriyle bana delici bir bakış attı ama görmezden gelip çenemi dikleştirdim. "Afrodit'e üzgün olduğunu söyle," dedim.

Stevie Rae yeniden koltuğuna dönerken (bu defa normal bir hızla) "Üzgün falan değilim," dedi.

Pat diye "Nyx, Afrodit'e toprakla ilgili bir özellik bahşetti," dedim. Stevie Rae tokat yemiş gibi irkildi. "Yani ona saldırırken, aslında Nyx'e saldırmış oluyorsun."

"Nyx, onun benim yerimi almasına izin veriyor!"

"Hayır. Nyx, onun sana yardım etmesine izin veriyor. Bunu tek başıma halledemem Stevie Rae. Arkadaşlarımızdan hiçbirine anlatamam; çünkü anlatırsam, Neferet'in onların her şeyi bildiklerini anlaması bir iki dakika bile sürmez. Boyutundan emin değilim ama Neferet'in kötü olduğuna ke-

sinlikle inanıyorum. Yani başka bir deyişle, güçlü bir Yüksek Rahibe'yle karşı karşıyayız. Neferet, benim gibi, Afrodit'in aklını da okuyamıyor. Yardımına ihtiyacımız var."

Stevie Rae, boynunu ovalayan ve nefesini düzene sokmaya çalışan Afrodit'e gözlerini kısarak baktı. "Yine de bize neden yardım etmek isteyeceğini anlamış değilim. Bizden hiçbir zaman hoşlanmadı ki. O yalancının, başkalarını kullanmaya bayılan sürtüğün teki."

"Kefaret," dedi Afrodit.

"Ne?"

Afrodit, Stevie Rae'ye bakıyordu. Sesi biraz kısıktı ama nefesini düzene sokmayı başarmıştı ve korkusunun yerini öfke almıştı. "Sorun ne? Senin için fazla uzun bir kelime mi yoksa? KE-FA-RET," diye heceledi. "Yani daha önce yaptığım bir şeyi telafi etmem gerekiyor. Aslında pek çok şeyi. Daha önce yapmadığım bir şeyi yapmalı, Nyx'in isteğini yerine getirmeliyim." Durdu, gırtlağını temizledi. Acıyla yüzünü buruşturarak "Hayır," dedi. "Bu durumdan ben de senden daha hoşnut değilim. Bu arada hâlâ berbat kokuyorsun ve country tarzı kıyafetlerin hâlâ çok salakça."

"Afrodit sorunu cevapladı," dedi Stevie Rae'ye. Sana karşı daha kibar davranabilirdi ama az önce sen de onu boğarak öldürmeye çalıştın. Şimdi ondan özür dile." İçimden, ruhun enerjisini davet ederken, Stevie Rae'ye dik dik bakıyordum. İrkildiğini fark ettim. Sonunda gözlerini kaçırdı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Onu duyamıyorum," dedi Afrodit.

"Ben de ikinizin de koca bebekler gibi davranmanıza dayanamıyorum," diye bağırdım. "Stevie Rae şımarık bir çocuk gibi değil, normal bir insan gibi özür dile."

"Özür dilerim," dedi Stevie Rae kaşlarını çatarak.

"Pekala, bakın," dedim. "Üçümüz aramızda bir ateşkes yapmaya mecburuz. Kafamı başka yöne çevirdiğim anda birbirinizi öldüreceğiniz korkusuyla hareket edemem."

Stevie Rae "O beni öldüremez," dedi dudaklarını bükerek.

"Zaten ölü olduğun ve o kemik torbası kıçını tekmelemek için bile olsa o pis kokuna sokulmak istemediğim için olabilir mi?" Afrodit bunu mide bulandırıcı bir tatlılıkla sormuştu.

"İşte bundan bahsediyorum!" diye haykırdım. "Kesin şunu! Birbirimizle anlaşamazken, Neferet'e kafa tutmayı ve Stevie Rae'nin durumunu yoluna koymayı nasıl umabiliriz?"

Afrodit "Neferet'e kafa tutmamız mı gerekecek?" diye sordu.

Stevie Rae de "Neden ona kafa tutmamız gereksin ki?" diye ekledi.

"Çünkü o ağzına ettiğimin musibeti!"

"Ağzına ettiğim dedin," dedi Stevie Rae.

"Evet. Ve ne yıldırım düştü, ne eridin, ne de onun gibi bir şey oldu," dedi Afrodit alaycı bir tavırla.

"Ağzına hiç yakışmadı, Z,"dedi Stevie Rae.

Stevie Rae'ye gülümsemekten kendimi alamadım. Birdenbire, o kadar kendisi gibi görünmüş ve konuşmuştu ki içime umut doldu. Hâlâ oradaydı işte. Yapmam gereken tek şey, bir yolunu bulup onun...

"İşte bu!" diyerek heyecanla öne çıktım.

"Küfür etmek mi? Hiç sanmıyorum, Z. Sana hiç yakışmıyor," dedi Stevie Rae.

"Bence ruhunun eksik olduğunu söylerken haklıydın, Ste-

vie Rae. En azından bir kısmı eksik."

"Bu iyi bir şeymiş gibi konuşuyorsun," dedi Afrodit. "Hiçbir şey anlamadım."

"Ne yazık ki ona katıldığımı söylemem gerek. Eksik bir ruh nasıl iyi bir şey olabilir?"

"Çünkü seni bu sayede iyileştireceğiz!" İkisi de bana bomboş gözlerle, salak salak bakıyorlardı. Gözlerimi çevirdim. "Tek yapmamız gereken, ruhunu tek parça halinde sana döndürmek. O zaman tamamlanmış olacaksın. Eski halin gibi olmayabilirsin tabi... Görünüşe bakılırsa tam olarak normal sayılmayacak bir Değişim yaşamışsın."

Afrodit "Öyle görünüyor," dedi.

"Fakat iyileşmiş bir ruhla, insanlığını geri kazanabilirsin. Kendini geri kazanırsın! En önemlisi işte bu! Diğerleriyse..." Elimi sallayarak onu işaret ettim. "Yani şu tuhaf gözler, kan-içmezsen-kafayı-yersin hikayesi, bütün bunlarla ancak sen yeniden sen olursan baş edebiliriz."

Afrodit "Yoksa bu da şu içindekiler-dış-görüntünden-çok-daha-önemlidir zırvalığının bir parçası mı?" diye sordu.

"Öyle ve şu negatif tavırlarınla sinirlerimi zorluyorsun, Afrodit," dedim.

"Bence sizin grubun kötümser birine ihtiyacı var," dedi dudaklarını sarkıtarak.

"Sen o gruba dahil değilsin," dedi Stevie Rae.

"Artık sen de değilsin, Leş Kokulu," dedi Afrodit.

"Nefretlik Cadı! Acaba hiç..."

"Yeter!" İkisinin de sağlam birer şaplağa ihtiyaç duyduklarını düşüncesine sıkı sıkıya tutunarak kollarımı uzattım. Rüzgar bana derhal itaat etti ve çevrelerini saran ufak ve konsantre

bir esinti, ikisini de koltuklarına çiviledi. "Kesin artık," dedim. Rüzgar hemen dindi. "Şey, özür dilerim. Bir an kendimi kaybettim."

Afrodit, darmadağın olan saçlarını parmaklarıyla düzeltmeye çalışırken "Bence o lanet olası aklını kaçırdın," diye söylendi.

Şahsen haklı olabileceğini düşünüyordum ama bunu yüksek sesle söylemedim. Saate baktım. Yediye yaklaştığını görünce şok oldum. Bu kadar bitkin olmama şaşmamak gerekirdi. "Bana bakın. Hepimiz çok yorgunuz. Biraz uyuyalım ve Dolunay Ritüeli'nden sonra burada buluşalım. Ben biraz araştırma yaparım. Eksik ya da bozuk ruhlar ve onları iyileştirmek için neler yapılabileceği konusunda bir şeyler bulmaya çalışırım." En azından odaklanacak bir fikir bulduğum için kütüphanede amaçsızca oyalanmayacaktım. Şey, tabi Loren'le oynaştığım zamanları saymıyordum. Ah, lanet olsun. Bu meseleyi tamamen unutmuştum.

"Bana iyi bir plan gibi geldi." Afrodit ayaklandı. "Çıkmaya hazırım. Benimkiler üç hafta yoklar, bu yüzden gelirlerse diye endişelenmene hiç gerek yok. Haftada iki defa gelen bir bahçıvan var ama o da gün içinde gelir. Güneş ışıklarıyla temas etmen halinde alev alacağına göre, onun seni görmesi de pek olası değil. Annemler yokken, haftada bir defa temizlik ekibi gelir ama büyükannem olmadığı için bu daireye çıkmazlar. Yani bu da sorun olmaz."

"Vay canına. Bu kız gerçekten çok zengin," dedi Stevie Rae.

"Öyle görünüyor," dedim.

Stevie Rae, Afrodit'e "Kablolu yayın var mı?" diye sordu.

"Tabii ki."

"Harika," dedi Stevie Rae. Ölümünden beri ilk kez bu kadar mutlu görünüyordu.

"Pekala. Bu durumda gidebiliriz," dedim ve kapıya Afrodit'in yanına yürüdüm. "Bu arada, Stevie Rae. Sana şu GoPhone'lardan aldım. Bir şeye ihtiyacın olursa, beni cepten ara. Telefonu yanımda ve açık tutmaya özen göstereceğim." Duraksadım. Onu bırakıp gitmek fikri pek içime sinmemişti.

"Haydi git. Sonra görüşürüz," dedi Stevie Rae. "Benim için endişelenmene hiç gerek yok. Ne de olsa zaten ölüyüm. Daha kötü ne olabilir?"

"Haksız sayılmaz," dedi Afrodit.

"Pekala, tamam. Görüşürüz," dedim. Benim de haksız sayılmayacağımı söylemek istemedim. Bu bela aramak gibi bir şey olurdu. Yani Stevie Rae ölümden dönmüştü ve bu yeterince berbat bir şeydi. Fakat yolunda gitmemesi ihtimali olan başka şeyler de vardı. Düşüncesi bile içimi ürpertiyordu. Ne yazık ki bu hissi yok sayıp, geleceğime odaklandım. Burun buruna gelmek üzere olduğum dehşet konusunda en ufak bir fikrimin olmaması, çok ama çok kötüydü.

BÖLÜM ON DÖRT

"Beni duvardaki gizli geçidin orada bırak. Hâlâ insanların birlikte takıldığımızı düşünmelerinin iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum," dedi Afrodit.

Peoria Sokağı'ndan sağa sapıp okula dönüş yoluna girdim. "Başka insanların düşüncelerini bu kadar önemsemen beni şaşırtıyor."

"Başka insanların ne düşündüğünü değil, Neferet'in ne öğreneceğini önemsiyorum. İkimizin dost olduğumuzu ya da en azından artık düşman olmadığımızı öğrenirse, onunla ilgili bilgi alış verişinde bulunduğumuzu anlar."

"Ve bu kesinlikle çok kötü olur," diye tamamladım.

"Kesinlikle," dedim.

"Ama ikimizi arada sırada da olsa birlikte görecek çünkü sen benim çemberimde toprağı temsil edeceksin."

Afrodit bana şaşkın şaşkın baktı. "Hayır, etmeyeceğim."

"Tabii ki edeceksin."

"Hayır, etmeyeceğim."

"Afrodit, Nyx sana toprakla ilgili bir özellik bahşetti. Sen çemberin bir parçasısın. Tabi eğer Nyx'in isteğini yok saymak gibi bir niyetin yoksa." 'Bir kez daha' diye eklememiştim ama bu bir kaç kelime, aramızda, havada asılı kalmıştı.

Dişlerini sıkarak "Nyx'in isteğini yerine getireceğimi daha önce de söyledim," dedi.

"Ve bu, bu gece Dolunay Ritüeli'ne katılman anlamına geliyor," dedim.

"Artık Karanlık Kızlar'ın üyesi olmadığım düşünülünce, biraz zor olacağa benziyor."

Lanet olsun. O konuyu tamamen unutmuştum.

"Pekala. Bu durumda, yeniden Karanlık Kızlar'a katılırsın sen de." Bir şey diyecek gibi oldu ama ben sesimi yükselterek onu engelledim. "Tabii bunun için yeni kurallara sadık kalacağına yemin etmen gerek."

"Saçma," diye homurdandı.

"Yine aynı şeyi yapıyorsun," dedim. "Yemin edecek misin yani?"

Dudağını dişlediğini görebiliyordum. Cevabını beklerken, hiçbir şey söylemeden, arabayı sürmeye devam ettim. Bu, Afrodit'in kendisinin karar vermesi gereken bir şeydi. Şu ana kadar karıştırdığı haltların kefaretini ödemek istediğini, Tanrıça'nın isteklerine itaat edeceğini söylemişti. Fakat bir şeyi istemek ve yapmak tamamen apayrı şeylerdi. Afrodit çok uzun bir zaman boyunca bencil ve kötü kalpli biri olmuştu. Bazen onda bir değişim kıvılcımı görür gibi oluyordum ama genelde, İkizlerin Cehennem Cadısı adını taktıkları kız oluyordu.

"Evet, her neyse..."

"Ne dedin?"

"Evet, dedim. O saçma ve boş kurallarına uyacağıma yemin edeceğim."

"Afrodit, yemin etmek, kuralların saçma ve boş olmadığına inanmak anlamına da gelir."

"Hayır. Hiçbir yerde, yemin ettiğim zaman, kuralların boş olduğunu düşünemeyeceğime dair bir bilgi yok. Tek yapmam gereken, hava için güvenilir, ateş için sadık, su için bilge, toprak için empatik ve ruh için samimi olmak. Güvenilirliğimi ispat etmek için içimden geçeni olduğu gibi söylüyorum: Yeni kuralların gerçekten çok saçma."

"Madem böyle düşünüyordun, kuralları neden ezberledin?"

"Hasmını iyi tanı demişler," dedi.

"Bu kimin sözü?"

Omuz silkti. "Eskiden yaşamış birinin olsa gerek. Hasım gibi eski bir kelime kullandığına göre."

Bana göre tam anlamıyla bir pislik çuvalı gibi davranıyordu ama hiçbir şey söylemek istemedim (Özellikle, b'yle başlayan o kelime yerine pislik dememle dalga geçeceğini bildiğim için).

"İşte geldik," dedim ve arabayı yolun kenarına çektim. Neyse ki gece gördüğüm bulutlar iyice kalabalıklaştığı için loş ve kasvetli bir sabahtı. Afrodit'in yolla okul arasında kalan çimenlik alanı geçmesi, gizli geçidi aşıp yürüyüş yolundan yatakhaneye gitmesi yeterli olacaktı. İkizlerin diyeceği gibi "kolay olay"dı. Gözlerimi kısarak göğe baktım. Havayı daha da karartması için rüzgardan daha fazla bulut getirmesini rica etsem mi diye düşünürken, Afrodit'in asık suratını gördüm. Hayır, gerek yoktu. Biraz güneş ışığıyla baş edebilirdi. "Bu gece ritüele geleceksin, değil mi?" diye sorarken, neden bir türlü arabadan inemediğini merak ediyordum doğrusu.

"Evet, orada olacağım," dedi.

Dikkati başka bir yere kaymış gibiydi. Her neyse. Bu kız zaman zaman çok tuhaf olabiliyordu ne de olsa.

"Tamam, görüşürüz," dedim.

"Evet, görüşürüz," diye mırıldandı ve kapıyı açıp (nihayet) arabamdan indi. Fakat kapıyı kapatmadan önce içeri eğildi ve "Bir şeyler yanlışmış gibi geliyor," dedi. "Sen de hissediyor musun?"

Şöyle bir düşündüm. "Bilmem ki. Biraz huzursuz ve stresliyim, evet ama bunun nedeni en iyi arkadaşımın ölmesi –daha doğrusu ölümden dönmesi– olabilir." Ona dikkatle baktım. "Yoksa yeni bir görüş falan mı geliyor?"

"Bilmiyorum. Ne zaman geleceği hiç belli olmuyor. Bazen sadece bir takım hislere kapılıyorum ve tam bir görüş olmuyor."

Gerçekten solgun ve biraz terlemiş gibiydi (ki Afrodit için sıradışı bir durumdu). "Belki de arabaya dönsen iyi olur. Bu saatte ortalıkta ikimizi bir arada görebilecek kimsenin olacağını sanmam." Afrodit tam bir baş belasıydı ama görüşlerinin onu nasıl çaresiz kıldığını ve hasta ettiğini biliyordum. Ve yeni bir görüş geldiğinde, gün ışığında tek başına olması fikrinden hoşlanmamıştım.

Yağmurdan yeni kurtulmuş bir kedi gibi silkindi. "Başımın çaresine bakarım. Büyük ihtimalle sadece hayal görüyorum. Bu akşam görüşürüz."

Okul arazisini çevreleyen kalın taş duvara doğru yürümesini izledim. Duvarın hemen dibinde sıralanmış yüksek meşe ağaçları, duvarı, uğursuz bir hava verecek şekilde gölgeliyorlardı. Tanrım, yoksa şimdi de ben mi hayal görüyordum? Arabayı harekete geçirmek üzere vites koluna uzandığım anda, Afrodit'in çığlığını duydum.

Bazen düşünmüyorum. Vücudum hakimiyeti ele geçiriyor ve ben sadece itaat ediyorum. İşte bu da o zamanlardan biriydi. Daha düşünme fırsatı bulamadan arabadan indim ve hızla Afrodit'e doğru koştum. Yanına ulaştığımda, iki şeyi çok iyi biliyordum. Birincisi, bana hem tanıdık hem yabancı gelen, harika bir koku aldığımdı. Kokunun kaynağı her neyse, bulunduğumuz bölgeyi lezzetli bir sis gibi sarmıştı. Kokuyu içime çektim. İkincisi ise, Afrodit'in iki büklüm halde, bir taraftan ağlayarak deli gibi kustuğuydu. Bunun yaşaması ve seyretmesi keyifli bir sahne olmadığı kesindi. Ona bakmak ve neler olup bittiğini anlamaya çalışmakla o kadar meşgul, kendimi hoş kokuya öylesine kaptırmış haldeydim ki *onu* fark etmedim. İlk başta.

Afrodit "Zoey!" diye hıçkırdı. Öğürmesi durmak bilmiyordu. "Birini çağır! Hemen!"

"Ne oldu? Görüş falan mı? Sorun ne?" Onu omuzlarından tutup doğrultmaya çalıştım ama o hâlâ kusmaya devam ediyordu.

"Hayır. Arkamda. Duvarın dibinde." Yeniden öğürdü ama artık kusacak bir şeyi kalmamıştı. "Çok feci."

Hiç istemesem de gözlerim otomatik olarak tarif ettiği noktaya kaydı.

Gördüğüm en dehşet verici şeydi. İlk bakışta ne olduğunu idrak edemedim. Daha sonra, bunun hemen devreye giren bir savunma mekanizması olduğunu düşünecektim. Ne yazık ki etkisi, çok sürmedi. Gözlerimi kırpıştırıp dikkatle karanlığın içine baktım. Kaygan ve ıslak görünüşlü bir şey vardı ve...

Ve o tatlı, baştan çıkarıcı kokunun ne olduğunu anladım. Dizlerimin üstüne çöküp, Afrodit gibi içim dışıma çıkana kadar kusmamak için kendimi zor tutuyordum. Aldığım, kan

kokusuydu. Yeterince leziz olan sıradan insan kanı değildi. Aldığım koku, tamamen yetişkin bir vampirin ölümcül kan kaybından yükseliyordu.

Vücudu, duvara yaslanmış kaba görünüşlü tahta bir çarmıha mıhlanmıştı. Sadece el ve ayak bileklerini çivilemekle kalmamışlar, kalbine de kalın, tahta bir kazık saplamışlardı. Kalbinin tam üstünde, tahta kazığın tuttuğu, kağıda benzer bir şey duruyordu. Kağıdın üzerinde bir şeyler yazdığını görebiliyordum ama bakışlarım, kelimeleri seçecek kadar odaklanamıyordu.

Kafasını da kesmişlerdi. Profesör Nolan'ın kafasını. O olduğunu biliyordum, çünkü kafası, hemen çarmıhın yanında saplanmış başka bir kazığın tepesine geçirilmişti. Uzun koyu renk saçları esintiyle havalanıyor ve bu görüntüye yakışmayacak bir zarafetle sallanıyordu. Ağzı korkunç bir ifadeyle bükülmüştü ama gözleri kapalıydı.

Afrodit'i dirseğinden tutup ayağa kaldırdım. "Haydi. Yardım çağırmamız gerek."

Birbirimizden güç alarak arabama kadar gittik. Vosvosu nasıl çalıştırdığımı ve kaldırımdan nasıl uzaklaşabildiğimi bilmiyordum.

"Ben... Ben sanırım yine kusacağım." Afrodit'in dişleri birbirine vuruyor, güçlükle konuşabiliyordu.

"Hayır, kusmayacaksın." Sesimin sükunetine kendim de inanamıyordum. "Nefes al. Düşüncelerini odakla. Topraktan güç al." Ona söylediklerimi kendimin de otomatik olarak yaptığımı fark ettim. Aramızdaki tek fark, benim beş elementten güç alıyor olmamdı. "Gayet iyisin," derken teslim olmak istediğim isteri ve şoktan korunmak için rüzgardan, ateşten, sudan, topraktan ve ruhtan enerji alıyordum. "Biz iyiyiz."

"İyiyiz... İyiyiz."

O kadar kötü titriyordu ki arkama uzanıp, arabada bulundurduğum kapüşonlu montu çektim. "Şuna sarın. Geldik sayılır."

"Ama okulda kimse yok ki. Kime söyleyeceğiz?"

"Birileri vardır." Hızlı hızlı düşünüyordum. "Lenobia atlarından uzun süre ayrı kalmaz. Büyük olasılıkla buradadır." Sonra, karanlık ama son derece cazip bir can simidine tutundum. "Dün Loren Blake'i görmüştüm. O ne yapılması gerektiğini bilir."

Afrodit hiç durmadan "Tamam... Tamam..." diye fısıldıyordu.

"Dinle beni Afrodit," dedim sert bir sesle. İri iri açılmış, şaşkın gözlerini bana çevirdi. "Neden birlikte olduğumuzu ve özellikle neden seni kimseye görünmeden okula girebilmen için oraya bıraktığımı bilmek isteyeceklerdir."

"Ne diyeceğiz?"

"Ben seninle değildim ve seni bırakmadım. Büyükannemi ziyarete gitmiştim. Sense..." Uyuşan beynimi netleştirebilmek için duraksadım. "Sen de evdeydin. Seni okula doğru yürürken gördüm ve arabama aldım. Duvarın oradan geçerken, sen kötü bir şeyler olduğunu hissettin. Bakmak için durduk. Onu böyle bulduk."

"Tamam. Tamam. Bunu söyleyebilirim."

"Unutmazsın, değil mi?"

Derin ve titrek bir nefes aldı. "Unutmam."

Arabayı düzgün park etmekle zaman kaybetmedim. Ana binanın profesörlerin dairelerinin olduğu kısmına en yakın boşlukta durdum. Afrodit'in inmesini bekledim. Birlikte, eski

bir şatonunkileri andıran ahşap ana kapıya koştuk. İçimden okulun hiçbir kapının kilitlenmemesi politikasına şükrederek kapıyı ittim ve Afrodit'in hemen önünden içeri daldım.

Ve Neferet'le burun buruna geldim.

"Neferet! Bizimle gelmelisiniz! Korkunç!" diye hıçkırarak kollarına atıldım. Elimde değildi. Aklım, çok kötü şeyler yaptığını biliyordu ama daha bir ay öncesine kadar bana annelik ediyordu. Aslına bakarsanız, hep sahip olmayı düşlediğim anne olmuştu. İçine düştüğüm panik halinde, onu karşımda bulmak beni müthiş rahatlatmıştı.

"Zoey? Afrodit?"

Afrodit arkamızda duvarın dibine yığılmış hıçkırarak ağlıyordu. Ben de fena halde titremeye başlamıştım. Neferet'in beni tutan güçlü kolları olmasa, ayakta duramazdım. Yüksek Rahibe beni yumuşak fakat sert bir hareketle kendisinden uzaklaştırıp gözlerimin içine baktı. "Konuş benimle, Zoey. Ne oldu?"

Titrememem iyice beter bir hal almıştı. Başımı önüme eğip dişlerimi sıkarak odaklanmaya ve elementlerimden konuşmamı sağlayacak güç desteğini almaya çalıştım.

"Bir şey duydum ve..." Binicilik hocamız Lenobia'nın net ve güçlü sesinin bize doğru yaklaştığını duydum. "Tanrıça aşkına!" Bulanıklaşan bakışlarımla Afrodit'in yanına koştuğunu ve gözyaşlarıyla sarsılan bedenine sarıldığını gördüm.

"Neferet? Neler oluyor?"

Çok iyi tanıdığım bu sesi duyunca hızla kafamı çevirdim ve üstünde bir Gece Evi kazağı ve uykudan uyanmış gibi dağınık saçlarıyla merdivenleri inen Loren'i gördüm. Gözlerim gözlerine kilitlendi ve her nasılsa, konuşacak gücü toplayabildim.

"Profesör Nolan," dedim. Vücudum böyle paramparçayken sesimin bu kadar güçlü çıkabilmesine şaşırmıştım. "Doğu duvarındaki gizli geçidin orada. Birisi onu öldürmüş."

BÖLÜM ON BEŞ

Sonrası çok hızlı gelişti. Fakat bana sanki başka birisi vücudumu geçici olarak mesken edinmiş gibi geliyordu. Neferet kontrolü derhal ele geçirmişti. Afrodit'le benim durumlarımızı tarttıktan sonra onları cesedin bulunduğu yere götürme görevine benim (ne yazık ki) daha uygun olduğuma karar verdi. Ejderha Lankford'u çağırttı. Lankford birkaç dakika içinde silahlı olarak geldi. Neferet'le konuşmalarına kulak misafiri oldum. Hangi savaşçıların tatilden döndüğünü netleştirmeye çalışıyorlardı. Sadece birkaç saniye içinde, iki uzun boylu, kaslı vücutlu erkek vampir çıkageldi. Onları şöyle böyle hatırlıyordum. Okula gelip giden bir yığın vampir vardı. Vampir toplumunun ağırlıklı olarak anaerkil olduğunu, bunun da her şeyi kadınların yönetmesi anlamına geldiğini çok erken öğrenmiştim. Gerçi bu erkek vampirlerin saygı görmediği anlamına da gelmiyordu. Olay, onların yeteneklerinin daha çok fiziksel, kadınlarınkininse entelektüel ve sezgisel olmasıydı. Uzun lafın kısası, erkek vampirler müthiş savaşçılar ve koruyuculardı. Bu ikisi artı Ejderha ve Loren, kendimi zilyon kat daha güvende hissetmemi sağlayacaklardı.

Bütün bunlar, onları Profesör Nolan'ın cansız bedenine götürürken sevinçten havalara uçtuğum anlamına gelmiyordu elbette. Okulun 4x4'lerinden birine bindik ve benim okula gelirken takip ettiğim yola çıktık. Titrek bir elle biraz önce arabamı bıraktığım kaldırımı işaret ettim. Ejderha hemen durdu.

"Tam buradan geçerken, Afrodit içinde kötü bir his olduğunu söyledi." Büyük Yalanımıza giriş yapmıştım. "Buradan pek fazla bir şey göremiyorduk." Gözlerim duvardaki gizli geçidin çevresindeki karanlığı tarıyordu. "Ben de bir tuhaflık hissedince, sorunun ne olduğuna bakmaya karar verdik." Titrek bir nefes aldım. "Bana gizlice okula dönmeye çalışan ama geçidi bulamayan bir öğrenci varmış gibi gelmişti." Gırtlağımdaki yumruyu bastırmak için yutkundum. "Duvara yaklaştıkça bir şeyler olduğunu daha fazla hisseder olduk. Korkunç bir şey olmuştu. Ve... Ve ben kan kokusunu aldım. Ne olduğunu anlayınca –ki gördüğümüz Profesör Nolan'dı– hemen size koştuk."

"Oraya yeniden gidebilecek durumda mısın? Yoksa bizi burada beklemeyi mi tercih edersin?" Neferet'in sesi nazik ve anlayışlıydı. Bütün kalbimle, hâlâ iyi biri olması için dua ettim.

"Yalnız kalmak istemiyorum," dedim.

"O zaman benimle geliyorsun," dedi. "Savaşçılar bizi korurlar. Artık korkmanı gerektiren hiçbir şey yok, Zoey."

Kafamı sallayıp 4x4'ten indim. İki savaşçı, Ejderha ve Loren, Neferet'le beni aralarına almışlardı. Çimenliği geçip çarmıha gerilmiş bedeni görebilecek –ve kokusunu alabilecek– alana girmemiz sadece birkaç saniye sürdü. Profesör Nolan'ın başına gelenlerin dehşeti şoka girmiş duyularım tarafından ancak idrak edilirken, dizlerimin bağı çözüldü.

"Ah, cömert Tanrıça!" Neferet adeta inlemişti. Kazığa geçirilmiş kafaya iyice yaklaşana kadar ağır ağır ilerledi. Profesör Nolan'ın siyah saçlarını okşamasını ve elini ölü kadının alnına yerleştirmesini izledim. "Huzura kavuş, dostum. Tanrıçamızın yemyeşil çayırlarında dinlen. Günün birinde, hepimiz orada buluşacağız."

Tam yere düşecek gibi olduğum anda, güçlü bir elin dirseğimi kavramasıyla toparlandım.

"İyisin ve bunu atlatacaksın."

Kafamı çevirip Loren'a baktım ama odaklanmakta güçlük çekiyordum. Beni bırakmadan cebinden eski moda, keten bir mendil çıkardı. Ağladığımı ancak o zaman fark ettim.

"Loren, Zoey'i yatakhaneye götür. Burada yapabileceği başka bir şey yok. Gereken korumayı sağladığımız zaman polisi arayacağım." Neferet keskin bakışlarını Ejderha'ya çevirdi. "Diğer savaşçıları da buraya getir." Ejderha vakit geçirmeden cep telefonuna sarılınca Neferet dikkatini bana çevirdi. "Gördüklerinin dehşet verici olduğunu biliyorum. Fakat bunu kaldıracak kadar güçlü durabildiğin için seninle gurur duyuyorum."

Sesim çıkmadığı için kafamı sallamakla yetindim.

"Haydi seni eve götürelim, Zoey," dedi Loren.

Loren beni 4x4'e geri götürürken soğuk bir yağmur indi. Omzumun üstünden arkaya bakınca, yağmurun, sanki Tanrıça gidişine gözyaşı döküyormuş gibi, Profesör Nolan'ın bedenindeki kanı yıkadığını gördüm.

Loren okula dönüş yolu boyunca sürekli konuştu. Tam olarak ne dediğini pek hatırlamıyorum. Tek bildiğim, o güzel ve dolgun sesiyle her şeyin yoluna gireceğine dair bir şeyler söylediği. Sesinin beni sıcak tutmak ister gibi sarmaladığını

hissedebiliyordum. Cipi park ettikten sonra inmeme yardım etti ve okulun içinde, kolumu sıkıca tutarak yürümeye başladı. Bizi yatakhane yerine yemek salonuna çıkaran köşeyi dönünce, ona soran gözlerle baktım.

"Bir şeyler yiyip içmeye ihtiyacın var. Sonra da uyumaya. Sonuncudan önce ilk iki ihtiyacını gördüğünden emin olmak istiyorum." Duraksadı ve hüzünlü bir gülümsemeyle "Gerçi sen her an bayılacakmışsın gibi görünüyorsun," diye ekledi.

"Gerçekten aç değilim," dedi.

"Biliyorum ama bir şeyler yiyince kendini daha iyi hissedeceksin." Elini dirseğime kaydırdı. "Senin için bir şeyler hazırlayayım, Zoey."

Beni mutfağa çekmesine izin verdim. Eli ılık ve güçlüydü. Üzerime yerleşen o dondurucu uyuşukluğun çözülmeye başladığını hissettim.

"Yemek yapabiliyor musun?" diye sordum. Hazır ölüm ve dehşetten uzak bir konu bulmuşken dört elle sarılabilirdim.

Sırıttı. "Evet ama çok iyi sayılmam." Bu haliyle yakışıklı, küçük bir çocuğa benzemişti.

"Kulağa pek umut vaat edici gelmiyor," dedim. Yüzüm gülümsüyordu sanki; ama bu işin nasıl yapılacağını unutmuşum gibi, yanaklarımı kaskatı ve bir tuhaf hissediyordum.

"Merak etme. Sana nazik davranacağım." Odanın bir köşesinden bir tabure getirdi ve kocaman mutfağın tam ortasında kalan uzun kasap tezgahının yanına yerleştirdi. "Otur."

Ayakta durmak zorunda olmamama sevinerek isteğini yerine getirdim. Dolaplara döndü ve içlerinden bir şeyler çıkarmaya başladı. Sonra oda biçimindeki buzdolabına girip bir şey çıkardı. (Kanları sakladıkları dolap bu değildi.)

"Al, bakalım, iç şunu. Yavaş yavaş."

Büyük kırmızı şarap kadehine şaşkın şaşkın baktım. "Ben gerçekten şarabı pek..."

"Bu şarabı seveceksin," dedi. Koyu renk gözleri, gözlerime sabitlenmişti. "Bana güven ve iç."

Söylediğini yaptım. Tadı, bütün vücuduma sıcak kıvılcımlar yayarak dilimin üstünde patladı. "İçinde kan var!" diye inledim.

"Evet, var." Sandviç hazırlamakla meşguldü ve benden tarafa bakmadı bile. "Vampirler şaraplarını böyle, kanla karıştırılmış halde içerler." Bakışlarını bana çevirdi. "Tadı hoşuna gitmediyse içecek başka bir şey bulabilirim."

"Hayır, sorun değil. Böyle içerim." Şarabın tamamını kafama dikmemek için kendimle mücadele ederek bir yudum daha aldım.

"Bana da sorun olmaz gibi gelmişti."

Bakışlarımı hızla ona çevirdim. "Neden öyle söyledin?" Leziz kan vücudumda doğru adreslere ulaşırken gücüm kadar aklımın da yerine geldiğini hissediyordum.

Bir taraftan sandviç yapmaya devam ederken omuz silkti. "O delikanlıyı Damgaladın, değil mi? Onu bu sayede bulup seri katilin elinden kurtarabildin."

"Evet."

Başka hiçbir şey söylemediğimi fark edince bana bakıp gülümsedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Böyle şeyler olabiliyor. Bazen birisini kaza sonucu Damgaladığımız da oluyor."

"Ama bu çaylaklar için geçerli değil. İnsan kanı içmememiz gerekiyor."

Loren'in gülümsemesi sıcacık ve sevgi doluydu. "Sen normal bir çaylak olmadığın için normal kurallar sana uymuyor."

Gözlerini gözlerime sabitlemişti. Kazayla kan içmekten biraz fazlasını kasteder gibi bakıyordu.

Aynı anda hem sıcak, hem soğuk, korkmuş ama seksi ve tam bir yetişkin gibi hissetmemi sağlayabiliyordu.

Çenemi kapattım ve kanla tatlandırılmış şarabımı içmeye kaldığım yerden devam ettim. (Kulağa iğrenç geldiğini biliyorum ama müthiş lezzetliydi).

"Al, ye şunu." Kendi elleriyle hazırladığı jambonlu, peynirli sandviçi önüme bıraktı. "Bekle, şuna da ihtiyacın olacak." Bir dolabın içini karıştırmaya başladı ve küçük bir "Aha!" sesinin ardından kocaman bir paket peynirli Doritos çıkardı.

Gülümsedim. Bu defa dudaklarım az önceki kadar zorlanmamışlardı. "Doritos! Mükemmel!" Sandviçimden kocaman bir ısırık alırken ne kadar acıktığımı fark ettim. "Biliyorsun, çaylakların bu tarz abur cuburlar yemelerinden hiç hoşlanmıyorlar."

"Dediğim gibi..." Yüzünde yine o tembel ve seksi gülümseme belirmişti. "Sen diğer çaylak çocuklar gibi değilsin. Ve ben bazı kuralların çiğnenmek için var olduklarına inanıyorum." Gözleri kulak memelerimi süsleyen pırlanta küpelere çevrilmişti.

Yüzümün ısındığını hissettiğim için bütün dikkatimi yemeğime odakladım ve ona sadece arada sırada baktım. Loren kendisi için sandviç hazırlamamıştı ama bir kadeh şarap doldurmuştu. Yemeğimi yerken, beni gözlerini bir an bile ayırmadan seyrediyordu. Tam bu halinin beni gerdiğini söylemeye hazırlanırken, nihayet konuştu.

"Afrodit ve sen ne zamandır arkadaşsınız?"

"Değiliz." Sandviçimden ısırdığım kocaman yudumun izin verdiği ölçüde konuşabilmiştim. Tanrım, muhteşem bir sand-

viçti. Loren saçma denecek kadar yakışıklı, seksi ve akıllıydı; üstelik yemek de yapabiliyordu. "Arabayla okula dönüyordum, onu yolun kenarından yürürken gördüm." Afrodit'i hiç umursamıyormuşum gibi omuz silktim. "Karanlık Kızlar'ın lideri olarak, o da dahil, herkese kibar ve iyi davranmam gerektiğini düşünüyorum. Onu bu yüzden arabama aldım."

"Arabana binmeyi kabul etmesine şaşırdım doğrusu. Siz kanlı bıçaklı değil misiniz?"

"Her neyse! Kanlı bıçaklı mı? İnan bana onu düşündüğüm bile yok." Aslında, yalan söylemekten nefret ediyordum (Her ne kadar pratik yaptıkça açılsam da bu konuda çok iyi olduğum da söylenemezdi). Fakat Loren'a açılma fikrini hoş bulmaya başladığım bir anda, iç sesimin *"Loren'a söylemeyi aklından bile geçirme!"* diye fısıldamasıyla mideme yumruk yemiş gibi oldum. Gülümseyerek sandviçimi çiğnemeye devam ettim ve düşüncelerimi *Yaşayan Ölülerin Gecesi*'ndeymişim hissinden kurtulmaya odaklamaya çalıştım.

Bu çaba aklıma Profesör Nolan'ı getirmişti. Yarısı yenmiş sandviçimi tabağa bırakıp şarabımdan bir yudum aldım.

"Loren, sence Profesör Nolan'a böyle bir şeyi kim yapmış olabilir?"

Yakışıklı yüzü kararıverdi. "Sanırım yazı kimin yaptığını açıkça ortaya koyuyordu."

"Yazı mı?"

"Kalbine sapladıkları kağıtta ne yazdığını görmedin mi yani?"

Midemin yeniden bulanmaya başladığını hissederek kafamı salladım. "Kağıtta bir şeyler yazdığını gördüm ama okuyacak kadar uzun süre bakamadım."

"Diyordu ki: Büyücü kadını yaşatmayacaksınız. Göç 22:18.[11] TÖVBE kelimesi birkaç defa altı çizilerek yazılmış."

Hafızamda bir kıpırdanma oldu ve içimde, şaraptan bağımsız bir yanmanın baş gösterdiğini hissettim. "İnanç İnsanları."

"Öyle görünüyor." Loren kafasını salladı. "Rahibeler burayı satın alıp bir Gece Evi kurarken ne düşünüyorlardı, hiç bilmiyorum. Sanki bela aramışlar. Bu ülkede, insanların dini inanç olarak adlandırdıkları şeyler konusunda bu kadar dar görüşlü ve bağnaz davrandıkları çok az yer var." Kafasını salladı. Gerçekten kızmışa benziyordu. "Kadınlara çamur atan ve gerçek inananları, onlar gibi düşünmeyen herkese tepeden bakma hakkını kendilerinde gören yobazlar olan bir Tanrı'ya tapınmayı bir türlü anlayamıyorum."

"Oklahoma'da herkes öyle değildir," dedim sert bir sesle. "Ayrıca çok güçlü bir Amerikan Yerlisi inanç sistemi de mevcuttur. Ve tabii bu aptal İnanç İnsanları saçmalığını yutmayan bir yığın normal insan da var."

"Yine de en çok İnanç İnsanları'nın sesi çıkıyor."

"En koca çeneye sahip olmaları haklı olduklarını göstermez."

Güldü. Yüzü gevşemişti. "Daha iyi gibisin."

"Evet, sanırım öyle." Esnedim.

"Daha iyi ama yorgun," dedi. "Şimdi yatakhaneye gidip uyuma zamanın geldi. Dinlenip bundan sonra olacaklar için gücünü toplaman gerekiyor."

Midemde buz gibi bir kıpırdanma hissettim ve o kadar çok cips yememiş olmayı diledim. "Ne olacak ki?"

---

11 İncil'den.

"İnsanlar vampirlere açıkça saldırmayalı yüzyıllar oluyor. Bu, bazı şeyleri değiştirecektir."

Korkunun soğukluğu midemi dondurdu. "Değiştirmek mi? Nasıl yani?"

Loren gözlerimin içine baktı. "Hakareti, karşılığını hakaretle vermeden kabullenecek değiliz." İfadesi sertleşmişti. Birdenbire bir şairden çok savaşçıya, insandan çok vampire benzemişti. Güçlü, tehlikeli, egzotik ve biraz korkutucu bir hali vardı. Tamam, itiraf ediyorum. O güne kadar gördüğüm en seksi şeydi.

Birden, gereğinden fazla konuştuğunu fark etmiş gibi gülümsedi ve tezgahın çevresini dolaşıp yanıma geldi. "Fakat senin, bunlar için endişelenmen gerekmiyor. Yirmi dört saat içinde okulun dört bir yanı elit savaşçılarla, Erebus'un Oğulları'yla sarılmış olacak. Hiçbir fanatik insan, içimizden birine el süremeyecek."

Sıkılaştırılan güvenlik önlemlerinin yansımalarını düşünürken kaşlarımı çattım. Bir zilyon kadar testosteron yüklenmiş savaşçı göğüslerini yumruklayarak süper-koruyucu tavırlar takınırken, okuldan gizlice ayrılmam ve Stevie Rae'ye mide bulandırıcı kan torbaları taşımam ne kadar mümkün olabilirdi ki?

"Hey, güvende olacaksın. Söz veriyorum." Loren, eliyle çenemi tutup kaldırdı.

Gergin bekleyiş, nefesimin hızlanmasına ve midemde kelebekler uçuşmasına neden olmuştu. Onu aklımdan çıkarmaya, öpücüklerini unutmaya ve bir bakışıyla bile kanımı kaynatabildiğini düşünmemeye çalışıyordum ama Loren'la birlikte olmamın Erik'i ne kadar üzeceğini bilmeme, Stevie Rae ve Afrodit'in neden oldukları strese, Profesör Nolan'ın başına

gelenlerin dehşetine rağmen, dudaklarımda dudaklarının izini hâlâ hissedebiliyordum. Beni tekrar tekrar öpmesini istiyordum.

"Sana inanıyorum," diye fısıldadım. O anda bana söylediği her şeye inanacağıma yemin edebilirdim.

"Küpelerimi kulağında görmek çok hoşuma gidiyor."

Ben bir şey söyleme fırsatını bulamadan eğilip beni uzun uzun öptü. Dili dilime değdi; ağzının içinde şarap ve baştan çıkarıcı kan tadını alabiliyordum. Bana çoook uzun gelen bir sürenin sonunda dudaklarını dudaklarımdan ayırdı. Gözleri kararmıştı ve derin derin nefes alıyordu.

"Seni, sonsuza dek yanımda tutma fikrine kapılmadan önce yatakhaneye götürsem iyi olacak," dedi.

İnce zekamın bütün parlaklığını kullanarak nefesim kesilmiş halde "Tamam," demeyi başardım.

Tıpkı içeri girerken yaptığı gibi, kolumu tuttu. Bu defa dokunuşu bana daha sıcak ve samimi geldi. Loş sabah ışığında, yan yana kızlar yatakhanesine doğru yürürken vücutlarımız zaman zaman birbirine sürtünüyordu. Ön basamakları çıkmama yardım ettikten sonra kapıyı açtı. Büyük oturma salonu bomboştu. Saate baktım; dokuzu biraz geçmiş olduğunu görünce şaşırdım.

Loren elimi hızla dudaklarına götürdü ve bırakmadan önce küçük bir öpücük kondurdu. "Binlerce kez iyi geceler sana! Binlerce kez beter olsun gece, senin ışığın yoksa. Öğrenciler nasıl ayrılırlarsa ders kitaplarından, öyle koşar seven sevdiğine giderken; okula nasıl canı sıkkın giderse öğrenciler, öyle ayrılır seven sevdiğinden."

Romeo ve Jülyet'ten çıkma satırları az buçuk hatırlıyordum. Yoksa beni sevdiğini mi söylüyordu? Yüzüm heyecan ve sinirden kıpkırmızı olmuştu.

"Güle güle," dedim yumuşak bir sesle. "Bana göz kulak olduğun için teşekkürler."

"Benim için zevkti, leydim," dedi. "*A dieu.*[12]" Tanrıçasını selamlayan bir savaşçı gibi, yumruğunu kalbinin üstüne koyup önümde eğildi. Ve çarçabuk uzaklaştı.

Loren'in öpüşlerinin neden olduğu bir şok ve sersemlik karmaşasında, merdivenleri tam anlamıyla tökezleyerek çıkıp odama ulaştım. Bir an gidip Afrodit'i görmeyi düşündüm ama fena halde bitkindim ve bayılmadan önce sadece tek bir şeye enerjim kalmıştı. Önce çöp kutusunu karıştırdım ve annemle, üvey-zavallımın gönderdikleri korkunç doğum günü kartının iki yarısını buldum.

Parçaları bir araya getirip hafızamın beni yanıltmadığını görünce, midem yanmaya başladı. Kartın üstünde, ortasına bir kağıdın çivilendiği bir haç resmi vardı. Evet. Bana korkunç derecede Profesör Nolan'ın başına gelenleri hatırlatmıştı.

Fikrimi değiştirmeden cep telefonumu çıkardım. Derin bir nefes alıp numarayı çevirdim. Annem telefonu üçüncü çalışında açtı.

Neşeli bir sesle "Alo?" dedi. "Kutsanmış bir sabah!" Görünüşe bakılırsa kimin aradığını kontrol etmek için ekrana bakmamıştı.

"Anne, benim."

Tahmin ettiğim gibi, ses tonu hemen değişiverdi. "Zoey? Yine ne var?"

Her zamanki anne-kız oyunumuzu oynayamayacak kadar yorgundum. "John dün gece geç saatlerde neredeydi?"

"Bu da ne demek oluyor, Zoey?"

12 A dieu: (Fr) Elveda

"Anne, bu saçmalık için zamanım yok. Söyle, yeter. Utica Meydanı'ndan ayrıldıktan sonra ne yaptınız?"

"Bu ses tonundan hoşlandığımı sanmıyorum, genç bayan."

Çığlık atmamak için kendimi zor tutuyordum. "Anne, bu çok önemli. Hem de çok. Hayat memat meselesi."

"Her zaman aşırı dramatiksin," dedikten sonra sahte bir gülüşle "Tabii ki baban benimle birlikte eve geldi," diye devam etti. "TV'de bir futbol maçı seyrettikten sonra yattık."

"Bu sabah işe gitmek için kaçta çıktı?"

"Ne saçma bir soru bu böyle? Her zamanki gibi bir buçuk saat önce çıktı. Zoey, bu da neyin nesi?"

Tereddüt ettim. Ona söyleyebilir miydim? Neferet polisi aramak konusunda ne demişti? Profesör Nolan'ın başına gelenlerin günün ilerleyen saatlerinde haberlere çıkacağına hiç şüphe yoktu. Ama henüz erkendi. Ve ben annemin hiçbir şeyi kendine saklayamayacağını –ne yazık ki– çok iyi biliyordum.

"Zoey? Bana cevap verecek misin?"

"Haberleri seyret, yeter. Neden bahsettiğimi göreceksin."

"Ne yaptın?" Sesi endişeli ya da üzgün değil, teslim olmuş gibiydi.

"Hiç. Benimle bir ilgisi yok. Kimin ne yaptığını görmek için eve daha dikkatli bakman gerek. Ve sakın unutma, ben artık sizin evde yaşamıyorum."

Sesi biraz gevrekleşmişti. "Doğru. Orası kesin. Burayı neden aradığını bile bilmiyorum. Sen ve nefret dolu büyükannen benimle bir daha asla konuşmayacağınızı söylememiş miydiniz?"

"Annen nefret dolu bir kadın değil," dedim otomatik olarak.

"Bana göre öyle," diye çıkıştı.

"Boş ver gitsin. Haklısın. Aramamalıydım. Sana güzel bir hayat dilerim, anne," dedikten sonra telefonu yüzüne kapattım.

Annem bir konuda çok haklıydı. Onu aramamalıydım. Kart büyük olasılıkla sadece bir tesadüften ibaretti. Demek istediğim, Tulsa ve Kırık Ok'ta nereden baksanız bir zilyon dini hediyelik eşya dükkanı vardı. Ve hepsinde bu ürkütücü kartlardan satılırdı. Üzerlerinde güvercinler, kumsaldaki ayak izlerini yutan dalgalar ya da haçlar, çiviler ve kan da olsa hepsi bir şekilde birbirlerine benzerlerdi. Bunun illa bir anlama gelmesi gerekmiyordu, değil mi?

Midem bulanmaya başlarken, zihnimin bulandığını hissettim. Aklımı başıma toplayıp düşünmem gerekiyordu ama bu yorgunlukla mümkün görünmüyordu. Biraz uyuyacak, ne yapmam gerektiğine daha sonra karar verecektim. Kartı bir kenara atmak yerine, masamın en üst çekmecesine sakladım. Sonra kıyafetlerimi çıkardım ve üzerime en rahat eşofmanlarımı geçirdim. Nala yastığımın üstünde horlamakla meşguldü. Yanına sokuldum, gözlerimi yumdum ve zihnimi bütün o korkunç görüntülerden ve dile getirilemeyen sorulardan arındırmaya ve kedimin mırıltılarına konsantre olmaya çalışırken, bir süre sonra derin bir uykuya daldım.

BÖLÜM ON ALTI

Heath'in şehre döndüğünü anında anladım çünkü rüyama sızıverdi. Ben Sprite'tan yapılma bir gölün (kim bilir?) içinde, büyük, kalp biçiminde bir deniz yatağının üstünde, güneşte yatıyordum (Gördünüz mü? Rüya değil de ne?). Ansızın her şey kayboldu ve Heath'in tanıdık sesi kafatasımın içine doldu.

"Zo!"

Hızla gözlerimi açtım. Nala yeşil ve aksi kedi gözleriyle bana bakıyordu.

"Nala? Sen bir ses duydun mu?"

Kedi miyavladı, aksırdı ve paytak adımlarla kendi etrafında birkaç tur attıktan sonra, eski yerine çöktü ve derhal uykuya daldı.

"Hiç yardımcı olmuyorsun," dedim.

Beni duymazdan geldi.

Saate bakarak iç geçirdim. Akşamın yedisiydi. Tanrım, neredeyse sekiz saattir uyuyordum ama göz kapaklarım hâlâ zımpara kağıdı kıvamındaydı. Off. Bugün neler yapmam gere-

kiyordu?

Ve birden Profesör Nolan'ı ve annemle yaptığım son konuşmayı hatırladım. Midem kasıldı.

Acaba şüphelerimi birilerine açmalı mıydım? Loren'ın da söylediği gibi, cesedin üzerine bırakılan o ürkütücü not, İnanç İnsanları'nı bir şekilde olaya dahil etmişti. Bu durumda, üvey-zavallımın da bu işte bir parmağının olmasına hiç şaşmayacağımı söylememe gerçekten gerek var mıydı? Annem, onun bütün gece ve sabah evde olduğunu söylemişti. En azından öyleymiş gibi davranıyordu.

Yalan söylüyor olabilir miydi?

Vücudumdan bir ürperti geçti. Tabii ki olabilirdi. O iğrenç adam için her şeyi yapardı. Bana sırt çevirmekle bunu çoktan ispatlamıştı. Fakat yalan söylüyorsa ve ben bunu ortaya çıkarırsam, başına geleceklerden sorumlu duruma düşerdim. John Heffer'dan nefret ediyordum ama acaba nefretim annemin de onunla birlikte batmasına izin verecek boyutta mıydı?

Kusacak gibiydim.

"Eğer üvey-zavallımın bu cinayetle bir bağlantısı varsa, nasıl olsa polis bu bağlantıyı açığa çıkaracaktır. Ve o zaman, hiçbir şey benim kabahatim olmayacak." Sesimin beni yatıştırması umuduyla yüksek sesle konuşmuştum. "Bekleyip olacakları göreceğim." Bunu yapamazdım. Yapamazdım işte. Tamam, berbat bir kadındı ama annemdi ve beni sevdiği zamanları hâlâ hatırlıyordum.

Bu yüzden annemi ve üvey-zavallımı düşünmemeye çalışmak dışında hiçbir şey yapmayacaktım. Nokta. Ciddiydim.

Kendimi doğru kararı aldığıma ikna etmeye çalışırken, o gün önemli bir işimin olduğunu hatırladım. Karanlık Kızlar'ın Dolunay Ritüeli. Keyfim tamamen kaçmıştı. Normalde heye-

canlı ve biraz gergin olurdum. Ama bugün sadece stresliydim. Her şey bir yana, Afrodit'in çemberimize katılmasını onaylamam pek popüler bir hamle olmayacaktı. Her neyse. Arkadaşlarımın bunu kabullenmekten başa çareleri yoktu. İç geçirdim. Ciddi anlamda berbat bir hayatım vardı. Ayrıca, büyük ihtimalle depresyona girmiştim. Depresyondakiler de böyle sonsuza dek uyumazlar mıydı? Batan gözlerimi yumup, kendi tanıma teslim olurken, zihnimde, çalar saatimin alarmıyla eşzamanlı bir "Zoey, bebeğim!" çığlığı yankılandı. Çalar saat mi? Hafta sonundaydık ve ben saatimin alarmını kurmamıştım.

Cep telefonumun kısa mesaj uyarı sinyali ötüyordu. El yordamıyla telefonun kapağını açtım. Bir değil, tam dört kısa mesajım vardı.

Zo! Döndüm!

Zoey seni görmem gerek.

Seni hâlâ seviyorum Zo

Zo? Ara beni.

"Heath." İç geçirerek yatakta doğruldum. "Lanet olsun. Bu iş her geçen gün biraz daha kötüye gidiyor." Heath konusunda ne yapacaktım?

O ve ben bir ay kadar önce Damgalanmıştık. Heath, Stevie Rae'nin mide bulandırıcı ölümden dönmüş çocuklar çetesi tarafından kaçırılmış ve ölümden kıl payı kurtulmuştu. Ben şövalye rolünü (ya da en azından X-Men'deki Storm rolünü)

üstlenip onu kurtarmıştım fakat biz olay yerinden uzaklaşmayı başaramadan Neferet çıkagelmiş ve hafızalarımızla oynamıştı. Nyx'in bana bahşettiği özel yetenekler sayesinde, ben hafızamı toparlama fırsatı bulmuştum. Ama Heath'in bir şeyler hatırlayıp hatırlamadığından emin değildim.

Pekala, Damgalandığımızı net olarak hatırladığı aşikardı. Ve çıkmaya devam ettiğimizi. Gerçi aslında tam olarak çıkıyor sayılmazdık. Bir kez daha iç geçirdim. Heath konusunda neler hissediyordu? Benim üçüncü sınıfta, onunsa dördüncü sınıfta olduğu günlerden bu yana bir dargın, bir barışık erkek arkadaşımdı. Dürüst olmam gerekirse, Heath, Budweiser'la derin ve anlamlı bir ilişki yaşamaya karar verene kadar barışık durumdaydık. Sevgilimin ayyaşın teki olmasına gönlüm razı olmadığı için onu terk etmiştim. Fakat ne İşaretlenmem ne de Gece Evi'ne taşınmam, ilişkimizin sona erdiğini anlamasına yetmemişti.

Sanırım kanını emmem ve onunla öpüşüp koklaşmamın da, ayrıldığımızı idrak edebilmesine pek olumlu katkısı olmadı.

Tanrım. Tam bir sürtüğe dönüşüyordum.

Zilyonuncu defa, erkek arkadaş meselelerimi konuşabileceğim birine sahip olmayı ne kadar istediğimi düşünüyordum. Aslında Loren söz konusu olunca, erkek arkadaş tanımı biraz çocuksu kalıyordu. Alnımı ovuşturduktan sonra elimle saçlarımı yatıştırmaya çalıştım.

Anlaşıldı. Artık bir karar vermem ve aklımı başıma toplamam gerekiyordu.

1) Heath'ten hoşlanıyordum. Aslında onu seviyor da olabilirdim. Her ne kadar kanını içmemem gerekse de, onunla

yaşadığım kanşehveti olayı ciddi anlamda seksiydi. Ayrılmak istiyor muydum? Hayır. Ayrılmalı mıydım? Kesinlikle.

2) Erik'ten hoşlanıyordum. Zeki, eğlenceli, dürüst ve hoş bir çocuktu. Okulun en şirin ve en popüler çaylağı olmasının da bir sakıncası yoktu. Ayrıca bana defalarca hatırlattığı üzere, ikimizin pek çok ortak noktamız vardı. Ondan ayrılmak istiyor muydum? Hayır. Ayrılmalı mıydım? Şey, eğer onu erkek arkadaş no 1 ve no 3 ile aldatmaya devam edeceksem, evet.

3) Loren'dan hoşlanıyordum. Erik ve Heath'le karşılaştırılınca bambaşka bir kainata aitti. O. Bir. Erkekti. Yetişkin bir vampir ve bu unvanla birlikte gelen güç, servet ve konumun sahibiydi. Benim sadece tahmin etmeye başlama aşamasında olduğum bütün zımbırtıları biliyordu. Bana daha önce hiç kimsenin yaşatmadığı hisler yaşatıyor; kendimi gerçek bir kadın gibi hissetmemi sağlıyordu. Ondan ayrılmak istiyor muydum? Hayır. Ayrılmalı mıydım? Sadece evet, değil, fena halde evet.

Bu durumda ne yapmam gerektiği ortadaydı. Heath'ten ayrılmam (bu defa temelli), Erik'le çıkmaya devam etmem ve (aklı başında biri gibi davranıp) Loren Blake'le asla ve asla yalnız kalmamaya özen göstermem gerekiyordu.

Ayrıca hayatımdaki onca kepazeliğin ortasında –örnek vermek gerekirse ölümden dönen bir en yakın arkadaş, hiçbir arkadaşımın tahammül edemediği Afrodit'le muhatap olma mecburiyeti ve Profesör Nolan'ın başına gelenlerin dehşeti– çıkma oyununa ayıracak ne enerjim ne de zamanım vardı.

Kendimi sürtük gibi hissetmeye gerçekten alışık olmamam da cabasıydı. Bu özellikle hoşlandığım bir duygu değildi (Gerçi bu hayat tarzı beraberinde şık mücevherleri de getiriyor gibiydi).

Bu yüzden bir karar aldım. Bu defaki kararım harekete geçmeyi gerektiriyordu. Hem de hemen. Cep telefonumu açtım ve Heath'e bir kısa mesaj yazdım.

Konuşmamız gerek

Cevabı nerdeyse aynı anda geldi. Şirin gülümsemesini görür gibiydim.

Evet. Bugün?

Düşünürken dudağımı çiğniyordum. Kararımı vermeden önce kalın perdeyi kenara çektim ve pencereden dışarı baktım. Hava hâlâ bulutlu ve soğuktu. İyi. Bu dışarıda takılacak insan sayısının az olacağı anlamına gelirdi. Hele havanın çoktan karardığını düşününce. Tam nerede buluşmamızın daha uygun olacağına karar vermeye çalışırken telefonum bir kez daha öttü.

Ben sana gelebilirim.

HAYIR

Cevabımı süper hızlı yazmıştım. O andaki en son ihtiyacım, şirin, olan bitenden bihaber ve tamamen Damgalanmış bir Heath'in Gece Evi'ne çıkagelmesiydi. İyi de, onunla nerede buluşabilirdim? Büyük olasılıkla, profesörlerden birinin öldürülmesinin ardından okuldan çıkmak kolay olmayacaktı. Telefonum bir kez daha öttü. İç geçirdim.

Nerede?

Lanet olsun. Nerede? Bir anda kafama dank etti. Mükemmel yeri biliyordum. Gülümsedim ve Heath'e mesaj yazdım.

1 saat sonra Starbucks

Tamam!

Şimdi tek yapmam gereken, Heath'ten gerçekten nasıl ayrılacağımı kestirmekti. Ya da en azından aramızdaki Damgalanma olayı etkisini kaybedene kadar onu kendimden uzak tutmanın bir yolunu bulmaktı. Tabii eğer etkisini kaybederse.

Uykulu gözlerle banyoya gittim ve şok etkisinin beni uyandırmasını umarak yüzüme soğuk su çarptım. Nereye gittiğim konusunda bir yığın soruya cevap verecek havada olmadığım için, çaylakların okul arazisinden dışarı çıkıp yerel halkın arasına karışırken (böyle söyleyince, yabancı bir toplumun arasına sızarak saha çalışmaları yapan bilim adamlarıymışsız gibi geliyor) sürmek zorunda oldukları kapatıcının kavanozunu çantama attım. Sanırım, havanın nasıl olduğunu görmek için pencereden bakmama pek gerek yoktu. Çünkü uzun koyu renk saçlarım bugün ekstra deliydi; ki bu sadece yağmur ve nem anlamına gelebilirdi. Bilinçli olarak seksilikle hiç alakası olmayan kıyafetler seçmeye çalışmış, siyah bir tişört, ahmak işi, kapüşonlu Borg İstilası 4D sweat-shirtüm ve en rahat kot pantolonumda karar kalmıştım. Mutfaktan dolaşıp bir kutu kola almam (ve kendimi şeker ve kafeinle şarj etmem) gerektiğini kendime hatırlatarak kapıyı açtığımda Afrodit'in kapımı çalmak üzere olduğunu gördüm.

"Merhaba," dedim.

"Hey..." Koridorun iki tarafına kaçamak bakışlar attı.

"İçeri gelsene." Kenara çekilip kapıyı içeriden kapattım. "Biraz acelem var gerçi. Kampüs dışında birisiyle buluşacağım."

"Zaten buraya gelmemin bir nedeni de bu. Kimseyi kampüs dışına çıkarmıyorlar."

"Çıkarmıyorlar derken?"

"Vampirler ve savaşçıları."

"Savaşçılar gelmişler mi?"

Afrodit kafasını salladı. "Erebus'un Oğulları'ndan bir grup. İnsan onlara bakmaya doyamıyor; demek istediğim gerçek anlamda çok hoş adamlar ama planımıza sekte vuracakları kesin."

Ne demeye çalıştığı ancak o zaman kafama dank etti. "Ah, lanet olsun. Stevie Rae."

"Yarına kalmaz, kan stoğu dibini bulur. Tabii şu ana kadar zaten bulmadıysa. O kan torbalarını yutacak gibi emiyordu." Afrodit bunu dudaklarında bir gülümsemeyle söylemişti.

"Onu arar, idareli kullanmasını söylerim ama ona mutlaka daha fazla kan bulmamız gerekecek. Hem de çok yakında! Lanet olsun! Bu randevumu kesinlikle erteleyemem."

"Demek Heath şehre döndü."

Kaşlarımı çattım. "Belki de dönmüştür."

"Ah yapma. Suratın açık bir kitap gibi." Sonra biçimli sarı kaşlarından birini kaldırdı. "Bahse girerim, Erik'in bu randevudan haberi yoktur."

Her ne kadar son dönemde ikimiz iyi geçinir gibi görünsek de, Afrodit'in Erik'in eski kız arkadaşı olduğu gerçeğini

ve onun Erik'e kanca atmak için fırsat kolladığını aklımdan çıkarmamam gerektiği için, umursamaz bir tavırla omuz silktim. "Döndüğümde haberi olacak. Aslına bakarsan, Heath'ten ayrılmaya gidiyorum. Tabi bu senin üzerine ne kadar vazife onu bilemem."

"Damgalama bağını koparmanın neredeyse imkansız olduğunu duymuştum."

"Damgalayan yetişkin bir vampirse, evet. Çaylaklar için durum farklı." En azından ben öyle olduğunu umuyordum. "Ayrıca, bu hâlâ senin üzerine vazife değil."

"Pekala. Sorun yok. Kampüs dışına çıkmak zorunda olman benim üzerime vazife değilse o zaman buradan nasıl sıvışacağını söylememe de gerek yok demektir."

"Afrodit, benim oyunlara ayıracak zamanım yok."

"Tamam." Afrodit odadan çıkmak üzere arkasını dönünce, hemen kapıyla arasına girdim. "Sürtük gibi davranıyorsun. Yine."

"Sen de az kalsın küfrediyordun. Yine."

Kollarımı göğsümde kavuşturup ayağımı yere vurmaya başladım.

Afrodit gözlerini çevirdi. "Pekala. Her neyse. Okul duvarının ahırlara en yakın kısmına gidersen kimseye görünmeden çıkabilirsin. Hani şu küçük çayırın ucundaki bölümden bahsediyorum. O yolun sonunda bir koru ve seneler önce yıldırım çarpması sonucu ortadan ikiye ayrılmış bir ağaç var. Duvara yaslı duruyor. Eğimi sayesinde kolayca tırmanabilirsin. Duvarın tepesinden atlamak zaten çocuk oyuncağı."

"Kampüse nasıl döneceğim peki? Diğer tarafta da bir ağaç var mı?"

Bana şeytani bir gülümsemeyle baktı. "Hayır ama *her nasılsa birisi dala bir halat bağlayıvermiş*. Duvara geri tırmanmak zor olmaz ama manikürünün canına okuyacağı kesin."

"Tamam. Anladım. Şimdi tek yapmam gereken mutfaktan biraz daha kan yürütmenin bir yolunu bulmak." Afrodit'ten çok kendimle konuşuyordum. "Ritüel'e yetişebilmek için Heath'le çabucak görüştükten sonra bir koşu Stevie Rae'yi görüp dönmem gerek."

"Bence o kadar bile vaktin yok. Neferet kendi Dolunay Ritüeli'ni yapacak ve herkesin orada olmasını istiyor," dedi Afrodit.

"Tüh! Kış tatilinden dolayı bu ay okul çapında bir ritüel yapmaz diye düşünmüştüm."

"Kış tatili resmen sona erdi. Bütün vampir ve çaylakların derhal okula dönmesi emredildi. Ayrıca "tüh" tam olarak bir kelime sayılmaz."

Aslında küfür olmayan, küfürümsü kelimelerle ilgili yorumunu duymazdan geldim. "Profesör Nolan'ın başına gelenler yüzünden tatil sona erdi, öyle mi?"

Afrodit kafasını salladı. "Ne kadar korkunçtu, değil mi?"

"Evet."

"Sen neden kusmadın?"

Huzursuz bir tavırla omuz silktim. "Sanırım kusamayacak kadar korkmuştum."

"Keşke ben de öyle olsaydım."

Saatime baktım. Neredeyse sekiz olmuştu. Kendimi hemen dışarı atmam ve tam zamanında dönmem gerekiyordu. "Gitmeliyim." Büyük ihtimalle bir hayli kalabalık olan mutfaktan kan aşırma mecburiyeti beni hasta etmeye başlamıştı.

"Şunu al." Afrodit omzundaki kanvas çantayı uzattı. "Bunu Stevie Rae'ye götür."

Çantanın için kan torbalarıyla doluydu. Şaşkın şaşkın gözlerimi kırpıştırdım. "Bunları nasıl aldın?"

"Uyuyamadım. Profesör Nolan'a olanlardan sonra vampirlerin büyük çaplı bir faaliyete girişeceklerini düşündüm. Bu da mutfağın her zamanki gibi hareketli olacağı anlamına gelirdi. Bu yüzden hazır alabilecek durumdayken, biraz kan stoklayayım dedim. Odamdaki mini buzdolabında sakladım."

"Odanda mini bir buzdolabın var demek." Ben de bir mini buzdolabım olsun isterdim.

Bana tepeden bakarken, tam Afrodit'e yakışacak bir tıslamayla "Üst sınıf olmanın ayrıcalıklarından biri," dedi.

"Her neyse. Teşekkürler. Bunları getirmen gerçekten çok ince bir davranış."

"Bak, incelik etmeye falan çalışmıyordum. Stevie Rae'nin ağzından köpükler saça saça annemlerin yardımcılarını yemesini istemedim, o kadar. Annemin hep söylediği gibi, güvenilir kanun kaçakları kolay kolay bulunmuyor."

"Sen iyi bir insansın, Afrodit."

"Lafını bile etme." Çevremi dolaşıp odamın kapısını açtı ve koridorda hiç kimsenin olmadığından emin olmak için çevreyi kolaçan etti. Sonra dönüp bana baktı. "Ciddiyim. Sakın lafını etme."

"Karanlık Kızlar ritüelinde görüşeceğiz. Sakın unutma."

"Ne yazık ki unutmadım. Ve yine ne yazık ki orada olacağım." Sonra hızla odamdan çıkıp koridorda gözden kayboldu.

Odamdan çıkıp Afrodit'in aksi istikametinde yürümeye başlarken kendi kendime "Sorunlu," dedim. "Bu kız gerçekten sorunlu."

BÖLÜM ON YEDİ

Erik bana fena halde kızacaktı. Ben kola kutuma ve kanla dolu kanvas çantaya sımsıkı tutunarak telaşla mutfaktan çıkarken, İkizler en sevdikleri kanepede Örümcek Adam-3 DVD'sini seyretmekle meşguldüler.

"Aman Tanrım, Z, sen iyi misin?" Shaunee iri iri açılmış gözleriyle, ürkek ürkek bakıyordu.

"Sen ve şu cadının...." Erin durdu ve istemeye istemeye de olsa toparlandı. "Yani sen ve Afrodit'in Profesör Nolan'ı bulduğunuzu duyduk. Feci bir şey olsa gerek."

"Evet, bir hayli kötüydü." Onlara güven veren bir gülümsemeyle bakmaya ve şimşek hızıyla çıkış yapmak için ölmüyormuşum gibi görünmeye çabalıyordum.

"Böyle bir şeyin gerçekten olduğuna inanamıyorum," dedi Erin.

"Biliyorum. Bana gerçek gibi gelmiyor," dedi Shaunee.

"Ama gerçek. Nolan öldü," dedim ciddi bir sesle.

Shaunee "Sen iyi olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Hepimiz senin için gerçekten endişelendik," dedi Erin.

"Ben iyiyim. İnanın bana." Midem kasılmıştı. Shaunee, Erin, Damien ve Erik, benim en iyi arkadaşlarımdı ve her ne kadar söylediğim yalanların büyük kısmı gerçekleri kısmen saklamaktan ibaret olsa da, onlara yalan söylemekten nefret ediyordum. Gece Evi'nde geçirdiğim iki aylık süreçte bir aile olmuştuk; bu yüzden rol yapmadıklarını biliyordum. Benim için içtenlikle endişeleniyorlardı. Ve orada öylece durup onlara neyi söylemem, neyi söylememem gerektiğini kestirmeye çalışırken içim korkunç bir önseziyle ürperdi. Ya onlardan sakladığım her şeyi öğrenir ve bana sırt çevirirlerse? Ya ailem olmaktan vazgeçerlerse? Bu korkunç olasılığı düşünmek bile içimin panikle titremesine neden olmuştu. Korkuya kapılıp her şeyi itiraf etmeden ve kendimi ayaklarının dibine atıp beni anlamaları ve bana kızmamaları için yalvarmadan önce, "Heath'i görmeye gitmem gerekiyor," dedim.

"Heath'i mi?" Shaunee bir hayli şaşırmışa benziyordu.

"İnsan olan eski erkek arkadaşı, İkiz. Hatırlamıyor musun?"

"Ah, evet. İki ay kadar önce, vampir hayaletlere yem olmaktan, geçen ay da sonradan seri katile dönüşen o evsize yem olmaktan son anda kurtulan sarışın yakışıklı," dedi Shaunee.

"Biliyor musun, Z, eski erkek arkadaşlarına çok kötü davranıyorsun," dedi Erin.

"Evet, onun yerinde olmak istemezdim." Kapıya doğru yürürken "Gidiyorum, kızlar," dedim.

"Kimsenin kampüsten çıkmasına izin vermiyorlar," dedi Erin.

"Biliyorum ama şey..." Tereddüt ettim ama sonra tereddüdümden dolayı kendimi salak gibi hissettim. İkizlere Stevie ve Loren'dan bahsedemezdim, evet, ama okuldan sıvışmakla

ilgili bir şeyler söyleyebilirdim. "Kampüsten çıkmanın gizli bir yolunu biliyorum."

"Harika!" dedi Shaunee sevinçle. "Baharda, finaller sırasında ders çalışmamız gerekirken senin şu üstün okuldan kaçma yeteneklerini kullanabiliriz!"

"Lütfen," dedi Erin gözlerini çevirerek. "Sanki çalışmamız gerekiyor da. Özellikle, sezon sonu ayakkabı indirimleri dururken..." Sonra sapsarı kaşlarını kaldırdı ve "Şey, Z, erkek arkadaşına ne diyelim?" diye sordu.

"Erkek arkadaş?"

"Senin erkek arkadaşın. Erik-ben-fena-halde-yakışıklıyım." Erin bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu.

"Alo? Dünyadan Zoey'e. Sen iyi olduğundan emin misin?"

"Evet, evet. Gayet iyiyim. Neden Erik'e bir şey söyleyesiniz ki?"

"Çünkü sen uyanır uyanmaz ona haber vermemizi rica etti. O da senin için ciddi ciddi endişeleniyor."

"Senden biraz daha haber alamazsa buraya kadar geleceğinden hiç şüphem yok," dedi Erin. "Ah, İkiz!" Gözleri faltaşı gibi açılmış, dudakları seksi bir gülümsemeyle bükülmüştü. "Sence, o iki yakışıklıyı da yanında getirir mi, ne dersin?"

Shaunee gür saçlarını arkaya attı. "Kesinlikle mümkün, İkiz. T. J. ve Cole onun arkadaşları ve hepimiz çok stresli bir dönemden geçiyoruz."

"Çok haklısın, İkiz. Ve hepimiz çok iyi biliriz ki, böyle stresli dönemlerde arkadaşlar birbirine daha sıkı sarılırlar."

İkizler bakışlarını bana çevirdiler. "Haydi git de eski erkek arkadaşınla her ne yapacaksan yap," dedi Erin.

"Evet. Biz arkanı kollarız. Erik'in gelmesini bekler ve yalnız kalmaktan acayip korktuğumuzu söyleriz," dedi Shaunee.

"Kesinlikle korunmaya ihtiyacımız var," dedi Erin. "Bu durumda arkadaşlarını toparlamak zorunda kalır. Hepimiz birbirimize sokulup senin *toplantın*dan dönmeni bekleriz."

"İyi bir plana benziyor. Ah, bu arada. Sakın ona kampüs dışına çıktığımı söylemeyin. Telaşlanabilir. Üstünkörü bir şeyler söyleyin işte: Neferet'i görmeye gitmiş olabilirim ama gitmemiş de olabilirim falan işte."

"Her neyse. Seni idare ederiz. Fakat şu kampüs dışına çıkma meselesinin güvenli olacağından emin misin?" dedi Shaunee. "Ortalığın korkutucu olabileceğini tam olarak uydurmuş sayılmayız."

"Evet. Erkek arkadaşından daha sonra ayrılamaz mısın sanki? Mesela, Profesör Nolan'ı çarmıha gerip kafasını gövdesinden ayıran o sapık yakalandıktan sonra..."

"Bunu hemen yapmalıyım. Bilirsiniz işte, ortada Damgalanma olayı olunca, ayrılık da sıradan olmuyor."

"Drama," dedi Erin.

"Hem de o biçim," dedi Shaunee kafasını sallayarak.

"Evet ve ne kadar ertelersem, durum o kadar sarpa saracak. Demek istediğim, Heath kasabaya döner dönmez bana SMS göndermeye başladı." İkizler bana anlayışlı gözlerle bakıyorlardı. "Haydi, görüşürüz. Neferet'in Ritüeli için vakitinde dönerim." İkizler arkamdan "Görüşürüz," diye seslenirken çabucak uzaklaştım.

Kapıdan dışarı çıktığım zaman devasa bir erkeğe tosladım. İnanılmaz derecede güçlü eller, basamaklardan yuvarlanmama imkan bırakmadan beni yakaladılar. Kafamı kaldırdım (yukarı, daha yukarı) ve taş gibi, acayip yakışıklı bir

yüzle karşılaştım. Ve şaşkınlık içinde gözlerimi kırpıştırdım. Kesinlikle yetişkin bir vampirdi (ve çok hoş bir dövmesi vardı) ama benden çok büyük görünmüyordu. Tanrım, kocaman bir şeydi.

"Dikkat et, çaylak." Baştan aşağı siyahlar içindeki vampir konuşmuştu. Sonra ifadesiz yüzü değişti. "Sen Zoey Kızılkuş'sun."

"Evet, adım Zoey."

Beni bıraktı. Bir adım arkaya çekilip yumruğunu kalbinin üstüne koyarak saygıyla selam verdi. "Uğurlar olsun. Nyx'in müthiş yetenekler bahşettiği bir çaylakla tanışmak büyük bir onur."

Kendimi çok tuhaf ve salak hissederek selamına karşılık verdim. "Ben de tanıştığımıza sevindim. Sizin adınız..."

"Erebus'un Oğulları'ndan Darius." Ciddi bir tavırla eğildi. Ona göre bu sadece bir tarif değil, bir unvandı.

"Siz, Profesör Nolan'ın başına gelenler nedeniyle çağrılan savaşçılardan birisiniz," dedim. Sesim hafifçe titremişti. Darius da bunu fark etmiş olmalıydı.

Olduğundan daha da genç ama hâlâ inanılmaz derecede güçlü görünerek "Hey," dedi. "Endişelenmene gerek yok, Zoey. Erebus'un oğulları Nyx'in okulunu son nefeslerine kadar koruyacak."

Bu sözleri tenimi ürpertmişti. İri yarı, kaslı ve çok ama çok ciddiydi. Bırakın ona son nefesini verdirebilecek, onu aşıp geçebilecek biri olduğunu hayal dahi edemiyordum. "Te-teşekkürler," diye kekeledim.

"Savaşçı kardeşlerim okul arazisine yayıldılar. Huzur içinde dinlenebilirsiniz, küçük rahibe." Gülümsedi. Küçük rahibe mi? Lütfen ama. Her halde bu çocuk Değişim'ini yakın zaman-

da tamamlamıştı.

"Ah, iyi," dedim ve basamakları inmeye başladım. "Şey, ahırlara gidip kısrağım Persephone'yi ziyaret edeceğim. Tanıştığımıza çok sevindim. Burada olmanıza çok memnunum," dedikten sonra, salak bir tavırla el salladım ve kaldırım boyunca yürümeye başladım. Bakışlarıyla beni takip ettiğini hissedebiliyordum.

Lanet olsun. Bu hiç iyi olmamıştı. Şimdi ne yapacaktım? Okulun dört bir yanı savaşçılarla (her ne kadar yakışıklı ve şirin olsalar da) sarılmışken, nasıl çaktırmadan kaçabilirdim ki? Gerçi ne kadar yakışıklı ve şirin olduklarının da bir önemi yoktu ya. Sanki olası bir erkek arkadaşa zamanım varmış gibi... Asla yoktu. Ayrıca yakışıklılığı adamın dağ gibi olması gerçeğini de değiştirmezdi. Tanrım, rezil durumdaydım ve başımda feci bir ağrı vardı.

Ve beynimin içindeki o yumuşacık ses bana . . . *düşünmemi . . . sakin olmamı* söylüyordu.

Kelimeler deliye dönmüş beynimin içinde yatıştırıcı etkisiyle dönüyordu. Otomatik olarak yavaşladım. Derin derin nefesler alarak, kendimi gevşemeye ve düşünmeye zorladım. Sakin olmam, hareketsiz durmam, düşünmem ve...

Ve bir anda geliverdi. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Önümdeki iki gaz lambasının arasında kalan kuytuluğa gelince, büyük meşe ağaçlarının arasında yürüyüş yapmaya karar vermişim gibi, kaldırımdan indim. Fakat ilk ağacın altına ulaşınca, gözlerimi yumup düşüncelerimi odakladım. Sonra, daha önce de yaptığım gibi sessizlik ve görünmezliği davet ettim ve kendimi mezar dinginliğine teslim ettim (Bunun ürkütücü bir işaret değil, sadece bir metafor olduğunu, hayal gücümün fazla hızlı çalıştığını umuyordum).

Tamamen hareketsizim . . . beni kimse göremiyor . . . kimse duyamıyor . . . Sis gibiyim . . . rüyalar gibi . . . ruh gibi...

Erebus'un Oğulları'nın varlığını hissedebiliyor ama çevreme bakınmıyordum. Konsantrasyonumun bozulmasına izin vermedim. Aksine içsel duamın bir sihre, büyüye dönüşmesine sıkı sıkıya tutundum. Bir düşünce ya da sır tutamı gibi, algılanamaz halde, sessizlik ve sis, pus ve sihir katmanları arasında hareket ediyordum. Bedenim titriyordu. Havada süzülüyor gibiydim. Aşağıya, kendime baktığım zaman, tek görebildiğim gölgenin içindeki sisin içinde bir gölge oldu. *Bram Stoker'ın Drakula'da bahsettiği şey bu olsa gerekti.* Bu düşünce beni şaşırtmak yerine konsantrasyonumu güçlendirmişti. Ve ben kendimi gittikçe daha az gerçek hissetmeye başlamıştım. Bir rüyanın içinde ilerler gibi, kendi ağırlığımı bile hissetmeyerek, yıldırımdan zarar görmüş ağacı buldum, ortadan ikiye ayrılmış gövdesine, oradan da duvarın üstüne uzanan kalın dalına uzandım.

Afrodit'in söylediği gibi, dallardan birinin çatalına sıkıca dolanmış bir halat, yılan gibi kıvrılmış halde öylece duruyordu. Sessizce hareket etmeye devam ederek halatın ucunu duvarın diğer tarafına sarkıttım. Sonra ruhumun derinliklerinden gelen bir içgüdüye kulak vererek kollarımı kaldırdım ve "Hava ve ruh, bana gelin," dedim. "Gece yarısı pusu gibi, beni toprağa taşıyın."

Duvardan atlamama gerek kalmamıştı. Rüzgar beni sarmaladı, bir ruh kadar hafiflemiş vücudumu kaldırdı ve duvarın diğer tarafındaki çimenliğe adeta süzülerek indirdi. Bu harikuladelik hissi, bana bir an için de olsa, katledilmiş öğretmenleri, erkek arkadaş meselelerini ve hayatın genel stresini unutturmuştu. Kollarımı havada tutmaya devam ederek ken-

di etrafımda döndüm. Rüzgarın ve gücün okşayışını şeffaf ve nemli tenimde hissetmek çok hoşuma gitmişti. Sanki gecenin bir parçası oluvermiştim. Yere neredeyse hiç değmeden uzun çimenlerin kapladığı yeşil alanda ilerledim. Ta ki doğruca Utica Meydanı'na kadar inen kaldırıma gelene dek. Kendimi o kadar kaptırmıştım ki az kalsın yüzümdeki dövmeleri kapatıcıyla saklamayı unutuyordum. İstemeyerek de olsa, durdum ve kanvas çantanın içinden kapatıcı kavanozunu ve küçük aynamı çıkardım. Aynadaki yansımamı görünce, nefesim gırtlağıma düğümlendi. Işıl ışıldım. Tenim, tıpkı bir serap gibi, sedefli renklerle parlıyordu. Koyu renk saçlarım havada dalgalanıyor, sadece benim için var olan bir esintiyle uçuşuyordu. Ne insana ne de vampire benziyordum. Geceden doğmuş, elementler tarafından kutsanmış yeni bir türdüm sanki.

Loren kütüphanede ne demişti? Yarı-tanrıların arasında bir Tanrıça olduğumu söylemişti. Aynadaki görüntüme bakarken haklılık payı olabileceğini düşündüm. Güç, tenimi ürpertiyor, saçlarım çevremde dalgalanıyordu. Ensemi ve sırtımı kaplayan dövmelerin usul usul yandığına yemin edebilirdim. Belki de Loren pek çok konuda –ikimizin talihsiz aşıklar olmamız konusunda olduğu gibi– haklıydı. Belki de Heath'e onu bundan sonra göremeyeceğimi söyledikten sonra Erik'ten de uzaklaşmalıydım. Erik'i terk etme fikri nefesimi kesmişti ama bu çok normaldi. Ben kalpsiz bir insan değildim ve ondan gerçekten hoşlanıyordum. Ama Profesör Nolan'ın ölümü, ne zaman ne olacağını hiçbir zaman bilemeyeceğimizi ispatlamamış mıydı? Hayatın, vampirler için bile, çok kısa olabileceğini? Belki de Loren'la olmalıydım. Belki de en doğrusu buydu. Aynadaki sihirli yansımama bakmaya devam ediyordum.

Ne de olsa, ben gerçekten de diğer çaylaklar gibi değildim.

Bu, kabullenmem, direnmekten vazgeçmem ve korkmamam gereken bir şeydi.

Ve eğer diğer çaylaklar gibi değilsem, özel bir şeyle, diğer çaylakların birlikte olamayacakları özel biriyle birlikte olmam mantıklı olmaz mıydı?

Ama Erik beni önemsiyor; ben de onu önemsiyorum. Erik'e karşı hiç adil davranmıyorum. Ya da Heath'e. Loren yetişkin bir erkek. Bir öğretmen. Belki de kaçamak görüşmelerden vazgeçmeliyiz.

Vicdanımın fısıldadığı suçlu düşünceleri yok saydım. Maddeye dönüşüp dövmelerimi gizleyebilmem için rüzgara, sise ve beni örten karanlığa sessizce kalkmaları talimatını verdim. Sonra çenemi ve sırtımı dikleştirip Utica Meydanı'ndaki Starbucks'a ve Heath'e doğru yürümeye başladım. Ne yaptığımdan hâlâ yüzde yüz emin değildim.

Sokağın çok az sokak lambası olan tarafında kalıp ağır ağır ilerlerken Heath'e birbirimizi görmeye devam edemeyeceğimizi nasıl anlatacağımı kestirmeye çalışıyordum. Meydana uzanan yolun yarısını kat etmiştim ki bana doğru geldiğini gördüm. Aslına bakarsanız onu önce hissettim. Tenimin bir yerinde, uzanıp kaşıyamayacağım bir karıncalanmayı andıran bir histi. Ya da ileri doğru hamle yapmak ve istediğimi bildiğim ama nasıl bulacağımı bilemediğim bir şeyi aramak için soyut bir dürtü. Sonra o soyut dürtü kesin bir hal aldı ve bilinçaltımda ısrar edici olmaktan talepkar olmaya geçiş yaptı. Ve sonra onu gördüm. Heath. Benimle buluşmaya geliyordu. Birbirimizi aynı anda gördük. Sokağın karşı tarafında yürüyordu ve bir sokak lambasının tam altındaydı. Gözlerinin parladığını, gülümsemesinin ışık saçtığını görebiliyordum. Beni görünce hemen koşar adım yürümeye başlayıp karşıya geçti (İki tarafa da bakmadığını görmüştüm. Neyse ki havanın ber-

batlığı trafiğin minimum düzeyde seyretmesine neden oluyordu; yoksa çocukcağızın bir arabanın altında kalması işten bile değildi).

Kollarıyla beni sımsıkı sardığı anda nefesini kulağımın dibinde duydum. "Zoey bebeğim! Seni gerçekten çok özledim."

Vücudumun ona böyle çabucak tepki vermesinden nefret ediyordum. Ev gibi –evin seksi ve ağzı sulandıran bir versiyonu gibi– kokuyordu. Kaldırımın bu tarafının ne kadar tenha ve karanlık olduğunu fark edince, kollarının arasında memnuniyetle erimeden önce hızla geri çekildim. "Heath beni Starbucks'ta beklemen gerekiyordu." Evet, Starbucks'ın kafeinkoliklerle dolu ve kesinlikle tenha olmayan küçük kaldırım terasında.

Sırıtarak omuz silkti. "Orada bekliyordum zaten ama geldiğini hissedince artık yerimde duramaz oldum." Kahverengi gözleri, insanın içini ısıtacak kadar pırıl pırıldı. Yanağımı okşarken "Biz Damgalandık, hatırlasana," dedi. "Sen ve ben, bebeğim."

Kişisel alanımdan çıkması için arkaya doğru bir adım attım. "Benim de seninle bunu konuşmam gerekiyor. Haydi Starbucks'a gidelim, bir şeyler içerken konuşuruz." İnsanların arasında. Benim kendimden geçip onu bir sokak aralığına çekemeyeceğim ve dişlerimi tatlı boynuna geçiremeyeceğim bir yerde.

"Olmaz," dedi sırıtmaya devam ederek.

"Neden?" Kafamı sallayarak (sürtük) hayal gücümde canlanmaya başlayan o yarı-pis (tamam, pekala, belki de yarı demek doğru değildi) sahneden kurtulmaya çalıştım.

"Olmaz; çünkü Kayla ve kaltak sürüsü bu gece Starbucks'ta toplanmışlar."

"Kaltak sürüsü mü?"

"Evet, ben, Josh ve Travis, Kayla, Witney, Lindsey, Chelsea ve Paige'e bu ismi taktık."

"Ah, hımm... Kayla ne zamandan beri o iğrenç kızlarla takılıyor?"

"Sen İşaretleneli beri."

Gözlerimi kıstım. "Peki Kayla ve sevgili arkadaşları Starbucks'a gitmek için bu geceyi neden seçmiş olabilirler? Ve Kırık Ok'taki Starbucks dururken neden buraya kadar gelmişler?"

Health "teslim oluyorum" der gibi ellerini kaldırdı. "Bilerek yapmadım."

"Neyi bilerek yapmadın?" Tanrım, bu çocuk bazen tam bir moron olabiliyordu.

"Onların tam ben Starbucks'ın önüne park ederken GAP'ten çıkacaklarını tahmin etmedim. Önce onlar beni gördü. O zaman da artık çok geçti."

"Neden böyle ani bir kafein isteğiyle dolduklarını şimdi anladım. Seni buraya kadar takip etmediklerine şaşırdım." Tamam, evet. Ondan ayrılıyor olmam gerektiğini biliyordum ama Kayla'nın, Heath'in çevresinde dolaşıyor olması fikri beni hâlâ deli ediyordu.

"Yani onları görmek istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır, asla," dedim.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Pekala. Seninle okula kadar yürümeme ne dersin?" Bana iyice sokuldu. "Birkaç ay önce duvarın tepesinde ettiğimiz sohbeti çok iyi hatırlıyorum. Çok hoştu."

Ben de hatırlıyordum. Özellikle kanının tadını aldığım ilk akşam olduğu için unutmam mümkün değildi. Ürperdim.

Ama sonra toparlandım. Şu kanşehveti olayını kontrol altına alma zamanım artık gelmişti. Sertçe bir sesle "Heath," dedim. "Benimle okuluma gelemezsin. Haberleri seyretmedin mi? Aptal insanın teki, bir vampiri öldürmüş. Okul ordu karargahı gibi. Seni görmek için gizlice kaçmak zorunda kaldım. Çok kalamam."

"Ah, evet, bir şeyler duydum." Elimi ellerinin arasına aldı. "Sen iyisin değil mi? Öldürülen vampiri tanıyor muydun?"

"Evet, tanıyordum. Drama öğretmenimdi. Ve hayır, hiç iyi değilim. Zaten seninle konuşmam gereken de buydu." Kararımı vermiştim. "Haydi. Şu sokaktan geçip Woodward parkına gidelim. Orada konuşabiliriz." Orası Tulsa'nın göbeğinde bir park alanıydı ve genelde kalabalık olduğu için baş başa kalamazdık. En azından ben öyle olacağını umuyordum.

"Bana uyar," dedi mutlu bir sesle.

Elimi bırakmamakta direniyordu. Bu yüzden ilkokuldan beri hep yaptığımız gibi, bitişik yürümeye başladık. Daha birkaç adım atmıştık ki, bileklerimizin birbirine değdiğini ve nabızlarımızın eşzamanlı olarak attığını düşünmemeye çalışırken, Heath'in sesiyle kendime geldim.

"Zo, o tünellerde ne oldu?"

Ona yan yan baktım. "Ne hatırlıyorsun?"

"Daha çok karanlığı ve seni."

"Ne demek istiyorsun?"

"Oraya nasıl ulaştığımı bilmiyorum ama dişler ve ışık saçan kırmızı gözler vardı." Elimi sıktı. "Senin dişlerinden bahsetmiyorum, Zo. Ayrıca senin gözlerin ışık saçmazlar. Parlar."

"Öyle mi?"

"Kesinlikle. Hele kanımı içerken..." O kadar yavaşlamıştı ki neredeyse durmuştuk. Elimi dudaklarına götürüp öptü. "Kanımı içmenin bana ne kadar güzel geldiğini biliyor musun?"

Heath'in sesi derinleşmiş ve boğuklaşmıştı; dudakları tenimde alev alev yanıyordu. Ona yaslanmak istiyordum. İçinde kaybolmak ve dişlerimi tenine geçirmek ve...

BÖLÜM ON SEKİZ

"Heath, odaklan." Vücudumu dolaşan sıcaklığı öfkeye dönüştürmeyi başarmıştım. "Tüneller. Bana ne hatırladığını anlatacaktın."

"Ah, evet." Tatlı, kötü çocuk gülümsemesiyle sırıttı. "Gerçekten pek fazla bir şey hatırlamıyorum; bu yüzden sana soruyordum ya zaten. Sadece dişler, pençeler, gözler falan ve sonra sen. Kötü bir rüya gibi. Seninle ilgili olan kısım dışında. O kısmı çok hoş. Hey, Z, beni sen mi kurtardın?"

Gözlerimi çevirdim ve onu da yanımda sürükleyerek yeniden yürümeye başladım. "Evet, seni ben kurtardım, ahmak."

"Neden kurtardın?"

"Tanrım, sen hiç gazete okumaz mısın? İkinci sayfadan verdiler." Gazetedeki çok hoş fakat kurgudan ibaret bir makaleydi. Dedektif Marx'ın sözlerine ve kısa ve kesinlikle gerçekle alakasız açıklamasına da yer vermişlerdi.

"Evet ama pek bir şey anlatmıyordu. Gerçekten ne oldu Tanrı aşkına?"

Beynim aksiyona geçerken dudaklarımı yiyordum. Stevie Rae'yi ve ölümden dönenler çetesini hatırlamadığı belliydi.

Neferet'in kurduğu blok hâlâ yerli yerindeydi demek. Ve birden, öyle kalması gerektiğini fark ettim. Heath olup bitenler konusunda ne kadar az bilgi sahibi olursa Neferet'in onu kafasına takması ve beynine üçüncü bir muamelede bulunması –ki bu Heath için hiç iyi olmazdı– o kadar düşük bir ihtimal olurdu. Ayrıca, bu çocuğun hayatına devam etmesi gerekiyordu. İnsan olarak sürdürdüğü hayatına. Ve tabii ben ve vampirlerle ilgili takıntılarından da vazgeçmeliydi.

"Gazetelerin yazdıklarının ötesinde bir şey yok zaten. Adamın kim olduğunu bilmiyorum; kafayı yemiş evsizin tekiymiş. Chris ve Brad'i de öldüren adam. Seni buldum ve onun elinden kurtarmak için elementlerimin gücünü kullandım ama sen berbat haldeydin. Şey... Adam seni yaralamıştı falan. Herhangi bir şey hatırlayabildiğin zamanlarda öyle tuhaf görüntüler görmen bu yüzden olsa gerek." Omuz silkme sırası bana gelmişti. "Yerinde olsam, bunun için endişelenmez; hatta hiç düşünmezdim. Gerçekten önemli bir şey değildi." Bir şey söyleyecek gibi oldu ama parkın arka girişine gelmiştik. Bir incir ağacının altında duran tahta bankı işaret ettim. "Şu tarafa oturmamıza ne dersin?"

"Sen nasıl istersen, Z." Kolunu omzuma attı. Birlikte banka doğru yürüdük.

Banka yerleşirken kolunun altından sıyrılmayı başardım. Otururken yan döndüm; böylece dizlerim, Heath'in bana sokulmasını engelleyecek bir bariyer oluşturacaklardı. Derin bir nefes aldım ve gözlerinin içine baktım. *Bunu yapabilirim. Bunu yapabilirim.*

"Heath, artık birbirimizi göremeyiz."

Alnını kırıştırdı. Karmaşık bir matematik problemini çözmeye çalışır gibiydi. "Neden böyle söyledin, Zo? Tabii ki birbirimizi görebiliriz."

"Hayır. Senin için hiç iyi olmuyor. Aramızdaki şeyin artık sona ermesi gerek." İtiraz etmeye yeltendiğini görünce telaşla devam ettim. "Beni görmemenin sana zor geldiğini biliyorum ama bunun tek nedeni Damgalanmış olmamız, Heath. Gerçekten. Bir süredir bu konuyu okuyordum. Birbirimizi görmezsek, Damgalanmanın etkisi de geçecek." Bu tam olarak doğru değildi. Metinde, bazen, belli bir süre maruz kalınmaması halinde, Damgalanma'nın etkisini kaybedebildiğinden bahsediliyordu. Ben, bizim durumumuzun "bazen"e denk geleceğini umut ediyordum. "Her şey yoluna girecek. Beni unutacak ve normal hayatına döneceksin."

Ben konuşurken, Heath'in yüz ifadesi iyice ciddileşmiş, vücudu gerilmişti. Bunu biliyordum çünkü nabzını hissedebiliyordum; o bile yavaşlamıştı. Konuşmaya başladığında sesi yaşlı bir adamınkine benziyordu. Sanki bin yıldır yaşıyormuş ve benim sadece tahmin edebileceğim şeyleri ezbere biliyormuş gibiydi.

"Seni unutmayacağım. Öldükten sonra bile. Ve benim için normal olan bu. Benim normalim seni sevmek."

"Sen beni sevmiyorsun. Sadece Damgalandın," dedim.

"Saçma!" diye haykırdı. "Sakın seni sevmediğimi söyleme. Seni dokuz yaşımdan beri seviyorum. Bu Damgalanma olayı, dokuz yaşımızdan beri paylaştığımız şeyin sadece bir yönü."

"Ve o Damgalama olayına bir son vermemiz gerek," dedim sakin bir sesle.

"Neden? Sana söyledim, bana iyi geliyor. Biz birbirimize aidiz, Zo, bunu sen de biliyorsun. Bize inanmak zorundasın."

Adeta yalvaran gözlerle bakıyordu; içim burkuldu. Söylediği pek çok şeyde haklıydı. İkimizin çok uzun bir geçmişimiz vardı ve ben İşaretlenmemiş olsam, büyük olasılıkla üniver-

siteye de birlikte gidecek, mezuniyetimizin ardından evlenecektik. Çocuklarımız olacak, banliyöde yaşayacak ve bir köpek alacaktık. Özellikle onun spor takıntısı yüzünden, zaman zaman kavga da edecektik. Sonra, çocukluğumuzdan beri hep yaptığımız gibi, Heath bana çiçekler ve oyuncak ayılar getirince barışacaktık.

Ama ben İşaretlenmiştim ve yeni Zoey'nin doğduğu o gün, eski hayatım ölmüştü. Düşündükçe, Heath'ten ayrılmanın en doğrusu olduğuna olan inancım güçleniyordu. Benimle olduğu sürece, sadece benim Renfield'im, tatlı Heath'im, çocukluk aşkım olacaktı ama o bundan fazlasını hak ediyordu. Ne yapmam ve nasıl yapmam gerektiğini biliyordum.

"Heath, dürüst olmam gerekirse, bu, bana, sana olduğu kadar iyi gelmiyor." Sesim soğuk ve duygusuzdu. "Artık sen ve ben diye bir şey yok. Benim bir erkek arkadaşım var. *Gerçek* bir erkek arkadaş. O, benim gibi. İnsan değil. Artık istediğim o." Erik'ten mi yoksa Loren'dan mı bahsettiğimden emin değildim ama Heath'in gözlerini bulutlandıran acıdan emindim.

"Seni paylaşmam gerekiyorsa, paylaşırım." Sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşmüştü. Gözlerime bakmaya utanıyormuş gibi, bakışlarını kaçırıyordu. "Seni kaybetmemek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım."

İçimde bir şeylerin kırıldığını hissettim ve Heath'e güldüm. "Ne dediğini duyuyor musun? Saçmalıyorsun. Vampir erkeklerin nasıl oldukları konusunda bir fikrin var mı senin?"

"Hayır." Sesi yeniden güçlenmişti. Gözlerimin içine baktı. "Hayır, nasıl olduklarını bilmiyorum. Bir yığın harika şey yapabildiklerinden eminim. Büyük olasılıkla iri yarı, kötü falandırlar. Ama şunu biliyorum; onların yapamayacağı, sadece benim yapabildiğim bir şey var. Bunu yapamazlar..."

O kadar hızlı hareket etti ki ne yaptığını anladığımda iş işten geçmişti. Kot pantolonunun cebinden bir jilet çıkardı ve boynunun yan tarafında uzun ve derin bir çizgi açtı. Atardamar ya da onun gibi bir şeye isabet etmediğini hemen anlamıştım. Kesik onu öldürmezdi ama boynundan omzuna doğru, ince çizgiler halinde kan –sıcak, tatlı ve taze– akmaya başlamıştı. Üstelik akan, Heath'in kanıydı! Her şeyden fazla arzulamak üzere Damgalandığım koku... Tatlılığı, sıcak bir ısrarla tenimi okşayarak her yanımı kaplamıştı.

Kendimi tutamadım. Öne eğildim. Heath, başını, boynunu gerecek, güzel ve ışıltılı kesiğini tamamen ortaya çıkaracak şekilde yana eğdi.

"Haydi, acıyı dindir, Zoey. İkimiz için de. Kanımı iç ve ben daha fazla dayanamaz hale gelmeden şu yanma hissine bir son ver."

Acı... Ona acı veriyordum. İleri Düzeyde Vampir Sosyolojisi kitabında bu konuyla ilgili bir şeyler okumuştum. Damgalanma'nın tehlikelerinden ve kan bağının çok güçlenmesi halinde, kanının içilmemesinin insan olan partnerde gerçek acıya neden olduğundan bahsediyordu.

Bu yüzden kanını emecektim. Son bir kez daha... Sırf acısını dindirmek için.

İyice öne eğildim ve elini omzuna yerleştirdim. Dilim, boynundaki kıpkırmızı çizgiye uzanırken, bedenim tir tir titriyordu.

"Ah, Zoey, evet," diye inledi. "Ateşimi dindiriyorsun. Bana iyice sokul, bebeğim. Daha fazlasını da al."

Yumruğunu saçlarımın arasına bastırıp ağzımı boynuna iyice yapıştırdı. Ve kanını emdim. Kanı, sadece ağzımın içinde değil, bütün bedenimde patlamalara neden oluyordu. İnsanla

vampir arasında, kanşehveti etkisini gösterdiği zaman filizlenen fizyolojik tepkilerin nedenleri ve nasılları konusunda pek çok şey okumuştum. Çok basitti. Aksi takdirde vahşice ve öldürücü olabilecek bir faaliyet, Nyx'in bahşettiği bir özellik sayesinde, ikimiz için de zevk verici olabiliyordu. Fakat tutkudan uzak bir ders kitabının sayfalarını süsleyen dümdüz kelimeler, ben Heath'in boynunu emerken içimizde kopan fırtınaları anlatmakta yetersiz kalıyordu. Üzerine oturup, en mahrem yerimi sertleşen erkekliğine bastırdım. Saçımı tutan ellerini kalçalarıma indirdi ve beni ritmik olarak hareket ettirirken nefes nefese inlemeler arasında, durmamamı fısıldadı. Ben de durmak istemiyordum zaten. Vücudum, tıpkı biraz önce onun vücudunun yandığı gibi, alev alevdi. Tek fark, benim acımın tatlı, sıcak ve çok leziz olmasıydı. Heath'in haklı olduğunu biliyordum. Erik benim gibiydi ve onu çok önemsiyordum. Loren gerçek bir erkekti; güçlü ve inanılmaz derecede gizemli. Fakat ikisi de bana bunu yapamazlardı. İkisi de böyle hissetmemi sağlayamazlardı . . . böyle istememi . . . bir şeyi almak için böylesine bir arzu duymamı....

"Evet, kaltak! Bin ona... Canını öyle bir yak ki..."

"O küçük oğlanın sana verebileceği hiçbir şey yok. Gel de sana gerçekten hissedebileceğin bir şeyler vereyim..."

Heath'in kalçalarımı sımsıkı tutan elleri gevşedi. Beni, bu alaycı seslerle aramda bir kalkan oluşturmak niyetiyle kucağından kaldırmaya hazırlandığını hissettim ama içimi delip geçen öfke, gözümü kör etmişti. Hiddetimi yok saymam imkansız; tepkim, hızlıydı. Kafamı kaldırdım. Sadece birkaç adım ötede duran ve bize doğru yaklaşan iki siyahi adamı gördüm. İkisi de, basmakalıp, gülünç, üstlerinden dökülen pantolonlar ve bir iki beden büyük paltolar giymişlerdi. Dişlerimi göstererek tıslayınca, alaycı surat ifadeleri yerini şoka bıraktı.

"Hemen uzaklaşın yoksa ikinizi de öldürürüm." Benim bile tanıyamadığım müthiş güçlü bir sesle haykırmıştım.

Daha kısa boylu olan "Lanet olası kan emici cadının tekiymiş!" dedi.

Diğer homurdandı. "Hayır, kaltağın dövmesi yok. Fakat emecek bir şey istiyorsa, ben ona verebilirim."

"Evet, önce sen... Sonra ben. Şu küçük punkçı sevgilisi de izleyip nasıl yapıldığını görür." Pis kahkahalar eşliğinde yeniden harekete geçtiler.

Hâlâ Heath'in üstündeydim. Tek kolumu kafamın üstüne kaldırdım. Diğer elimin dış tarafını alnımdan ve suratımdan geçirip kimliğimi saklayan kapatıcıyı sildim. Bir anda donakaldılar. Sonra iki kolumu da başımın üstüne kaldırdım. Odaklanmam kolaydı. Heath'in taze kanıyla doluyken, kendimi güçlü kuvvetli ve çok ama çok öfkeli hissediyordum.

"Rüzgar, bana gel!" diye emrettim. Saçlarım, huzursuzca çevremde dönmeye başlayan bir esintiyle havalandı. "Şu ikisini buradan çok uzaklara savur!" Ellerimi adamlara doğru uzatıp öfkemin, ağzımdan çıkan kelimelerle patlamasına izin verdim. Rüzgar, derhal itaat etti. Ayakları yerden kesilip bizden uzağa savrulurken, adamların haykırışları ve küfürleri birbirine karışıyordu. Rüzgarın onları Yirmi Birinci Cadde'nin orta yerine bırakmasını, sanki benimle bir alakası yokmuş gibi, büyülenmiş gözlerle seyrettim.

Kamyon onlara çarparken kılım dahi kıpırdamadı.

"Zoey, sen ne yaptın?"

Heath'e baktım. Boynu hâlâ kanıyordu. Yüzü solgundu; faltaşı gibi açılmış gözleri, yaşadığı şokun büyüklüğünü yansıtıyordu.

"Canını yakacaklardı." Öfkem boşaldığı için tuhaflaşmış, sersemleşmiştim.

"Onları öldürdün mü?" Sesi korkak ve suçlayıcıydı.

Kaşlarımı çattım. "Hayır. Tek yaptığım, onları bizden uzaklaştırmak oldu. Geri kalanını kamyon halletti. Her neyse, zaten ölmemiş de olabilirler." Bir kez daha yola baktım. Kamyon acı bir frenle durmuştu. Diğer arabalar da durmuşlardı ve insanların bağrıştıklarını duyabiliyordum. "Saint John's Hastanesi sadece bir mil uzakta." Siren sesleri geliyordu. "Gördün mü? Ambulans geliyor bile. Büyük olasılıkla iyi olacaklardır."

Heath beni kucağından indirip geri çekildi. Kazağının kolunu boynundaki kesiğe bastırmıştı. "Gitmelisin. Birazdan her taraf polis kaynar. Seni burada bulmamalılar."

"Heath?" Elimi ona doğru uzattım ama irkilip geri kaçtığını görünce indirdim. Uyuşukluğum beni terk etmeye başlamıştı; titriyordum. Tanrım, ben ne yapmıştım? "Benden korkuyor musun?"

Yavaşça uzanıp elimi tuttu ve beni kendine çekip sarıldı. "Senden korkmuyorum. Senin için korkuyorum. İnsanlar neler yapabildiğini öğrenirlerse... Ben... Neler olur hiç bilmiyorum." Hafifçe geri çekildi ama beni bırakmamıştı. Gözlerim içine bakarak "Değişiyorsun, Zoey. Ve neye dönüştüğünden emin değilim," dedi.

Gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Vampir oluyorum, Heath. Dönüştüğüm şey, bu..."

Yanağıma dokundu ve baş parmağıyla kapatıcımın kalan kısmını da silip İşaretimi tamamen ortaya çıkardı. Alnımın orta yerindeki hilali öptü. "Vampir olmanın benim için bir sakıncası yok. Fakat hâlâ Zoey olduğunu da unutmamanı istiyorum. Benim Zoey'im. Ve benim Zoey'im kötü değildir."

Biraz önce ne kadar soğuk ve korkunç davrandığımı – Tanrım, iki insanın ölümüne neden olmuş olabilirdim– idrak ettiğim için zangır zangır titremeye başlamıştım. "Seni incitmelerine izin veremezdim," diye fısıldadım.

"Hey, bana bak, Zoe." Çenemi tuttu ve beni ona bakmaya zorlayarak "Neredeyse üniversiteye kapağı atmak üzereyim. Bir 6A okulunun,[13] rakiplerinin canına okuyan oyun kurucusuyum. Oklahoma Üniversitesi bana tam futbol bursu teklif ediyor. Başımın çaresine bakabileceğimi hatırlasan diyorum." Çenemi bırakıp yeniden yanağıma dokundu. Sesi o kadar ciddi ve büyük çıkıyordu ki birden bana, tuhaf biçimde, babasını hatırlattı. "Annemlerle birlikte tatildeyken, vampir Tanrıçanız Nyx'le ilgili bir şeyler okudum. Vampirler hakkında çok şey yazılıp çizilmiş, Zo ama hiçbir yerde Nyx'in kötü olduğuna dair bir şey görmedim. Bunu aklından çıkarmasan iyi olur. Nyx sana bir yığın yetenek bahşetmiş ve bana sorarsan o yetenekleri yanlış yönde kullanman hiç hoşuna gitmez." Omzumun üstünden yola ve orada yaşanan korkunç karmaşaya baktı. "Kötü olmamalısın, Zo. Ne olursa olsun."

"Sen ne zaman bu kadar büyüdün?"

Gülümsedi. "İki ay önce." Dudaklarını dudaklarıma değdirdikten sonra ayağa kalktı ve benim de kalkmama yardım etti. "Hemen buradan gitmelisin. Ben geldiğimiz yoldan döneceğim. Bence sen de gül bahçelerinin arasından, kestirme yoldan geçip okula dönsen iyi olacak. Adamlar ölmedilerse mutlaka öteceklerdir ve bu, Gece Evi için hiç iyi olmaz."

Kafamı salladım. "Tamam, evet. Okula dönerim." İç geçirdim. "Buraya senden ayrılmaya gelmiştim."

Gülümsemesi bütün suratını kapladı. "Asla, Zo. Burada

13 6A: 1500'den fazla öğrencisi olan okul

senden ve benden bahsediyoruz, bebeğim!" Beni uzun uzun öptükten sonra Woodwark Parkı'yla bitişik olan Tulsa Gül Bahçesi'ni işaret etti. "Beni ara, haftaya buluşalım. Tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldandım.

Gidişimi görmek için geri geri uzaklaşmaya başladı. Dönüp gül bahçesine doğru yürüdüm. Sanki bunu asırlardır yapmaya alışmışım gibi, otomatik olarak sisi, geceyi, sihri ve karanlığı beni sarmaları için çağırdım.

"Vay canına.... Süper bir şey bu, Zo!" Heath'in arkamdan seslendiğini duydum. "Seni seviyorum, bebeğim."

"Ben de seni seviyorum, Heath." Arkama dönüp bakmamıştım ama rüzgardan fısıltımı, ona taşımasını dilemiştim.

BÖLÜM ON DOKUZ

Evet, her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmıştım. Heath'ten ayrılamamakla kalmamış, büyük ihtimalle, Damgalanmamızı iyice kuvvetlendirmiştim. Dahası, iki adamın ölümüne neden olmuş olabilirdim. Mide bulantısıyla ürperdim. Bana neler olmuştu böyle? Tam Heath'in kanını içip azgınca iyi vakit geçirirken (Tanrım, sürtük ötesi olma yolunda hızla ilerliyordum) o adamlar bizimle uğraşmaya başlayınca içimde bir korku uyanmış ve beni, olağan Zoey'den Sapık Katil Vampir Zoey'e dönüştürüvermişti. Olan bu muydu yani? Vampirler Damgaladıkları insanların tehdit altında olması durumunda korkudan kendilerini mi kaybediyorlardı?

Tünellerde Stevie Rae'nin "dostları" (gerçi ölümden dönmüş tiksinç ölü çocuklarla kanka olduğu söylenemezdi ya) Heath'e saldırınca öfkeden nasıl delirdiğimi çok iyi hatırlıyordum. Pekala. Vahşileşmiştim ama onları yer yüzünden silmek için güçlü bir arzuya teslim olmamıştım. O iki adam başımıza (Heath'in başına) bela olmak için bize (Heath'e) doğru gelirken içimi kaplayan öfkeyi hatırlamak bile, ellerimin yeniden titremesi için yeterliydi.

Görünüşe bakılırsa, vampirler hakkında henüz bilmediğim pek çok şey vardı. Damgalama ve kanşehvetiyle ilgili bölümü okurken bazı kısımları not alıp ezberlemiştim fakat şimdi görüyordum ki o-çok-eğitici ders kitabının değinmediği birçok konu vardı. Benim yetişkin bir vampire ihtiyacım vardı. Neyse ki öğretmenliğimi gönüllü olarak üstlenecek birini tanıyordum.

Bana öğretmekten büyük memnuniyet duyacağı başka *şeylerin* de olduğundan adım gibi emindim.

Heath'in leziz ve seksi kanıyla doluyken o *şeyleri* düşünmekte hiç zorlanmıyordum doğrusu. Vücudum, aslında nasıl bir şey olduğu konusunda fikir sahibi olmadığımı çok iyi bildiğim ama deli gibi arzuladığım bir sıcaklık, güç ve duyguyla karıncalanıyordu. "Deli gibi" benzetmesi bile halimi anlatmakta yetersiz kalıyordu.

Loren'la aramızda bir şeyler olduğunu inkar edemezdim. Heath'le aramızda olanlardan hatta Erik'le aramızdakinden çok farklı bir şeyler... Lanet olsun. Hayatımda o kadar çok dolap dönüyordu ki.

Uzun lafın kısası, Afrodit'in ailesinin garaj dairesine azgın, güçle dolmuş fakat biraz sersemlemiş ve dikkati, *şey* – seks– yüzünden dağılmış halde ulaştım. Öyle ki, oturma odasına girip ıslak ve kırmızı gözlerini TV'ye dikmiş halde burnunu çeken Stevie Rae'yi görene kadar, sadece bir sis bulutu ve karanlıktan ibaret olduğumun farkında bile değildim. Bakışlarımı ekrana çevirince, Lifetime kanalında haftanın filmini seyretmekte olduğunu gördüm. Çaresiz bir hastalık yüzünden hayatını kaybetmekte olan ve zilyonlarca aşırı neşeli çocuğuna yeni bir aile bulmak için zamanla (ve reklam aralarıyla) yarışan bir annenin dramı.

"Al sana iç sıkıntısı," dedim.

Stevie Rae kafasını hızla çevirdi ve hayvani bir çeviklikle kanepenin arkasına zıplayıp savunma pozisyonu aldıktan sonra, bana pis pis bakarak tıslamaya başladı.

"Ah, lanet olsun." Karanlığı derhal kovalayıp yeniden somut ve görülebilir kendime dönüştüm. "Özür dilerim, Stevie Rae. Tamamen Bram Stoker'laştığımı unutmuşum."

Kanepenin arkasından, kıpkırmızı parlayan gözlerle köpek dişlerini göstererek bakmaya devam ediyordu ama en azından tıslaması kesilmişti.

"Gevşe. Sadece benim." Kanvas çantayı havaya kaldırıp içindeki kan torbalarının hareket etmesini sağlayacak şekilde salladım. "Yemeğin geldi."

Ayağa kalktı ve gözlerini kısarak "Bunu yapmamalısın," dedi.

Kaşlarımı kaldırdım. "Neyi yapmamalıyım? Kan mı getirmemeliyim, yoksa böyle sis ve karanlık biçiminde mi gelmemeliyim?"

Stevie Rae ona doğru salladığım kanvas çantayı kaptı. "Böyle sessiz sessiz gelmemelisin. Tehlikeli olabilir."

İç geçirerek kanepeye çökerken, Stevie Rae'nin ilk kan torbasını kafasına diktiğini görmezden geldim. "Şu sıralardaki hayatım o kadar boktan ki, beni yiyerek iyilik etmiş bile olabilirdin."

"Evet, tahmin ederim. Hayatta olmanın ne zor bir şey olduğunu hatırlıyorum. Sürekli erkek arkadaş dramları, *Aman Tanrım, acaba bugün okulda ne giysem* endişeleri. Ölüp tekrar dirilmek ama hâlâ ölü gibi hissetmekle karşılaştırınca, gerçekten korkunçtu." Stevie Rae, eski haliyle hiç alakası olmayan soğuk ve alaycı bir sesle konuşuyordu. Birden fena halde canım sıkılmıştı. Sırf ölü değilim –ya da ölümden dönmüş

değilim, ya da her neyse– diye benim hayatımda stres yok mu sanıyordu acaba?

"Profesör Nolan dün gece öldürüldü. Görünüşe bakılırsa, İnanç İnsanları onu çarmıha gerip kafasını gövdesinden ayırmışlar ve cesedini doğu duvarındaki gizli geçidin oraya bırakmışlar. Yanında bir cadının yaşamasına izin vermemekle ilgili çok şirin bir not vardı. Üvey-zavallımın bu işte bir parmağı olduğunu tahmin ediyorum ama annem arkasını kolladığı için bir şey söyleyemiyorum. Üstelik üvey-zavallımı gammazlarsam, annem de hapsi boylayabilir. Az önce Heath'in kanını emdim ve iki sokak serserisinin sataşmasına maruz kaldım. Ah, bu arada, kazayla serserilerin ölümüne neden olmuş olabilirim. Bir de Loren Blake'le oynaşıp duruyoruz. Eee, senin günün nasıldı?"

Karşımdaki Stevie Rae'nin kırmızı gözlerinin derinliklerinde eski Stevie Rae'yi görür gibi oldum. "Aman Tanrım," dedi.

"Evet."

"Loren Blake'le oynaşıyor musunuz?" Her zamanki gibi, en sulu dedikodunun üstüne atlamıştı. "Nasıldı?"

İç geçirerek ikinci kan torbasını ağzına dayamasını izledim. "Müthişti. Çok saçma geleceğini biliyorum ama aramızda gerçekten bir şeyler var gibi."

Bir taraftan kanı mideye indirirken, "Romeo ve Jülyet gibi," dedi.

"Ah, Stevie Rae, farklı bir benzetme kullansak diyorum. Biliyorsun, R&J'nin sonu hiç iyi olmamış."

"Tadının çok güzel olduğuna bahse girebilirim," dedi.

"Ha?"

"Kanından bahsediyorum."

"Hiç bilmiyorum."

"Henüz," derken yeni bir kan torbasına uzandı.

"Kan demişken, biraz ağırdan alsan diyorum. Neferet, Erebus'un Oğulları'nı okula çağırttı ve şu sıralar okuldan sıvışmak pek kolay iş değil. Bir daha ne zaman böyle lezzetli ve kanlı ikramlar getirebilirim bilmiyorum."

Stevie Rae'nin bedeninden bir ürperti geçti. Son birkaç dakikadır, neredeyse normal görünüyordu ama bu sözlerim, yüzünün ifadesizleşmesine ve gözlerinin kızarmasına neden olmuştu.

"Çok fazla dayanamam."

Bunu o kadar alçak ve cılız bir sesle söylemişti ki az kalsın onu duyamayacaktım.

"Bu kadar mı önemli, Stevie Rae? Yani ne bileyim, kendini belli bir miktarla sınırlasan olmaz mı?"

"Öyle bir şey değil! Kayıp gittiğini hissedebiliyorum. Her gün biraz daha fazla... Ve her saat..."

"Ne kayıp gidiyor?"

Neredeyse hıçkırır gibi, "İnsanlığım," dedi.

"Ama, tatlım..." Yanına gittim ve tuhaf kokusunu ve vücudunun taş misali sertliğini görmezden gelerek kolumu omzuna attım. "Artık daha iyisin. Ben yanındayım. Bu sorunu halledeceğiz."

Stevie Rae gözlerimin içine baktı. "Tam şu anda nabzını duyabiliyorum. Kalbinin her atışının farkındayım. İçimde, gırtlağını parçalayıp kanını emmemi söyleyen güçlü bir haykırış var. Ve bu haykırış her geçen saniye biraz daha güçleniyor." Benden uzaklaştı ve kanepenin diğer ucuna yaslandı. "Eski Stevie Rae'nin yüzünü taşıyor olabilirim ama bunu ya-

pan da içimdeki canavar. Bunu, sırf seni avlayabilmek için yapıyorum."

Derin bir nefes aldım ve gözlerimi kaçırmamakta direnerek "Pekala, bunun kısmen doğru olduğunu biliyorum. Fakat hepsine inanmıyorum ve senin de inanmanı istemiyorum. İnsanlığın hâlâ orada, içinde duruyor. Evet, gömülü olabilir ama hâlâ orada. Ve bu hâlâ en iyi arkadaş olduğumuz anlamına gelir. Ayrıca, bir düşünsene... Beni avlamak zorunda değilsin... Alo... İşte tam buradayım. Saklandığım söylenemez," dedim.

"Bence yanımda tehlikede olabilirsin," diye fısıldadı.

Gülümsedim. "Sandığından daha çetin cevizim, Stevie Rae." Onu ürkütmemek için ağır ağır ilerleyerek uzandım ve elimi elinin üstüne koydum. "Toprağın gücünü çek. Senin farklı olduğunu biliyorum, diğerleri gibi değilsin." Onları tarif etmek için nasıl bir kelime kullanmam gerektiğini bilmiyordum.

"Ölümden dönmüş diğer iğrenç çocuklar gibi mi?"

"Evet, sen diğer ölümden dönmüş iğrenç çocuklardan farklısın çünkü senin toprakla ilgili bir yeteneğin var. Bu yeteneğe tutun; içinde her ne oluyorsa, karşı koymana yardım edecektir."

"Karanlık... İçimde sadece karanlık var," dedi.

"Sadece karanlık değil," dedim. "İçinde toprak da var."

"Tamam... Tamam..." dedi hızlı hızlı nefes alıp vererek. "Toprak. Unutmamaya çalışırım. Gerçekten."

"Bunun üstesinden gelebilirsin, Stevie Rae. Bunu aşabiliriz."

"Bana yardım et." Elimi öyle bir sıktı ki neredeyse acı dolu bir çığlık atacaktım. "Lütfen, Zoey, bana yardım et."

"Edeceğim, söz veriyorum."

"Çok sürmemeli," dedi. "Süremez."

"Sürmeyecek. Söz." Bu sözü yerine nasıl getireceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Stevie Rae gözlerini gözlerime kilitleyerek "Ne yapacaksın?" diye sordu.

Aklıma gelen tek şeyi söyleyiverdim. "Bir çember kurup Nyx'ten yardım dileyeceğim."

Stevie Rae gözlerini kırpıştırdı. "Hepsi bu mu?"

"Şey, çemberimiz güçlüdür. Nyx bir Tanrıça. Başka neye ihtiyacımız olabilir ki?" Hissettiğimden çok daha emin bir sesle konuşuyordum.

"Toprağı yine benim temsil etmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Evet." Suçluluk duygusuyla duraksadım. Afrodit konusunda ne yapacaktım? Toprakla ilgili özelliğini sergileyerek çemberimize dahil olması gerektiğini net biçimde ortaya koymuştu. Fakat kesinlikle düşman olarak kabul ettiği birinin yerini aldığını görmek, Stevie Rae'ye kafayı yedirtir miydi acaba? Dahası, Afrodit dışında hiç kimsenin Stevie Rae'den haberi yoktu. Kendimi Neferet'in benim bu durumdan haberdar olduğumu öğrenmesine hazır hissedene kadar, bu konudan kimseye bahsedemezdim. Sorunlu. Kesinlikle sorunluydum. "Şey, o kadar emin değilim. Bunu biraz düşüneyim, olur mu?"

Stevie Rae'nin yüz ifadesi yine değişivermişti. Kırılmış, tamamen yenik düşmüş gibiydi. "Artık çemberinin parçası olmamı istemiyorsun."

"Alakası yok. Mesele şu ki, iyileştirilmeye ihtiyaç duyan sensin. Bu yüzden, belki de her zamanki yerin yerine, çemberin merkezinde benimle durman daha iyi olabilir." İç geçirerek kafamı salladım. "Biraz daha araştırma yapmam gerek."

"Elini çabuk tut, olur mu?"

"Tutacağım. Ve sen de bana kan konusunda temkinli davranacağına ve toprakla bağlantına odaklanacağına söz vermelisin."

"Tamam. Deneyeceğim."

Elini son bir kez daha sıktıktan sonra, elimi geri çektim. "Üzgünüm ama gitmem gerek. Neferet, Profesör Nolan için özel bir ritüel yapıyor. Sonra da ben şu Dolunay olayını yapmalıyım." Ve bir de kütüphaneye uğrayıp Stevie Rae'ye yardımı dokunabilecek bir ritüel türü bulmalıydım. Loren konusunda ne yapacağımı ise hiç bilmiyordum. Ve tabi ortadan kaybolduğum için Erik'in gazabına uğramam da gayet mümkündü. Ve Heath'ten ayrılmamıştım. Tanrım. Başım sancımaya başlamıştı. Yine.

"Bir ay oldu."

"Ha?" Kendimi baş etmek zorunda olduğum bütün "ve"lere öylesine kaptırmıştım ki neden bahsettiğini anlayamadım.

"Geçen dolunayda ölmüştüm. Üstünden tam bir ay geçti."

Bu sözleri bütün dikkatimi ona çevirmeye yetmişti. "Bu doğru. Bir ay oldu. Acaba..."

"Bir anlamı olabilir mi? Bu gece, bana olan her neyse, onu tamir etmek için doğru zaman olabilir mi?"

Umut dolu sesi beni ürpertmişti. "Bilmem ki. Belki."

"Bu akşam kampuse girmeyi denemeli miyim?"

"Hayır! Ortalık savaşçı kaynıyor. Seni anında enselerler."

"Belki de enselemeliler," dedi ağır ağır. "Belki de herkesin benden haberi olmalı."

İç sesimin ne dediğini anlamaya çalışırken şakaklarımı

ovuyordum. Stevie Rae'yi sır olarak saklamam gerektiğini o kadar uzun zamandır haykırıyordu ki, onu gizli tutmaya devam etmem mi gerekiyordu yoksa hissettiklerim sadece yankılar ve karmaşadan (içine bir miktar da umutsuzluk ve depresyon eklenmiş) mı ibaretti, anlamakta zorlanıyordum.

"Bilmiyorum. Biraz daha zamana ihtiyacım var, olur mu?"

Stevie Rae'nin omuzları çöktü. "Tamam. Fakat benden geriye bir ay daha dayanabilecek bir şeylerin kaldığını sanmıyorum."

"Biliyorum,"dedim. "Elimi çabuk tutacağım." Eğilip onu şöyle bir kucakladım. "Hoşça kal. Endişelenme. Yakında yine geleceğim. Söz."

"Bir yolunu bulursan, bana kısa mesaj gönder ya da onun gibi bir şey yap. Hemen gelirim. Tamam mı?"

"Tamam." Kapıya varınca döndüm. "Seni seviyorum, Stevie Rae. Bunu sakın unutma. Biz hâlâ en iyi dostuz."

Hiçbir şey söylemedi ama boş gözlerle kafasını salladı. Geceyi, sisi ve sihri çağırdım ve telaşla karanlığa karıştım.

BÖLÜM YİRMİ

Doğal olarak yeniden kampüse girmeye çalışırken yakalandım. Duvarın üstünden süzülerek geçmiştim. (Evet, gerçekten de süzülmüştüm. Çok havalıydı.) Bana göre kusursuz bir hız ve gizlilikle yatakhaneye doğru ilerlerken onlara –en az bir düzine heybetli savaşçının çevresini sardığı bir grup vampir ve üst sınıf öğrencilerine– neredeyse tosluyordum. Grubun içinde İkizler'i ve Damien'i de seçtim (Demek, Afrodit haklıydı: Neferet benim Öğrenci Temsil Konseyi'ni de olaylara dahil ediyordu). Donakaldım ve nefesimi tutarak büyük bir meşe ağacının gölgesine sığındım. Yeni keşfettiğim havalı görünmezlik yeteneğimin (ya da belki de sise dönüşme yeteneğim demek daha doğru bir ifade olabilirdi) görünmememi sağlaması için dua ediyordum. Ne yazık ki, ben onları izlerken, Neferet'in pat diye durması, bütün gurubun da durmasına neden olmuştu. Kafasını öne uzattı ve yemin ederim, tıpkı bir kan tazısı gibi, esintiyi kokladı. Sonra gözleri benim arkasına saklandığım ağaca –saklanma köşeme– çevrildi ve adeta beni delip geçti. Ve işte o anda konsantrasyonumu kaybediverdim. Tenim ürperdi ve birden yeniden görünür olduğumu anladım.

"Ah, Zoey, demek buradasın! Ben de arkadaşlarına..." – İkizler, Damien ve Erik'e (tüh!) o müthiş yüz yirmi beş vatlık gülümsemelerinden biriyle bakmak için şöyle bir durdu– "... nereye gitmiş olabileceğini soruyordum." Gülümsemesi, solup giderken, yerini kusursuz bir endişeli anne ifadesine bıraktı. "Tek başına ortadan kaybolmak için hiç doğru bir zaman değil."

"Özür dilerim. Benim... Şeye..." Gözlerini üstümden ayırmadığı için adeta kekeliyordum.

Shaunee öne doğru çıkıp kolunu koluma doladı. "Ritüellerden önce yalnız kalmaya ihtiyacı vardı."

"Evet. Ritüellerden önce her zaman yalnız kalmak ister." Erin diğer tarafıma geçti ve boşta kalan koluma girdi. "Tam Zoey'e göre bir şey..."

"Evet, biz buna Z.Y.Z. deriz: Zoey'nin Yalnızlık Zamanı." Damien de yanımıza geçmişti.

"Biraz sinir bozucu, evet ama ne yaparsınız işte..." dedi Erik çevremizi dolaşıp arkama geçerken. Ellerini omuzlarıma yerleştirdi ve "Bizim Zoey'miz böyle biri."

Gözyaşlarına boğulmamak için kendimle mücadele ediyordum. Arkadaşlarım en iyinin iyisiydiler. Elbette ki, Neferet, büyük ihtimalle, yalan söylediklerini biliyordu ama dostlarım çevirdiğim dolabın, önemli ve korkutucu bir şey (ölümden dönen en yakın arkadaşımı saklamak gibi) değil; tam bir ergene yakışacak bir haylazlık (erkek arkadaşımla gizlice buluşmak gibi) olduğu hissini uyandırmayı başarmışlardı.

Neferet inceden suçlayıcı bir sesle "Pekala, yakın gelecekte şu "yalnız" zamanını biraz kısıtlamanı istiyorum," dedi.

"Kısıtlarım. Özür dilerim," diye geveledim.

"Ve şimdi, ritüele geçiyoruz." Neferet krallara yakışacak bir azametle öne çıktı ve savaşçıların ona yetişebilmek için adımlarını sıklaştırmak zorunda kaldıkları bir hızla yürümeye başladı ve beni, küçük arkadaş grubumla birlikte, temsili bir toz bulutunun içinde bıraktı.

Tabii ki biz de peşine takıldık. Başka ne yapabilirdik ki?

Shanuee "Pis işini hallettin mi?" diye sordu.

"Ha?" Şaşkın şaşkın gözlerimi kırpıştırdım. Bir sürtük gibi Heath'i dişlemekle meşgul olduğumu nereden biliyordu? O kadar mı belli oluyordu yoksa? Tanrım, eğer öyleyse ölürdüm!

Erin gözlerini çevirdi. "Heath. Ayrılık olayı. Senin ondan ayrılman..." diye fısıldadı.

"Ah, şu mesele. Şey..."

"Bugün seni çok merak ettim." Erik, Shaunee'yle aramıza girerek kendine yer açtı. İkizlerin tıslayarak homurdanmalarını bekledim ancak onlar muzip bir tavırla kaşlarını oynatarak, Damien'le yürümek üzere arkada kaldılar. Shaunee'nin "Çooook hoş," diye mırıldandığını duydum. Tanrım, Neferet'e diklenmeyi biliyorlardı ama Erik'in yakışıklılığı karşısında yelkenleri suya indiriveriyorlardı.

Mahcup bir tavırla "Özür dilerim," dedim. Elimi tuttuğu anda içimin bir hoş olmasından suçluluk duyuyordum. "Seni endişelendirmek istemezdim. Benim, sadece... Halletmem gereken şeyler vardı."

Erik sırıtarak parmaklarını parmaklarıma kenetledi. "Umarım ondan kurtulmuşsundur. Bu defa belli bir *şey*den bahsediyorum."

Omzumun üstünden arkama bakarak, masum tavırlar takınmaya çalışan İkizler'e delici bir bakış atarken. "Hainler!" diye mırıldandım.

"Onlara kızma. Haksız bir avantaj kullandım ve zayıflıklarını rüşvet konusu yaptım."

"Ayakkabılar?"

"Ayakkabılardan daha çok hoşlarına giden bir şey; en azından şimdilik: T. J. ve Cole."

"Çok fenasın," dedim.

"Hiç zor olmadı doğrusu." Erik kusursuz ve tam bir eski film manyağı olduğunu ispatlayan –Alo? Austin Powers'tan bahsediyorum– bir İskoç aksanıyla devam etti: "T. J. ve Cole da İkizler'in feci seksi olduğunu düşünüyorlar."

"T. J. ve Cole, İkizler'i feci seksi bulduklarını bu berbat aksanla mı söylediler?"

Muzip bir tavırla elimi sıktı. "Aksanıma berbat deme."

"Haklısın. Aksanın berbat değil." Açık mavi gözlerine bakarken, nasıl olup da onu çifte kavrulmuş bir ihanete maruz bıraktığımı anlamakta güçlük çekiyordum.

"Bugün nasılsın, Zoey?"

Kenetlenmiş ellerimiz sayesinde, Erik'in, Loren'ın sesini duyduğum anda yaşadığım şoku hissettiğinden emindim.

"İyiyim. Teşekkürler."

"Dün gece iyi uyuyabildin mi? Seni yatakhaneye bırakmamdan sonra nasıl olduğunu merak ettim." Loren, Erik'e bariz biçimde üstünlük taslayan –ve senden-bir-hayli-büyüğüm mesajı veren– bir gülümsemeyle açıkladı: "Zoey, dün ciddi bir şok yaşadı."

"Evet, biliyorum." Erik dişlerini sıkarak konuşuyordu. Aralarındaki müthiş gerilimi hissetmiştim ve benden başka fark eden olmuş mudur diye merak etmekten kendimi alamıyordum. Shaunee'nin "Lanet olsun!", Erin'in ise "A-ha!"

diye mırıldandıklarını duyunca inlememek için kendimi zor tuttum. Görünüşe bakılırsa herkes (yani: İkizler) durumu fark etmişti.

Bu arada, doğu duvarındaki gizli geçidin çevresinde toplanan yetişkin vampirlere yetişmiştik. Kendimi içine attığım patlayıcı potansiyeli taşıyan erkek arkadaş meselesini yok sayarak "Hey, neden burada durduk?" diye sordum.

"Neferet, bir taraftan Profesör Nolan'ın ruhu için dua ederken, bir taraftan da okul arazisinin çevresini koruyucu bir sihirle sarıyor," dedi Loren. Sesi gereğinden fazla dost canlısı, bakışları da bir o kadar sıcaktı. Göz göze geldiğimiz anda bakışlarımız birbirine kenetleniverdi. Tanrım, kelimenin tam anlamıyla muhteşemdi. Dudaklarını dudaklarımda hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırladım ve...

Ve tam o anda ne dediğini idrak ettim.

"Ama Profesör Nolan'ın kanı ve diğer..." İster istemez sustum ve çaresizlik içinde, duvarın diğer tarafında kalan ve daha dün Profesör'ün kanıyla kaplı çimenlik alanı işaret ettim.

"Hayır, endişelenme. Neferet orayı çoktan temizletti," dedi Loren yumuşak bir sesle.

Bir an için, orada, herkesin gözü önünde bana dokunacakmış gibi hissettim. Erik'in de, aynı şeyi bekler gibi, gerildiğini hissettim ancak Neferet'in ağırbaşlı ve güçlü sesi küçük dramamızı yarıda kesti.

"Duvardaki gizli geçitten, zulmün yaşandığı alana geçeceğiz. Tam, Profesör Nolan'ın paramparça edilmiş bedenini bulduğumuz noktaya koydurduğum, sevgili Tanrıçamızın heykelinin etrafında bir hilal oluşturmanızı istiyorum. Konsantre olmanızı ve ruhu, Nyx'in harikulade alemine doğru özgürce uçarken, kaybettiğimiz kardeşimize pozitif enerji gönderme-

nizi rica ediyorum. Çaylaklar..." Bakışları bize yönelmişti. "Her birinizin, elementinizi temsil eden mumum durduğu yerde pozisyon almanızı istiyorum." Neferet'in bakışları yumuşak, sesi nazikti. "Yetişkinlere özel bir ritüelde çaylakların kullanılmasının sıradışı bir durum olduğunun farkındayım ama Gece Evi'nin aynı anda bu kadar çok sıradışı gençle onurlandırıldığı hiç olmamıştı. Bu yüzden, bugün özelliklerinizi ortaya sermenizin, Nyx'ten rica ettiğimiz şeyi güçlendireceğine inancım sonsuz." Damien ve İkizler'in heyecandan tir tir titrediklerini hissedebiliyordum. "Bunu benim için, bizler için yapabilir misiniz, çaylaklar?"

Damien ve İkizler, salla-baş oyuncaklar gibi kafalarını sallıyorlardı. Neferet'in yemyeşil gözleri bana odaklandı. Kafamı "olur" der gibi, bir kez eğdim. Neferet gülümsedi. Benden başka kimsenin, bu güzel dış görüntünün ardında yatan soğuk ve hesapçı insanı görüp göremediğini çok merak ediyordum.

Neferet, kendinden son derece hoşnut bir tavırla döndü ve bizleri de peşine katarak açık geçitten geçti. Kendimi feci bir görüntüye –en azından kanlı bir sahneye– hazırlamıştım ama Loren haklıydı. Daha dün dehşet verici bir olaya sahne olan alan, tamamen temizlenmişti. Tulsa polisinin kanıt toplamayı nasıl becerdiklerini merak ederken şöyle bir silkindim. Herhalde, Neferet her şeyin temizlenmesi talimatını vermeden önce, polisin işini tamamlamasını beklemişti. Değil mi?

Profesör Nolan'ın cansız bedeninin durduğu noktada, şimdi, yekpare akikten oyulmuş, güzel bir Nyx heykeli yükseliyordu. Havaya kaldırdığı ellerinin arasında, toprağı temsil eden yeşil renkli bir mum tutuyordu. Vampirler, hiç konuşmadan, heykelin çevresinde bir yarım daire oluşturdular. Damien ve İkizler, elementlerini temsil eden büyük boy mumların arkasında yerlerini aldılar. Her ne kadar gerçekten istemesem

de, ben de ruhu temsil eden mor mumun arkasına geçtim. Savaşçıların çevreye yayıldıklarını görebiliyordum. Sırtları grubumuza dönük ve alarma geçmiş halde, gözlerini geceye dikmişlerdi.

Neferet, her zamanki teatral (ve izlemesi çok keyifli) tavırlarından yoksun, gergin bir tavırla sarı mumu tutan Damien'in yanına gitti ve tören çakmağını havaya kaldırdı.

"İçimizi doldurur ve bize hayat üfler. Rüzgarı çemberimize davet ediyorum." Neferet'in sesi güçlü ve netti; Yüksek Rahibe'ye özgü güçle iyice yükselmişti. Çakmağı mumun fitiline dokundurmasıyla rüzgarın onu ve Damien'i kuşatması bir oldu. Neferet'in sırtı bana dönük olduğu için yüzünü göremiyordum ama Damien'in yüzünde bütün suratını kaplayan sevinçli bir gülümseme belirmişti. Yüzümü buruşturmamak için kendimi zorluyordum. Kutsal çember öfkeye kapılmam için doğru yer değildi, evet, ama sıkılmamak elimde değildi. Nasıl oluyordu Neferet'in sahteliğini bir tek ben görebiliyordum?

Neferet, Shaunee'nin karşısına geçmişti. "Bizi ısıtır ve yardımımıza koşar. Çemberimize ateşi davet ediyorum." Daha önce sayısız defa tanık olduğum gibi, Shaunee'nin kırmızı mumu daha çakmak değmeden alev almıştı. Shaunee'nin gülümsemesi en az elementi kadar parlaktı.

Neferet, çemberi dolaşıp Erin'in önüne geldi. "Bizi sakinleştirir ve yıkar. Suyu çemberimize davet ediyorum." Mum aydınlanırken uzak bir kumsalda, sahili döven dalgaların sesini duydum. Gece esintisinde tuz ve deniz kokusu aldım.

Neferet'in Nyx'in heykelinin karşısına geçip yeşil mumu tutuşturmasını dikkatli bir şekilde seyrettim. Yüksek Rahibe başını önüne eğdi. "Bu elementi kişileştiren çaylak artık yok. Bu gece, yerinin boş kalması ve çok kısa süre önce sevgili Patricia Nolan'ımızın durduğu noktada durması çok uygun.

Toprak devamlılığımızı sağlar. Ondan doğar, sonunda ona döneriz. Toprağı çemberimize davet ediyorum." Neferet yeşil mumu yaktı. Mum her ne kadar ışık saçarak yanmaya başlasa da, ne yeşil çayırların ne de yaban çiçeklerinin kokusunu duyamıyordum.

Ve işte Neferet benim önümdeydi. Damien ve İkizler'e nasıl bir yüz ifadesi sunduğunu bilmiyordum ama benim karşımda güçlü, ciddi ve müthiş güzel bir surat duruyordu. Bana eski zamanlara ait vampir Amazon savaşçıları hatırlatmıştı; az kalsın ne kadar tehlikeli olduğunu unutacaktım.

"Özümüz. Ruhu, çemberimize davet ediyorum." Neferet mor mumumu yakınca, ruhumun, lunaparklardaki hız trenlerinde hissettiğim içim boşalıyormuş hissiyle havalandığını hissettim. Yüksek Rahibe bana özel bir bakış atmakla zaman harcamadan kalabalığa doğru yürüdü. Çemberin etrafını, bizi çevreleyen vampirlerle göz teması kurmaya özen göstererek dolaşırken doğrudan konuya giriverdi. "Yüz yılı aşkın süredir, bu kadar aleni, bu kadar hunharca bir olay yaşamadık. İnsanlar bugüne dek bizden birini asla katletmemişlerdi. Bu olayla, sadece uyuyan bir devi uyandırmakla kalmadılar, aynı zamanda evcilleştiğine inandıkları bir leoparı da tahrik ettiler." Neferet'in sesi öfkeyle güçlenip yükselmişti. "Oysa o hiçbir zaman evcilleşmedi!" Kollarımdaki minik tüyler ayaklanmıştı. Neferet müthişti. Nyx tarafından böylesine kutsanmış biri, nasıl olur da bu kadar yoldan çıkabilirdi?

"Şişman bir ev kedisi gibi dişlerimizin düzleştiğini, pençelerimizin yok olduğunu sanıyorlar. Ve yine yanılıyorlar." Kollarını başının üstüne uzattı. "Bir cinayet mahalinde kurduğumuz bu kutsal çemberden, Gece'nin güzel şahsiyeti Nyx'e yakarıyoruz. Her ne kadar aramızdan ayrılışı erken olsa da, Patrica Nolan'ı bağrına basmasını diliyoruz. Ayrıca Nyx'ten

haklı öfkesini uyandırmasını ve insanların ölüm saçan ağlarına düşmememiz için, ilahi öfkesinin tatlılığıyla bizlere koruyucu sihrini bağışlamasını istiyoruz." Konuşurken, Nyx'in heykelinin yanına dönmüştü.

"Bizi, geceyle koru
Karanlığı, keyfimizin doruğu,"

Yüzünü yeniden kalabalığa çevirdiğinde elinde küçük, fildişi saplı ve fena halde keskin görünüşlü bir bıçak vardı.

"Dileriz Nyx'ten bu meclisin etrafını
Perdesiyle kuşatmasını."

Bıçağı tek eliyle havaya kaldırdı. Bir taraftan büyü duasını okumaya devam ederken, bir taraftan da boşta kalan eliyle havaya birtakım anlaşılması güç şekiller çiziyordu. Çizdiği şekiller, o hareket ettikçe ışıklar saçarak yarı-maddeselleşiyordu.

"Giren çıkan herkesi hissedeyim,
Vampir, çaylak, insan, hepsini göreyim.
Varsa işin içinde bir kötülük,
Etkisiz kalmasıdır tek dileğim."

Sonra hızlı ve azgın bir hareketle kendi bileğini kesti. O kadar derin bir kesik atmıştı ki, daha o anda kırmızı, dolgun, sıcak ve lezzetli kanı fışkırıverdi. Kokusu beni sarmalarken, ağzım otomatik olarak sulanmıştı. Yüksek Rahibe kararlı bir tavırla çemberin etrafını dolaşırken, kanı, daha bir gün önce

Profesör Nolan'ın kanıyla ıslanan çimenlerin üstüne damlıyordu. Nihayet, Nyx'in heykeline geri döndü. Yüzünü gece göğüne kaldırıp sihir duasını tamamladı.

"*Kanım onlara engel,*
Okulumuza koruyucu bir hendek olsun,"

Gece havasının çevremizde dalgalandığına yemin edebilirdim. Bir an için, bir şeyin, siyah ve puslu bir perde gibi, okulun duvarlarının üstüne çöktüğünü görür gibi oldum. *Sadece ona okul sınırlarından giriş yapan tehlikeleri haber vermekle kalmayacak, aynı zamanda okula girip çıkan herkesten haberdar olmasını da sağlayacak bir sihir yapmıştı.* Yüksek sesle inlememek için yanağımın içini ısırmak zorunda kaldım. Bir tanrıçanın perdesinin benim küçük Bram Stoker oyunlarımla kandırılması imkansızdı. Bu durumda Stevie Rae'ye ihtiyaç duyduğu kanı nasıl götürebilirdim ki?

Kendi derdime öylesine dalmıştım ki Neferet'in çemberini kapattığını fark edemedim. Taş kesilmiş halde, kalabalığın akıntısına kapılıp gizli geçitten duvarın diğer tarafına geçtim. Beni kendime getiren, Loren'in şaşırtıcı derecede yakınımdaki sesi oldu.

"Birazdan hobi salonunda görüşürüz." Kafamı kaldırıp ona baktım. Yüzümde kocaman bir soru işareti olsa gerekti çünkü hemen "Dolunay Ritüel'in de," dedi, "bu akşamki çemberin açılışının ozanlığını üstleniyorum, unuttun mu yoksa?"

Ben bir şey söyleme fırsatı bulamadan, Shaunee'nin kedi gibi yumuşak sesi duyuldu: "Profesör Blake, şiirlerinizi dinlemek, her zaman dört gözle beklediğimiz bir zevk."

"Evet, hayatta kaçırmam. Hatta Saks'da ayakkabı indirimine bile değişmem," derken Erin'in gözleri ışıl ışıldı.

"Bu durumda orada görüşüyoruz," dedi Loren, gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadan. Sonra saygıyla eğildi ve hızla dönüp uzaklaştı.

"*Ağızlara-layııkkk*," dedi Erin.

"Al benden de o kadar, İkiz," dedi Shaunee.

"Bence yaltakçının teki," dedi Erik, Loren'in arkasından bakarak.

"Ah, asla," dedi Shaunee.

Erin, Erik'e "deli misin sen?" diye sorar gibi baktı ve gözlerini çevirerek "Ağızlara layık Loren Blake sadece dostluk göstermeye çalışıyor," dedi.

"Alo?" dedi Shaunee. "Sakın Z'ye manyak-kıskanç erkek arkadaş ayağı yapayım deme."

"Şey, benim üstümü değiştirmem gerek," dedim. Erik'in fazla aşikar kıskançlığı hakkında yorum yapmak dahi istemiyordum. "Siz hobi salonuna önden gidip her şey tamam mı, bir bakar mısınız? Ben bir koşu yatakhaneye uğrayıp hemen geleceğim."

İkizler bir ağızdan "Sorun değil," dediler.

"Son dakika ıvır zıvırlarını biz hallederiz," dedi Damien.

Erik hiçbir şey söylemedi. Ona hızlı –ve suçluluk duygumu ele vermediğini umduğum– bir gülümsemeyle baktıktan sonra, kaldırımda yatakhaneye doğru yürümeye başladım. Bakışlarını üstümde hissediyor ve Erik ve Loren (ve tabii Heath) konusunda bir şeyler yapmak zorunda olmanın dayanılmaz ağırlığı altında eziliyordum. İyi de ne yapabilirdim ki?

Heath'e deli oluyordum. Tabii kanına da.

Erik, gerçekten çok ama çok hoşlandığım müthiş bir çocuktu.

Loren ise kelimenin tam anlamıyla ağızlara layıktı.

Lanet olsun, durumum gerçekten berbattı.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Kendimi bu ritüelin kolayca ve çabucak olup biteceğine inandırmaya çalışıyordum. Çabucak bir çember oluşturacak, Profesör Nolan için dua edecek, Afrodit'in Karanlık Kızlar'a katıldığını (ki toprakla ilgili yeteneğini ortaya koyduğu andan beri kaçınılmaz olmuştu) ve okulun halihazırda uğraştığı stres nedeniyle, eğitim yılının sonuna kadar Öğrenci Temsil Konseyi'ne yeni üye almamaya karar verdiğimi açıklayacaktım. Düğüm düğüm olan midemi yatıştırmak için hiç durmadan "Kolay bir ritüel olacak, kolay bir ritüel olacak," diye tekrarlıyordum. Stevie Rae'nin öldüğü son ritüel gibi olmayacaktı. Bu gece, o kadar kötü bir şey olamazdı. Üstümü değiştirdim ve insan böyle bir durumda ne kadar hazır hissedebilirse, kendimi o kadar hazır hissederek kapıya çıkınca, Afrodit'i karşımda buldum.

"Dur da bir nefes al," diyerek yolumdan çekildi. "Alo? Seni beklemek zorundalar."

"Afrodit, kimse sana insanları bekletmenin büyük bir kabalık olduğunu söylemedi mi?" Ben koridoru aceleyle geçip,

merdivenleri ikişer ikişer inerken, Afrodit yetişmek için neredeyse peşimden koşuyordu. Dışarıda, kapının önündeki yerini alan Darius'u başımla selamladım. O da selamla karşılık verdi.

Afrodit "Şu savaşçılar sence de gerçekten çok seksi ve yakışıklı vampirler değiller mi?" derken, Darius'u bir kez daha görebilmek için omzunun üstünden arkaya bakıyordu. Sonra, dudaklarını bükerek bana döndü ve her zamanki şımarık ve zengin kız ses tonuyla "Ve hiç kimse bana insanları bekletmenin kabalık olacağını söylemedi," dedi. "Ben insanları bekletmek üzere yetiştirildim. Anneme sorarsan güneş bile doğmak ve batmak için onu bekler."

Gözlerimi çevirdim.

"Neferet'in ritüeli nasıl gitti?"

"Müthiş. Okulun çevresine koruyucu bir perde indirdi. Onun haberi olmadan kuş bile uçamayacak. Daha iyi olamazdı. Tabii ki bizim dışımızdakiler için."

Çevremizde hiç kimse olmamasına rağmen, Afrodit sesini iyice alçalttı ve "O kan torbalarını hâlâ yutar gibi mi içiyor?"

"Zar zor idare ediyor. Yakında bir şey yapmamız gerekecek."

"Ne yapacağımızı sanıyorsun acaba? Mega-güçleri olan sensin. Ben sadece yoldaşlık ediyorum." Durdu ve sesini iyice alçaltarak "Ayrıca, ne yapabilmeyi umduğunu da bilmiyorum. Stevie Rae iğrenç ve bir o kadar da korkunç," dedi.

Kararlı bir sesle "O benim en iyi dostum," dedim.

"Hayır. Eskiden en iyi dostundu. Şimdi, gazoz içer gibi kan içen, ölümden dönmüş korkunç bir yaratıktan başka bir şey değil."

İnatçı bir tavırla "O hâlâ benim en iyi arkadaşım," dedim.

"Tamam. Öyle olsun. O zaman iyileştir onu."

"O kadar basit değil."

"Nereden biliyorsun. Denedin mi ki?"

Aniden durdum. "Sen ne dedin?"

Afrodit bana tek kaşını kaldırarak baktı. Omzunu silkerken acayip sıkkın bir hali vardı. "Denedin mi gibi bir şeyler işte."

"Hay içine ettiğimin! Gerçekten o kadar basit olabilir mi? Yani demek istediğim, bunca zamandır bir büyü, ritüel . . . ya da ne bileyim, bu duruma özel, müthiş ve tamamen sihirli bir şey olabilir mi diye aranıyorum ama belki de tek yapmam gereken, Nyx'e yakarmaktı." Orada öylece durmuş bu Aman Tanrım etkisinden çıkmaya çalışırken, Nyx'in sesi, bundan bir ay kadar önce, Neferet'in hafızama indirdiği perdeyi kırmak için element kaynaklı güçlerimi kullanmamdan hemen önce söylediği şeyi hatırlatmak istercesine, zihnimde yankılanmaya başladı: *Elementlerin yok edici özellikleri kadar onarıcı özelliklerinin de olduğunu sana hatırlatmak isterim.*

"Hay içine ettiğimin mi? Hay içine ettiğimin mi dedin? Biliyorsun değil mi, bu da küfür sayılır. Şu deli bozuk ağzın beni gerçekten endişelendirmeye başladı, söyleyeyim."

O kadar mutlu ve umutlu hissetmeye başlamıştım ki, o anda beni Afrodit bile kızdırmazdı. Güldüm. "Haydi. Ağzım için endişelenmeyi sonraya bırak." Tekrar harekete geçtim ve kaldırım boyunca adeta koşar adım yürümeye başladım.

Hobi binasının önünde bir başka savaşçı –profesyonel bir güreşçiye benzeyen iri yarı siyahi bir adam– dikiliyordu. Afro-

dit kedi gibi mırlayınca, adam da seksi olmakla birlikte, tam bir savaşçıya yakışacak bir gülümsemeyle karşılık verdi. Afrodit, flört etmekle oyalandığı için geride kalmıştı.

"Sakın gecikme," dedim tıslar gibi.

"Biraz rahatla," dedi. "Hemen gelirim." Beni başından savarken, bana birlikte görülmememizin çok daha iyi olacağını hatırlatan bir bakış atmayı da ihmal etmedi. Kafamı sallayıp yoluma devam ettim.

"Z! Geldin demek!" Jack, hemen arkasında Damien'le birlikte, koşar adımlarla bana doğru geliyordu.

"Özür dilerim," dedim. "Elimi çabuk tutmaya çalıştım ama..."

Damien gülümsedi. "Hiç sorun değil. Her şey hazır." Gülümsemesi solar gibi oldu. "Tabii Afrodit dışında. Hanımefendi ortalarda yok."

"Ben gördüm. Geliyor. Siz gidin, yerlerinizi alın."

Damien kafasını salladı. O çemberdeki yerine dönerken, Jack de ses düzeneğinin yanına geçti. (Bu çocuk her tür elektronik alet konusunda bir dahi!)

"Hazır olunca bana haber ver," diye seslendi.

Gülümsedim ve gözlerimi çemberde dolaştırdım. İkizler, güney ve batıya denk düşen yerlerinden el salladılar. Erik, toprak mumunun arkasındaki boşluğun gerisinde duruyordu. Bana bakıp göz kırptı. Ben de ona gülümsedim ama kendine Afrodit'in durması gereken noktaya bu kadar yakın bir yer seçmesinin nedenini merak etmiştim doğrusu.

Afrodit demişken... *Beni* bekletmeyi başarmış olmasından sıkıntı duyarak kapıya bakmamla, onun içeri girmesi bir

oldu. Tereddüdünü olduğum yerden görebiliyordum; hazır bekleyen Karanlık Kızlar ve Erkekler'in oluşturduğu çembere bakarken beti benzi atmıştı. Sonra çenesini dikleştirdi ve sarı yelesini arkaya atıp herkesi yok sayarak, doğruca çemberin kuzey ucuna, yeşil mumun beklediği noktaya yürüdü. Çocuklar onu görünce, mırıltılar da biri kapatma düğmesine basmış gibi, kesilivermişti. Birkaç saniye boyunca, hiç kimse tek kelime etmedi ama sonra fısıltılar yeniden başladı. Afrodit çok sakin, güzel ve olabildiğince kibirli bir tavırla mumun arkasında duruyordu.

"İsyan çıkmadan başlasan iyi olacak."

Loren'in genizden gelen seksi sesi, bu defa beni yerimden sıçratmadı. Yine de, insanlar, (yani Erik) ona gülümserken yüzümün alacağını bildiğim toplum-içinde-takınılması-yakışık-almayacak ifadeyi görmesinler diye, arkamı döndüm.

"Hiç olmadığım kadar hazırım," dedim.

Loren çenesiyle Afrodit'in durduğu tarafı işaret etti. "Onun burada olması gerekiyor mu?"

"Ne yazık ki, evet," dedim.

"İlginç olacağa benziyor."

"Ben ve hayatım, böyleyiz işte; ilginç. Ayrıca, ilginç sözüyle kastettiğim, araba kazası türünden bir ilginçlik de değil."

Loren gülümsedi. "Şeytanın bacağını kır."

"Konu bensem, bacağı kırılanın da ben olmam gayet mümkün." Derin bir iç çektim, yüzümü toparladım ve yeniden çembere döndüm. "Hazırım," dedim.

"Ben müzik için işaret veririm. Şiirimi okurken, sen de merkeze doğru dansına başla."

Kafamı "Tamam," der gibi salladıktan sonra dikkatimi nefes alıp verişime ve odaklanmaya ve kendimi hazırlamaya verdim. Müzikle birlikte, çemberdeki fısıltılar sona erdi. Bütün gözler bana çevrilmişti. Şarkıyı bilmiyordum ama ritmi bana kalp atışını anımsatacak kadar tekdüze ve etkiliydi. Bedenim, ritme derhal uyum sağladı ve çemberin çevresini dönmeye başladım.

Loren'in sesi, müzikle kusursuz bir ahenk içindeydi.

Tanışmış olan biriyim ben geceyle yakından.
Yağmurda yürüdüm ve döndüm yağmurdan[14]

Eski şiirin dizeleri ortama müthiş uygun düşüyor ve insanın zihninde, kampüs dışına tek başıma yaptığım geziler sırasında gittikçe daha rahat hissetmeye başladığım "öteki dünyaya" dair görüntüler çiziyordu.

Daha uzağa yürüdüm en uzak şehir ışığından.
Aşağıya baktım şehrin en mahzun dar sokağından.
Geçtim gece bekçisini devriyesinde
Ve gözlerimi aşağıya indirdim, gönülsüzdüm izah etmeye

Önceki gecenin karanlığını ve iliklerime işleyişini bir kez daha hisseder gibiydim. Ve geceye, çevremi saran insani dünyadan çok daha fazla ait olduğumun da bilincindeydim. Çemberin etrafında dolaşırken ürperdim ve Damien'in şaşkın iç geçirişini duydum. Pus ve sihrin, bedenimi kontrol altına aldıklarını anlamıştım.

14 Robert Frost'un Acquainted By The Night şiiri, Çeviri: Vehbi Taşar

Ve hâla daha uzakta bir dorukta bu dünyaya ait olmayan,

Işıl ışıl bir saat gökyüzünde parlayan

Açıkça gösterdi ne yanlış ne de doğruydu zaman.

Tanışmış olan biriyim ben geceyle yakından

Loren'in sesi duyulmaz olurken, kendi etrafımda son bir kez daha döndüm. Tamamen görünür olabilmek için pus ve sihirden, beni bırakmalarını istedim. İçim gecenin sihriyle hâlâ dolu halde, çemberin tam ortasında duran zengin masanın üstündeki çakmağı aldım ve kendimi belki de ilk defa gerçekten Nyx'in Yüksek Rahibesi gibi –Tanrıça'nın sihri ve gücüyle tamamlanmış– hissettiğimi fark ettim. Yaşadığım bütün stres, bir mutluluk dalgasıyla yıkanıp gitmişti. Uçar gibi, hafifçecik adımlarla ilerledim. Damien'in tam karşısında durdum.

Gülümseyerek "Acayip hoştu," diye fısıldadı.

Ben de ona gülümsedim ve çakmağı kaldırdım. İçgüdüsel olarak zihnime akan sözcükler, Nyx kaynaklı olsa gerekti. Hayatım boyunca hiçbir zaman bu kadar şiirsel olamamıştım, doğrusu. "Uzaklardan gelen yumuşacık, fısıltılı rüzgar... Selamlarımız seninle olsun. Nyx adına, senden, temiz, taze ve özgür esmeni istiyor ve seni buraya, bana çağırıyorum!" Çakmağın alevini Damien'in sarı mumunun fitiline değdirdiğim anda, tatlı ve tenimi usul usul okşayan bir rüzgarla çevrildim.

Hızlı adımlarla Shaunee'nin ve kırmızı mumunun yanına gittim. Kendimi, hissettiğim o özel rahibe sihrine bırakmaya karar vererek, çakmağı kaldırmadan önce, içimden geçenleri söze döktüm. "Uzaklardan gelen, ısıtıcı ve hızlandırıcı ateş, hayata sebep olan sıcaklıkla ve Nyx adına, sana selam gön-

deriyor ve seni buraya, bana çağırıyorum." Parmaklarımı mumun fitilinin üstünde birbirine sürttüm. Mum parlak bir alevle aydınlandı. Çemberdeki yoluma Erin'le devam etmeden önce, Shaunee'yle birbirimize sırıtarak baktık.

"Uzaklardaki göllerin ve kaynakların serin suları, sana selam gönderiyorum. Sihirli varlığınla berrak, saf ve hızlı, buraya akmanı istiyorum. Nyx adına, seni görebilmemiz için kendini göstermeni diliyor; seni buraya, bana çağırıyorum." Çakmağı Erin'in mavi mumuna değdirirken, yakınındaki çocukların, suyun görünür hale gelmesine rağmen, onlara hiç dokunmadan, Erin'in ayaklarını dövmesi karşısında nasıl iç çektiklerini ve gülüştüklerini duyup mest oldum.

Erin "Kolay olay," diye fısıldadı.

Sırıtarak saat istikametinde ilerledim ve Afrodit ve yeşil mumunun önünde durdum. Benimle birlikte çemberin çevresini dolaşan kibar gülüşler ve mutlu fısıldaşmalar, bir anda sessizleştiler. Afrodit'in yüzü, duygudan arınmış bir maske gibiydi. Gerginliğini ve korkusunu ancak gözlerinden okuyabiliyordum. Bir an için duygularını ne zamandır sakladığını merak ettim. Kabus ebeveynlerini iyi bildiğim için, bunu çok uzun zamandır yaptığını tahmin edebiliyordum.

Dudaklarımı hiç oynatmadan "Her şey yolunda gidecek," diye fısıldadım.

"Kusabilirim," dedi.

"Hayır," diyerek sırıttım. Sonra sesimi yükselttim ve zihnime akan birbirinden güzel kelimeleri dile getirdim. "Uzaklardaki ülkeler ve dünyanın en vahşi toprakları, sana selam sunuyorum. Cömertlik, güzellik ve istikrar getirmek için yosunlu uykundan uyan. Nyx adına, seni bana çağırıyorum." Afrodit'in

mumunu tutuşturduğum anda, taze biçilmiş samanların kokusu bütün salonu kaplayıverdi. Çevremiz, kuş cıvıltılarıyla kuşatılmıştı sanki. Leylaklar havayı o kadar tatlı bir kokuyla donatmışlardı ki, sanki üzerimize gelmiş geçmiş en güzel parfüm sıkılmış gibiydi. Afrodit'in ışıltılı gözlerine baktıktan sonra kafamı çevirip çemberi oluşturan diğer çocukları süzdüm. Herkes, mutlak bir sessizlik ve şok içinde Afrodit'i izliyordu.

Kafalarında cirit attığından emin olduğum bütün sorulara ve (umarım) şüphelerine bir son vermek için sadece "Evet," demekle yetindim. Ondan hoşlanmayabilirler, ona güvenmeyebilirlerdi ama Nyx'in onu kutsadığı gerçeğini kabullenmeye mecburdular. "Afrodit, toprakla ilgili bir özellikle kutsandı." Sonra çemberin merkezine yürüyüp mor mumumu aldım. "Sihir ve geceyle dolu ruh, Tanrıça'nın fısıldayan ruhu, dost ve yabancı, gizem ve bilgi, Nyx adına, seni bana çağırıyorum." Mumum aydınlanırken, beni, bedenen ve ruhen dolduran beş elementin yarattığı o tanıdık kakofoni eşliğinde, kıpırdamadan durdum.

O kadar müthişti ki neredeyse nefes almayı bile unutuyordum.

Kendimi biraz toparlayınca, kurutulmuş ökaliptus ve adaçayı demetini tutuşturdum. Sonra demeti üfleyerek söndürdüm ve otların kokusunu içime çekerken büyükannemin halkının onlara atfettiği özelliklere –ökaliptusun iyileştirici, koruyucu ve arındırıcı, adaçayının ise negatif güçleri, enerjileri ve etkileri uzaklaştırıcı özelliklerine– konsantre oldum. Çevremde fır dönen baharatlı dumanla, yüzümü dışa döndüm ve tıpkı benim bakışlarımı çemberimi gözle görülür biçimde tamamlayan gümüşi ışığa diktiğim gibi, bütün çocukların

bakışlarının bana çevrildiği bilinciyle konuşmaya başladım. "Uğurlar olsun!" diye haykırdım. Bütün gurup hep bir ağızdan "Uğurlar olsun!" diye cevap verdi. Üzerimdeki gerginliğin dağılmaya başladığını hissederek onlara hitaben "Hepiniz, dün Profesör Nolan'ın öldürüldüğünü biliyorsunuz," dedim. "En az dedikodularda bahsedildiği kadar korkunç ve gerçekti. Şimdi Nyx'ten Profesör Nolan'ın ruhunu ve bizleri yatıştırmasını dilerken, sizlerin de bana katılmanızı rica ediyorum." Duraksadım ve Erik'i buldum. "Çok uzun süredir burada değilim ama çoğunuzun Profesör Nolan'a yakın olduğunuzu biliyorum." Erik gülümsemeye çalışıyordu ama yüzünde o kadar bariz bir hüzün vardı ki dudakları doğru dürüst kıvrılamıyordu bile. Mavi gözlerine parlaklık veren gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülmesine engel olmak için gözkapaklarını kırpıştırıp duruyordu. "Çok iyi bir öğretmen ve çok hoş bir insandı. Onu özleyeceğiz. Haydi, ruhuna son bir 'uğurlar olsun' gönderelim." Çocuklar hep bir ağızdan, can-ı gönülden bir "Uğurlar olsun"la karşılık verdiler.

Bir süre yeniden sessizleşmelerini bekledikten sonra söze devam ettim. "Öğrenci Temsil Heyeti'ne kimlerin seçildiğini ilan etmem gerektiğini biliyorum; ancak son bir ayda yaşanan onca şey nedeniyle bu eğitim yılının sonunu beklemeye karar verdim. Konsey ve ben bir araya gelip oylamanıza sunacağımız adayların isimlerini belirleyeceğiz. O zamana kadar, otomatik olarak, tek bir çaylağı Konsey'e dahil ediyorum." Önemsiz ve hemen hepsinin delice bir fikir olarak görmeyeceği bir şeyden bahsediyormuşum gibi rahat görünmeye gayret ediyordum. "Zaten gördüğünüz üzere, Afrodit'e toprakla ilgili bir özellik bahşedildi. Tıpkı Stevie Rae için olduğu gibi, bu

özelliği, Afrodit'in de Konsey'de bir yer hak etmesi anlamına geliyor. Ve yine Stevie Rae gibi, Afrodit de Karanlık Kızlar için belirlediğim yeni kurallara itaat edeceğini belirtti." Afrodit'in gözlerinin içine bakabilmek için o tarafa döndüm ve onun bana gergin bir gülümsemeyle bakarak kafasını önüne eğdiğini görünce çok rahatladım. Sonra, çocuklara kendi aralarında gevezelik etme fırsatı bırakmadan, Nyx'in masasındaki tatlı kırmızı şarap kadehini aldım ve Dolunay Ritüeli'nin resmi duasını dile getirmeye hazırlandım.

"Bu ay da, dolunayla birlikte pek çok yeni başlangıçla yüzleşmemiz gerektiğini görüyoruz. Geçen ay, bu yenilik, Karanlık Kızlar ve Erkekler'in yeni düzeniydi. Bu ay ise, Öğrenci Temsil Konseyi'nin yeni üyesi ve bir profesörün ölümünün hüznüyle tanıştık. Daha sadece bir aydır liderinizim ama biliyorum ki ben..." Duraksadım ve kendimi düzelterek, "demek istediğim, bizler Nyx'in bize olan sevgisine ve berbat şeyler olduğu zaman bile yanımızda olduğuna güvenebiliriz," diye devam ettim. Kadehi havaya kaldırdım ve çemberin etrafını dolaşarak bir ay önce ezberlediğim şiiri okumaya başladım.

Ayın havadar ışığı,
Derin toprağın gizemi,
Akan suyun gücü,
Yanan alevin sıcağı,
Nyx adına size sesleniyoruz!

Tek tek bütün çaylaklara birer yudum şarap içirdim ve gülümsemelerine kafamı hafifçe eğerek karşılık verdim. Beni,

gerçekten güvenebilecekleri, sırtlarını yaslayabilecekleri biri gibi görmeleri için bütün konsantrasyonumu toplamıştım.

Hastaların şifası,
Yanlışların doğrusu,
Arınmanın temizliği,
Gerçeğin beklentisi,
Nyx adına size sesleniyoruz!

Şaraptan bir yudum aldıktan sonra "Kutsanmaya," diye mırıldanmaları ve hiç de isyankar görünmemeleri beni sevindirmişti.

Kedinin görüşü,
Yunus'un duyuşu,
Yılanın hızı,
Zümrüdüankanın esrarı,
Nyx adına size sesleniyoruz.
Ve bizimle birlikte kutsanmanızı diliyoruz.

Kendimden önceki son yudumu, Afrodit'e uzatırken, alçak sesle "İyi iş çıkardın, Zoey," deyişini güçbela duydum. Bir yudum aldıktan sonra kadehi bana uzattı ve herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle "Kutsanmaya!" dedi.

Son derece rahatlamış bir halde ve kendimle fena halde gurur duyarak şarabın sonunu içtim ve kadehi masaya bıraktım. Elementlere tek tek teşekkür edip, onları sırayla geri gön-

derdim. Afrodit, Erin, Shaunee ve Damien sırayla mumlarını söndürdüler. "Bu Dolunay Ayini burada sona eriyor. Uğurlar olsun!" diyerek ritüeli tamamladım.

Çaylaklar hep bir ağızdan "Uğurlar olsun!" diye karşılık verdiler.

Erik acı dolu bir haykırışla dizlerinin üstüne yığılırken, olacaklardan bihaber bir moron gibi sırıttığımı çok iyi hatırlıyorum.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Stevie Rae'nin ölümünde hissettiğim o sersemliği ya da tereddüdü, bir an bile yaşamadım.

"Hayır!" diye bir çığlık koyverip Erik'in yanına koştum ve dizlerimin üstüne çöktüm. Ellerinin ve dizlerinin üstünde, başı neredeyse yere değecek kadar eğik halde duruyor, acıyla inliyordu. Yüzünü göremiyordum ama gömleğinin terden –gerçi kokusunu henüz almamıştım ama kan da olabilirdi– sırılsıklam olduğunu fark etmiştim. Arkasından neyin geleceğini çok iyi biliyordum: Gözlerinden, burnundan ve ağzından kan boşalacak, kelimenin tam anlamıyla kendi vücut sıvılarında boğulacaktı. Ve evet, en az kelimelerin çağrıştırdığı kadar korkunç olacaktı. Hiçbir şey bunu durduramazdı. Ve hiçbir şey bu durumu değiştiremezdi. Tek yapabileceğim, yanında olmak ve bir şekilde Stevie Rae gibi olacağını ve insanlığının en azından bir kısmını koruyabileceğini ummaktı.

Elimi titreyen omzuna yerleştirdim. Sanki bedeni için için yanıyormuş gibi, gömleğinden buram buram ısı yükseliyordu. Yardım istemek için çılgın gibi çevreme bakındım. Her zaman-

ki gibi, ona en çok ihtiyaç duyduğum anda, Damien hemen yanıbaşımdaydı. "Havlu getirin ve Neferet'i çağırın," dedim. Damien, peşinde Jack'le, derhal harekete geçti.

Tekrar Erik'e döndüm ama daha onu kollarımın arasına çekme fırsatı bulamadan, Afrodit'in, Erik'in iniltilerini ve dehşete kapılan çocukların korku dolu mırıltılarını bastıran sesiyle irkildim.

"Zoey, Erik ölmüyor." Başımı kaldırıp ona bakarken tam olarak ne demek istediğini anlayabilmiş değildim. Kolumu tutup beni çekerek Erik'ten uzaklaştırdı. Direnmeye yeltendim ama bir sonraki cümlesi beni delip geçti. "Beni dinle. Erik ölmüyor. Sadece Değişiyor."

Erik, bir şey pençeleriyle göğsünü parçalayıp çıkmaya çalışıyormuş gibi, iki büklüm halde bir çığlık koyverdi. Ellerini yüzüne bastırmıştı. Hâlâ deli gibi titriyordu. Acı çektiği ve ona bir şeyler olduğu açıkça belliydi. Ama ortalıkta kandan eser yoktu.

Afrodit haklıydı. Erik, yetişkin bir vampire dönüşüyordu.

Jack koşarak yanıma geldi ve elime birkaç havlu tutuşturdu. Başımı çevirip ona baktım. Çocukcağız salya sümük ağlıyordu. Ayağa kalkıp ona sımsıkı sarıldım.

"Erik ölmüyor. Sadece Değişiyor."Afrodit'in sözlerini tekrar ederken, sesim tuhaf –boğuk ve gergin– çıkıyordu.

Hemen sonra, Neferet yanında Damien ve peşinde birkaç savaşçıyla salona daldı. Hızla Erik'in yanına koştu. Yüzüne büyük bir dikkatle bakıyordum. Endişeli ifadesi yerini belirgin bir sevince bırakırken rahat bir soluk aldım. Neferet, büyük bir zarafetle Erik'in yanına çöktü. Yumuşacık bir sesle, tam olarak duyamadığım bir şeyler mırıldanarak elini Erik'in omzuna koydu. Erik'in bedeni, sadece bir defa şiddetli bir kasıl-

mayla sarsıldıktan sonra hemen gevşemeye başladı. Korkunç titremesi de, tıpkı ürkütücü, acı dolu inlemesi gibi sona ermişti. Erik'in bedeni ağır ağır çözüldü ve ellerinin ve dizlerinin üstünde doğrulmayı başardı. Kafası hâlâ kapının olduğu tarafa eğik olduğu için, yüzünü göremiyordum.

Neferet bir şeyler daha fısıldayınca, Erik kafasını ağır ağır salladı. Sonra Neferet ayağa kalktı ve bize doğru döndü. Yüzünde, sevinç dolu ve insanın gözlerini kör edecek kadar güzel bir gülümseme vardı. "Sevinin, çaylaklar. Erik Night, dönüşümünü tamamladı. Ayağa kalk, Erik, arınma ritüelin ve yeni hayatının başlangıcı için beni takip et!"

Erik ayağa kalktı ve kafasını kaldırdı. Herkes gibi ben de iç geçirdim. Yüzü adeta ışık saçıyordu. Sanki birisi içindeki bir düğmeye basmıştı. Daha önce de yakışıklı bir çocuktu ama şimdi her şey bir başka yoğunlaşmıştı sanki. Gözleri daha mavi; koyu renk saçları vahşi, siyah ve tehlikeliydi. Hatta boyu bile uzamış gibiydi. Ve İşaret'i tamamlanmıştı. Safir renkli hilalin içi dolmuştu. Birbirine geçmiş düğüm motiflerinden oluşan ve bu haliyle bir maskeyi andıran dövmesi, gözlerini çevreliyor, kaşlarının ve biçimli elmacık kemiklerinin üzerine boylu boyunca uzanıyordu. Bana ilk bakışta Profesör Nolan'ın güzel İşaretini anımsatmıştı. Aradaki benzerliğin doğruluğu, başımı döndürmüştü.

Erik'in gözleri kısa bir an için benimkilere takıldı. Dudakları sadece bana özel bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kalbim yerinden çıkacak sandım. Kollarını kafasının üstüne kaldırdı; güç ve saf neşeyle dolu bir sesle "Değiştim!" diye haykırdı.

Her ne kadar Neferet ve savaşçılardan başka kimse yanına sokulmasa da, çocuklar hep bir ağızdan tezahürat yapmaya başladılar. Sonra Erik peşinde bir heyecan ve gürültü dalgası bırakarak, Neferet ve savaşçılarla birlikte salondan ayrıldı.

Orada öylece kalakalmıştım. Şokta ve biraz uyuşuktum; midem bulanıyordu.

Afrodit "Onu Tanrıça'nın hizmetine girmek üzere kutsanma törenine götürüyorlar," dedi. Hâlâ yanımda duruyordu. Sesi, en az benim hissettiğim kadar boş çıkıyordu. "Çaylaklar, bu törende tam olarak ne olduğunu bilmezler. Çok büyük bir vampir sırrıdır, anlatmaları yasaktır." Omuz silkti. "Her neyse. Sanırım, günün birinde ne olduğunu biz de öğreniriz."

Uyuşuk dudaklarımı güçlükle kıpırdatarak "Ya da ölürüz," dedim.

"Ya da ölürüz," diye onayladıktan sonra dönüp bana baktı. "Sen iyi misin?"

"Evet, iyiyim," dedim otomatik olarak.

"Hey, Z, az önce müthiş bir şey yaşandı, değil mi?" dedi Jack.

"İnanılmazdı, dostum. Başım hâlâ zemberek gibi dönüyor." Damien eliyle kendisini ve zengin kelime dağarcığını yelpazeliyordu.

"Ah, bebeğim! Erik Night artık Brandon Routh, Josh Hartnett ve Jake Gyllenhaal gibi yakışıklı vampirlerin arasına karışacak!"

"Ve Loren Blake, İkiz. Onu bu kategorinin dışında bırakamazsın," dedi Erin.

"Aklımın ucundan bile geçirmem, İkiz," dedi Shaunee.

"Z'nin erkek arkadaşının bir vampir olması çok havalı. Yani gerçek bir vampir demek istiyorum."

Damien bir şey söylemeye hazırlanır gibi derin bir nefes aldıktan sonra çenesini kapattı. Rahatsız olmuşa benziyordu.

"Ne?" dedim.

"Şey... Sadece... Yani..." Tereddütlüydü.

"Tanrım, ne var? Çıkar ağzındaki baklayı," diye çıkıştım.

Ses tonum karşısında irkilerek kendimi pislik gibi hissetmeme neden olduysa da sorumu cevapsız bırakmadı. "Şey, tam olarak bilmiyorum ama çaylaklar Değişim'i tamamlayınca Gece Evi'nden ayrılıp yetişkin bir vampir olarak yeni bir hayata başlıyorlar sanırım."

Jack "Yani Zoey'nin erkek arkadaşı gidiyor mu?" diye sordu.

Erin aceleyle "Uzun mesafe ilişkisi," dedi.

"Evet, siz ikiniz üstesinden gelirsiniz," dedi Shaunee. "Kolay olay."

Önce İkizler'e, sonra Damien ve Jack'e baktım. Ve nihayet Afrodit'e döndüm.

"Fena," dedi. "En azından senin için." Kaşlarını kaldırıp omuz silkti. "Beni terk ettiğine sevindim şimdi." Sonra saçlarını arkaya atıp yemek servisinin yapıldığı diğer odaya doğru yürümeye başladı.

"Cehennem cadısı diyemiyorsak, en azından "kaltak" diyebilir miyiz?"

"Benim tercihim nefret edilesi kaltak olurdu, İkiz," dedi Erin.

Damien inatçı bir tavırla "Yanılıyor," dedi. "Erik, vampire dönüşse bile, hâlâ senin erkek arkadaşın."

Hepsi gözlerini dikmiş bana bakıyorlardı; bu yüzden gülümsemeye gayret ettim. "Evet, biliyorum. Sorun değil. Sadece... Bunu sindirmek biraz güç olacak, o kadar. Haydi, bir şeyler yemeye gidelim." Teselli olayının üstüne gitmelerine mani olmak için, onları ördek yavruları gibi peşime takarak, yemek salonuna geçtim.

Karanlık Kızlar ve Erkekler'in yemeklerini yiyip dağılmaları, bana göre, bir asır kadar sürmüştü. Fakat yemeğin sonunda saate bakınca, aslında çok hızlı davranmış olduklarını gördüm. Erik heyecan verici konuşmalara neden olmuştu. Ne kadar sersemlediğimi ve tuhaf hissettiğimi gizlemek için kafamı sallamakla ve tek tük sözcüklerle cevap vermekle yetiniyordum. Sanırım, yemek salonunun bu kadar çabuk boşalması, ne berbat bir iş çıkardığımı kanıtlıyordu. Nihayet, geriye sadece Jack, Damien ve İkizler'in kaldığını fark ettim. Sessizce yemek artıklarını topluyor ve çöpleri poşetlere döküyorlardı.

"Ah, çocuklar, bırakın o işi ben yapayım."

Damien "Neredeyse bitirdik, Z," dedi Damien. "Geriye bir tek Nyx'in masasının üstündeki ıvır zıvırı kaldırmak kalıyor."

"Ben hallederim," derken umursamaz bir tavır takınmaya çalışıyordum (Fakat arkadaşlarımın yüz ifadelerine bakılırsa, bu işi de kıvıramamıştım).

"Z, her şey..."

Elimi havaya kaldırıp Damien'in cümlesini tamamlamasına engel oldum. "Çok yorgunum. Erik meselesi beni biraz sarstı. Dürüst olmam gerekirse, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var." Böyle gıcık görünmek istemezdim ama yüzüme mutlu bir maske yapıştırıp içim tamamen allak bullak olmamış gibi rol yapacak takatim kalmamıştı. Ve ayrıca, arkadaşlarımın tamamen dağıldığımı değil, AÖS[15] yaşadığımı düşünmelerini tercih ederdim. Eğitim sürecindeki Yüksek Rahibeler dağılamazlardı. Meseleleri ustalıkla hallederlerdi. Hiçbir şeyi halledecek durumda olmadığımı bilmelerini gerçekten ama gerçekten istemiyordum. "Çocuklar, bana biraz zaman verebilir misiniz? Lütfen?"

15 Adet Öncesi Sendromu

"Sorun değil," dedi İkizler aynı anda. "Sonra görüşürüz, Z."

"Tamam. Sonra görüşürüz," dedi Damien da.

"Hoşça kal, Z," dedi Jack.

Dans stüdyosu ve yoga salonu olarak kullanılan yan odaya geçmeden önce kapının arkalarından kapanmasını bekledim. Bir köşede, üst üste istiflenmiş yumuşak yoga minderleri duruyordu. Üstlerine çöktüm. Elbisemin cebinden telefonumu çıkarırken ellerim titriyordu.

İyi misin?

Bir kısa mesaj yazıp Stevie Rae için aldığım telefona gönderdim. Cevap vermesi bir asır sürmüş gibi geldi.

İyiyim.

Dayan yazdım.

Acele et yazdı.

Ederim.

Telefonu kapatıp sırtımı duvara yaslarken dünyanın bütün yükünü omuzlarımda hissediyordum. Hıçkırarak ağlamaya başladım.

Dizlerimi göğsüme çekip, öne arkaya sallanarak ağladım. Derdimin ne olduğunu biliyordum. Başka hiç kimsenin, arka-

daşlarımın hiçbirinin bunu fark etmemiş olmasına şaşırıyordum.

Erik'in öldüğünü sanmış ve Stevie Rae'nin kollarımda son nefesini verdiği geceye dönmüştüm. Her şeyi –kanı, hüznü ve dehşeti– silbaştan yaşamıştım sanki. Bu olay gözümü kör etmişti. Demek istediğim, Stevie Rae'nin başına gelenleri aştığımı sanıyordum. Ne de olsa gerçekten ölü değildi.

Oysa tek yaptığım kendimi kandırmaktı.

Kendimi ağlamaya öylesine kaptırmıştım ki, orada olduğunu omzuma dokunana kadar fark etmedim. Gözlerimi kurulayarak kafamı kaldırırken, beni kontrol etmeye gelen arkadaşıma –artık her kimse– rahatlatıcı bir şeyler söylemek için aklımı toplamaya çalışıyordum.

Loren "Bana ihtiyacının olduğunu hissettim," dedi.

Hıçkırarak kollarına atıldım. Yanıma oturdu ve beni kucağına çekti. Sımsıkı sarıldı ve tatlı sözcükler mırıldanmaya başladı: Her şey eninde sonunda yoluna girecekti ve o beni asla bırakmayacaktı. Nihayet kendimi biraz toplayıp hıçkırmak yerine sadece iç çekmeye başlayınca, Loren bana eski usül bir mendil uzattı.

"Teşekkürler," diye mırıldanarak burnumu silip yüzümü kuruladım. Karşımızdaki duvarda asılı duran aynadaki yansımama bakmamaya çalışıyordum ama şiş gözlerimi ve kırmızı burnumu görmemek mümkün değildi. "Ah, harika. Rezalet görünüyorum."

Loren kıkırdadı ve beni yüzüm ona dönecek şekilde çevirdi. Saçlarımı okşayarak "Stres ve zorluklara üzülmüş bir Tanrıça gibi görünüyorsun."

İçimden isterik bir kahkahanın yükseldiğini hisseder gibi oldum. "Tanrıçaların burnunun aktığını hiç sanmam."

Gülümsedi. "Ben olsam bu kadar emin olmazdım." Sonra yüz ifadesi ciddileşti. "Erik Değişirken ölüyor sandın, değil mi?"

Herhangi bir şey söylemem halinde yeniden salya sümük ağlamaya başlamaktan korkarak kafamı sallamakla yetindim.

Loren'in çenesi önce kasıldı sonra yeniden gevşedi. "Afrodit'e defalarca söyledim: Sadece beşinci ve altıncı sınıflar değil, bütün çaylaklar Değişim'in son aşamada nasıl bir hal aldığını bilmeli, şahit oldukları zaman korkmamalılar."

"Göründüğü kadar acı veriyor mu?"

"Acı veriyor, evet, ama bu, hoş bir acı. Bilmem anlatabildim mi? Çok egzersiz yaptıktan sonra sızlayan kaslar gibi düşünebilirsin. Acırlar ama bu kötü bir acı değildir."

"Bana sızlayan kaslardan fazlası varmış gibi geldi doğrusu."

"O kadar kötü değil, inan bana. Aslına bakarsan, acı verici olmaktan ziyade şok edici olduğunu söylemek mümkün. Bütün bedenin farklı hislerin hücumuna uğruyor ve bir anda aşırı duyarlı hale geliyor."

Yüzümü okşarken parmağının ucunu İşaret'imde dolaştırıyordu. "Günün birinde, sen de tecrübe edeceksin."

"Umarım öyle olur."

Bir süre ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Loren yüzümü ve boynumu süsleyen İşaretimi okşamaya devam ediyordu. Dokunuşu, bütün bedenimi gevşetirken tenimin karıncalanmasına neden oluyordu.

"Ama seni üzen başka bir şey daha var, değil mi?" Loren yumuşacık bir sesle konuşmuştu. Derinden gelen sesi, müzikal ve insanı hipnotize edecek kadar güzeldi. "Erik'in Değişi-

minin arkadaşının ölümünün anısını tazelemesinin ötesinde bir şey var."

Hiçbir şey söylemediğimi görünce uzandı ve dudaklarını alnımdaki hilale usulca değdirdi. Ürperdim.

"Benimle konuşabilirsin, Zoey. Daha şimdiden aramızda öyle güçlü bir bağ oluştu ki bana güvenebileceğini biliyor olmalısın."

Dudakları, dudaklarıma sürtündü. Loren'a Stevie Rae'den bahsetmek gerçekten iyi gelirdi. Bana yardım edebilirdi; yardımına ne çok ihtiyaç duyduğumu ancak Tanrı bilirdi. Hele şimdi, Stevie Rae'nin Nyx'ten dileyeceğim yardımla iyileşebileceğini umarken... Bunu yapabilmem için mutlaka bir çember kurulması gerekecekti ve bu, Damien, İkizler, Afrodit ve benim Stevie Rae'ye gitmemizi ya da Stevie Rae'nin bize gelmesini gerektirirdi. Neferet'in koruma büyüsü işimizi kolaylaştırmayacaktı ama belki Loren, yetişkin bir vampir olarak, o sihri aşmanın gizli bir yolunu bilebilirdi. İç sesimi dinlemeye –ve iç güdülerimin çenemi kapalı tutmam için haykırıp haykırmadığını kestirmeye– çalıştım ancak hissedebildiğim tek şey Loren'in elleri ve dudakları oldu.

Dudağıma doğru "Konuş benimle," diye fısıldadı.

"Ben... İstiyorum ki..." Nefesim kesilmiş gibi fısıldıyordum. "O kadar karışık ki..."

"Bırak sana yardım edeyim, aşkım. Birlikte halledemeyeceğimiz hiçbir şey yok." Öpüşleri uzamaya ve ısınmaya başlamıştı.

Ona söylemek istiyordum ama başım fena halde dönüyordu ve bırakın konuşmayı, düşünmekte bile zorlanıyordum.

"Sana paylaşabileceklerimizin boyutunu ve nasıl bir bütün olabileceğimizi göstereceğim."

Loren, saçlarımın arasında duran elini çekip göğsüne götürdü ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Sonra baş parmağının tırnağını sol göğsüne bastırıp, ince, fakat kıpkırmızı bir çizik açtı. Kanının kokusu beni hemen kuşattı.

"İç," dedi.

Kendimi tutamadım. Yüzümü göğsüne eğip kanının tadını aldım. Kanı bedenimde bir elektrik akımı etkisi yarattı. Heath'inki gibi sıcak ve o kadar dolgun değildi ama çok daha güçlüydü. İçimden kırmızı ve ısrarcı bir arzuyla, zonklayarak geçti. Daha fazlasını isteyerek, kıpırdandım.

"Şimdi sıra bende," dedi Loren. "Benim de seni tatmam gerek."

Ben ne yaptığını anlayana kadar elbisemi çekip çıkarmıştı. Beni sadece sutyenim ve külotumla göreceğinden korkacak zamanım olmadı çünkü baş parmağının tırnağını bu defa benim göğsüme sürttü. Keskin acıyla iç geçirdim. Dudaklarını tenime dayadı ve kanımı emmeye başladı. Acı, yerini, güçlü dalgalar halinde bedenime yayılan müthiş bir zevke terk etmişti bile. O kadar büyük bir zevk alıyordum ki inlemekten başka hiçbir şey yapamıyordum. Loren bir taraftan kanımı emerken kendi kıyafetlerini adeta parçalayarak çıkardı. Ben de ona yardım ettim. Tek bildiğim, ona sahip olmam gerektiğiydi. Her şey sadece ısı, duygu ve arzudan ibaretti. Elleri ve dudakları her yerimdeydi ama ben ona doyamıyordum.

Ve sonra olan oldu. Nabzını tenimin altında hissetmeye başladım; kalbi benimkiyle eşzamanlı atıyordu. Tutkusunun benimkine karıştığını, arzusunun beynimde gürlediğini duyabiliyordum.

Ve sonra allak bullak olmuş beynimin arka tarafında Heath'in haykırışını duydum: "Zoey! Hayır!"

Loren'in kolları arasında yerimden sıçradım. "Şışşt," diye fısıldadı. "Sorun yok. Böylesi daha iyi, aşkım, çok daha iyi. Bir insanla damgalanmak çok zor ve çetrefilli."

Nefesim gittikçe hızlanıyordu. "Bozuldu mu? Heath'le Damgalanmamız bozuldu mu?"

"Bozuldu. Ve yerini bizimki aldı." Beni, tamamen altına alacak şekilde çevirdi. "Şimdi, haydi işimize bakalım. Bırak, seninle sevişeyim bebeğim."

"Evet," diye fısıldadım. Dudaklarım bir kez daha Loren'in göğsüne uzandı. Ben kanını emerken, Loren benimle dünyamız kan ve tutkuyla köpürene kadar sevişti.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Leziz bir sis bulutu içinde, Loren'in üstünde yatıyordum. Eli sırtımdaki dövmelerin üstünde dolaşıyor, beni hiç duraksamadan okşuyordu.

"Dövmelerin çok güzel. Tıpkı senin gibi," dedi Loren.

Mutlu mutlu iç geçirip ona iyice sokuldum. Kafamı çevirince stüdyonun duvarını yerden tavana kadar kaplayan aynada yansımamızı gördüm ve adeta büyülendim. Çıplaktık ve saçlarımın kısmen örttüğü, birbirine dolanmış bedenlerimizde yer yer kan lekeleri vardı. Yüzümden boynuma, oradan sırtımın alt kısmına kadar uzanan dövmelerim, egzotik bir görüntü çiziyorlardı. Tenimi kaplayan ince ter tabakası, dövmelerimin gerçek safirler gibi ışıldamasını sağlıyordu.

Loren haklıydı. Gerçekten çok güzeldiler. Ve ikimiz konusunda da yanılmamıştı. Ne aramızdaki yaş farkının ne de Loren'in yetişkin bir vampir (ve benim okulumda profesör) olmasının hiçbir önemi yoktu. Paylaştığımız şey, bunların çok ötesine geçiyordu. Sahip olduğumuz bağ çok özeldi. Erik için hissettiklerimden çok daha özel. Hatta Heath'ten bile.

Heath...

Mahmur ve tatmin olmuş bedenime buz gibi su serpilmişçesine ürperdim. Gözlerim, Loren'in yüzüne kaydı. Beni, dudaklarında muzip bir gülümsemeyle seyrediyordu. Tanrım, o kadar yakışıklıydı ki benim olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. Zihnen silkindim ve cevabını almak zorunda olduğum soruyu sordum: "Loren, Heath'le Damgalanmamızın bozulduğu doğru mu?"

"Evet, doğru," dedi. "Artık sen ve ben Damgalıyız. Bu, senin o delikanlıyla bağını zedeledi."

"Ama Vampir Sosyolojisi kitabında bir vampirle insan arasındaki Damgalanmanın bozulmasının acı verici ve zor bir şey olduğu anlatılıyordu. Bu kadar kolay olmasını anlayamıyorum. Üstelik kitapta bir Damgalanmanın diğerini bozduğundan da bahsedilmiyordu."

Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı ve bana yumuşacık ve çok tatlı bir öpücük verdi. "Ders kitaplarının vampir olmak konusunda her şeyi anlatmadığını yakında sen de göreceksin."

Bu sözleri, kendimi çok genç ve aptal hissetmeme, sonra da utanmama neden oldular. Loren'in bunu fark etmesi çok sürmedi.

"Hey, niyetim seni kırmak değildi. Neye dönüştüğünü anlamamanın nasıl kafa karıştırıcı bir şey olduğunu çok iyi hatırlıyorum. Sorun değil. Bu, hepimizin başına geliyor. En azından ben senin yanındayım."

Kollarının arasında yeniden gevşerken "Bilmemek hiç hoşuma gitmiyor," dedim.

"Biliyorum. Şimdi. Damgalamanın bozulması şöyle oluyor: Sen ve o çocuğun bir bağınız vardı, evet. Ama sen henüz bir vampir değilsin. Değişimini tamamlamadın." Durdu ve

emin bir sesle ekledi: "Henüz. Yani bu tam bir Damgalama değildi. Senin ve benim kanlarımızı paylaşırken kurduğumuz bağ, daha cılız olan diğer bağı tamamen etkisiz hale getirdi." Gülümsemesi tamamen seksi bir hal almıştı. "Çünkü ben bir vampirim."

"Heath'in canı yanmış mıdır?"

Loren omuz silkti. "Büyük ihtimalle. Ama bu uzun süreli bir acı değildir. Ayrıca, uzun vadede böylesi çok daha iyi. Yakında, vampir dünyası sana tamamen açılmış olacak. Sen sıradışı bir Yüksek Rahibe olacaksın, Zoey. Ve o dünyada bir insana yer olmayacak."

"Haklı olduğunu biliyorum," derken düşüncelerimi bir düzene oturtmaya ve kendime o gecenin erken saatlerinde Heath'ten ayrılmaya ne kadar kararlı olduğumu hatırlatmaya çalıştım. Loren'le birlikte olmamın, Heath'le Damgalanmamızı bozması gerçekten iyi olmuştu. Böylesi çok daha kolaydı; ikimiz için de. Zihnimde beliren yeni bir düşünceyle "Heath ve seninle aynı anda Damgalanmamam iyi oldu," dedim.

"Zaten bu mümkün olamazdı. Nyx, düzeni tekil Damgalamalar yaşayacağımız şekilde kurmuş. Sanırım amaç, Damgalanmış insan yardakçılardan oluşan ordular kurmamızı engellemek."

Söyledikleri kadar, sesine yansıyan alaycı tını da beni şaşırtmıştı. "Böyle bir şey yapmayı aklımın ucundan bile geçirmezdim."

Loren bir kahkaha attı. "Ama yapacak çok vampir var."

"Sen yapar mıydın?"

"Tabii ki hayır." Beni bir kez daha öptü ve "Ayrıca, bizim aramızdaki Damgalanmadan fazlasıyla hoşnudum," dedi. "Başkasına ihtiyacım yok."

Sözcükleri içimi sevinçle doldurmuştu. O benimdi, ben de onun! Sonra gözümün önünde Erik'in yüzü belirdi ve sevincim geldiği gibi gitti.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Erik," diye fısıldadım.

"Sen bana aitsin!" Beni sahiplenircesine öperek kanımı kaynatırken, sesi kadar, dudakları da haşindi.

Öpüşmemiz sona erdiğinde sadece "Evet," diyebildim. Loren karşı koyamadığım bir gel-git dalgası gibiydi. Erik'i benden uzaklara sürüklemesine izin verdim. "Sana aidim."

Loren bana daha sıkı sarıldı ve beni nazikçe kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Şimdi bana söyleyebilir misin?"

"Neyi söyleyebilir miyim?" Soruyu sorarken bile, öğrenmek istediği şeyin ne olduğunu biliyordum.

"Seni neyin bu kadar üzdüğünü..."

Midemdeki ani kasılmayı yok sayarak kararımı verdim. Paylaştığımız şeyden sonra, Loren'e güvenmek zorundaydım.

"Stevie Rae ölmedi. En azından bizim anladığımız anlamda. Her ne kadar bambaşka biri olsa da, hâlâ hayatta. Üstelik ölüme direnen tek çaylak da o değil. Başkaları da var ama Stevie Rae gibi değiller. Stevie Rae bir şekilde insanlığını korumayı başarmış. Ama diğerleri başaramamışlar."

Vücudunun gerildiğini hissettim. Bana keçileri kaçırdığımı söylemesini bekledim ama "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. "Bana her şeyi anlat, Zoey," dedi.

Ben de öyle yaptım. Loren'a gördüğüm "hayalet"lerden – ki asıl sorun aslında hayalet olmamalarıydı– ölümden dönmüş çocukların Birlik'in futbolcularını öldürmesinin korkunçluğuna ve Heath'in hayatını kurtarışıma kadar her şeyi anlattım. Ve nihayet Stevie Rae'den bahsettim. Her şeyinden.

"Yani şu anda Afrodit'in ailesinin garaj dairesinde mi bekliyor?"

Kafamı salladım. "Evet. Ve her gün kana ihtiyacı oluyor. İnsanlığını korumakta güçlük çekiyor. Kan bulamaması halinde diğerlerine benzemesinden korkuyorum." Ürperdim. Beni saran kollarının sıkılaştığını hissettim.

"O kadar mı kötüler?"

"Hayal bile edemezsin. Ne insan, ne vampirler. Vampirlerin ve insanların düşünebileceğin en dehşet verici stereotipi olmuşlar sanki. Ruhları yok, Loren." Gözlerinin içine baktım. "İyileştirilebilir safhayı geçmişler ama Stevie Rae'nin toprakla ilgili özelliği, ruhunun, bütününü olmasa da, bir kısmını muhafaza edebilmesini sağlamış. Stevie Rae için bir şeyler yapabileceğime gerçekten inanıyorum."

"Öyle mi?"

Kendimi, ölümden dönmüş çocukların varlığını kabullenmekte hiçbir zorluk yaşamazken, Stevie Rae'yi iyileştirebilme düşünceme bu kadar şaşırmasının biraz tuhaf olduğunu düşünmekten alamadım.

"Şey, evet. Yanılıyor olabilirim ama bana yapmam gereken tek şey elementlerin güçlerini kullanmakmış gibi geliyor. Bilirsin işte..." Duraksadım ve ona ağır gelmekten çekinerek yattığım yerde kıpırdandım. "Beş elementle özel bir bağım var. Bu bağı kullanmaya ihtiyacımın olduğunu sanıyorum."

"İşe yarayabilir. Ancak, güçlü bir büyüye başvurduğunu ve bunun her zaman bir bedeli olduğunu aklından çıkarmamalısın." Sanki kelimeleri telaffuz etmeden önce iyice düşünüyormuş gibi, ağır ağır konuşuyordu. (Oysa ben her şeyi paldır küldür söyler, sonrasında da ya üzülür ya da utanırdım.) "Zoey, böyle korkunç bir şey Stevie Rae ve diğer çaylakların başına nasıl gelmiş? Bu durumdan kim ya da ne sorumlu?"

Tam "Neferet," diyecektim ki iç sesimin "*Sakın adını söyleme*," tokadıyla sarsıldım. Tamam, kelimeler bana tam olarak çarpmış değillerdi ama aniden bastıran kusma isteğinin kaynağını artık tanıyordum. Ve sonra, bir parça hayretle Loren'a her şeyi itiraf etmemiş olduğumu fark ettim. Heath'i kurtardığım ve Stevie Rae'yi bulduğum geceden bahsederken, Neferet'le ilgili kısmı tamamen atlamıştım. Ve bunu hiç düşünmeden yapmıştım. Kasten yapmasam da, bu hikaye yapbozunda bir araya getirmediğim, eksik bir parça kalmıştı.

Nyx. Tanrıça bilinç altımla oynuyor olmalıydı. Loren'ın Neferet'le ilgili her şeyi bilmesini istemiyordu. Yoksa Loren'ı korumaya mı çalışıyordu? Büyük ihtimalle...

"Zoey, sorun nedir?"

"Hiç. Sadece düşünüyordum da... Hayır." Kekeler gibi, "Ben... Ben..." dedim. "Nasıl oldu bilmiyorum... Keşke bilseydim." Telaşla ekledim. "Keşke çözmem mümkün olsaydı."

"Stevie Rae de bilmiyor mu?"

Midemdeki alarm zilleri bir kez daha çalmaya başlamıştı. "Şu sıralar iletişim kurmak konusunda hiç iyi değil. Neden? Daha önce hiç böyle bir şey olduğunu duymamış mıydın?"

"Hayır, hiç böylesini duymadım." Elini sırtımda dolaştırdı. "Nasıl olduğunu biliyorsan, sorunu çözmenin de bir yolunu bulabilirsin diye düşündüm."

Gözlerinin içine bakarken, midemdeki bulantının geçmesi için dua ediyordum. "Bu konudan kimseye bahsedemezsin, Loren. Hiç kimseye, Neferet'e bile!" Bir Yüksek Rahibe'ye yakışacak kararlı bir tavır takınmaya çalışmıştım ama sesim titremişti.

"Endişelenmene hiç gerek yok, aşkım. Tabii ki hiç kimseye söylemem." Loren bana sımsıkı sarıldı ve sırtımı okşamaya

devam etti. "Bu konuyu ikimizden başka kim biliyor?"

"Hiç kimse." Yalanın ağzımdan otomatik olarak çıkması beni bile şaşırtmıştı.

"Ya Afrodit? Stevie Rae'yi saklamak için onun ailesinin garaj dairesini kullandığını söylememiş miydin?"

"Afrodit'in haberi yok. Diğer çocuklara ailesinin kış boyunca burada olamayacaklarını anlattığını duymuştum. Garaj dairesinde parti yapabileceklerini falan söylüyordu ama çocuklar ona çok kızgın oldukları için parti teklifine rağbet etmediler. Dairenin boş olduğunu bu sayede öğrendim ve Stevie Rae'yi oraya yerleştirdim." Ona Afrodit'ten bahsetmemek gibi bir niyetim yoktu ama görünüşe bakılırsa, dudaklarım benim yerime karar almışlardı bile. Yalan söylediğimi anlamaması için dua ediyordum.

"Belki de böylesi en iyisidir. Zoey, Stevie Rae'nin kendisi gibi olmadığını ve iyi iletişim kuramadığını söyledin. Nasıl konuşuyorsunuz peki?"

"Şey . . . konuşabiliyor ama kafası karmakarışık ve . . . ve . . ." Olanları, gereğinden fazlasını ele vermeden anlatmanın bir yolunu bulmak için debeleniyordum. "Zaman zaman insandan ziyade hayvana benziyor. Onu, bu akşam Neferet'in ritüelinden önce gördüm."

Kafasını salladığını hissettim. "Demek oradan geliyordun."

"Evet." Heath'ten bahsetmemeye karar vermiştim. Düşüncesi bile kendimi suçlu hissetmeme yetiyordu. Damgalanma halimiz sona ermişti ama rahatlamak yerine, içim tuhaf biçimde boşalmış gibi hissediyordum.

"Hâlâ Afrodit'in dairesinde ve iyi olduğunu nereden biliyorsun?"

Dalgın dalgın "Ha?" dedim. "Şey ona bir cep telefonu verdim. Arayabiliyor ya da kısa mesaj gönderebiliyorum. Biraz önce kontrol ettim." Elbisemin cebinden kayıp yere düşen, minderimizin yanında duran telefonu işaret ettim. Sonra Heath'i aklımdan çıkardım ve çok daha acil olan asıl soruna odaklandım. "Senden yardım isteyebilirim."

"Ne istersen," derken yüzüme düşen saçları arkaya itiyordu.

"Ya Stevie Rae'yi okula getirmem ya da beni ve bizimkileri okulun dışına çıkarmam gerekecek."

"Bizimkiler?"

"Biliyorsun işte, çember oluşturabilmek için Damien, İkizler ve Afrodit'in de orada olmaları gerek. İçimden bir ses, Stevie Rae'ye yardım edebilmek için onların elementlerine sağladıkları güç takviyesine de ihtiyaç duyacağımızı söylüyor."

"Ama onların Stevie Rae'den haberlerinin olmadığını söylemiştin."

"Yok zaten. Onlara eninde sonunda söylemek zorunda kalacağım ama bunun için son anı beklemeyi tercih ediyorum." İç geçirerek kafamı salladım. "Gerçi bunun için can atmadığım kesin." Arkadaşlarımın bu kadar önemli bir şeyi onlardan saklamamdan hiç hoşnut olmayacaklarını biliyordum.

"Demek Afrodit ve sen aslında arkadaşsınız."

Loren bu soruyu öylesine bir şey sorar gibi rahat bir tavırla, saçımla oynayarak sormuştu ama tıpkı Heath'le olduğu gibi, Damgalanmamız, aramızda sıkı bir bağ oluşturmuştu ve ben görüntüsüne yansımayan gerilimini hissedebiliyordum. Cevabımı, açığa vurduğundan çok daha fazla önemsiyordu. Bu hali beni endişelendirmişti. Endişemin tek nedeni, mideme kramp girmesi ve iç sesimin çenemi kapalı tutmam için beni uyarıyor olması değildi.

Bu yüzden, onun "her neyse" tavrına uyum sağlamaya çalışarak "Hayır," dedim. "Afrodit kötü biri. Her nasılsa, Nyx, Damien, İkizler ve benim anlayamadığımız bir nedenden ötürü, ona toprakla ilgili bir özellik bağışladı. O olmadan çember işlemiyor; yani başka bir deyişle, usülen onu da aramıza alıyoruz. Birlikte takıldığımız falan yok."

"İyi. Duyduğuma göre, Afrodit'in ciddi sorunları varmış. Ona güvenmemelisin."

"Güvenmiyorum zaten." Bunu söylerken, aslında Afrodit'e güvendiğimi düşünüyordum. Hatta belki de ona, az önce bekaretimi verdiğim ve birlikte Damgalandığım Loren'dan daha fazla güveniyordum. Harika. Bendeki şansa bakın.

"Hey, rahatla. Bu konudan bahsetmenin seni üzdüğünü görebiliyorum." Loren yanağımı okşamaya başlayınca, otomatik olarak yüzümü eline yasladım. Bana ne zaman dokunsa, içim müthiş hislerle doluyordu. "Ben yanındayım. Bir çözüm yolu bulacağız. Sakin olmalı, telaşa kapılmamalıyız."

Stevie Rae'nin o kadar vakti olmadığını hatırlatmak istedim ama Loren'in dudakları bir kez daha dudaklarımı bulmuştu ve artık tek düşünebildiğim, tenini tenimde hissetmenin ne kadar güzel olduğu . . . nabzının hızlandığı . . . ve kalbimin onunkiyle eşzamanlı çarptığıydı. Öpüşmemiz gittikçe derinleşirken, elleri aşağıya doğru kaydı. Dokunuşuyla titrerken, ısı, kan ve Loren'den başka hiçbir şey düşünemez oldum. Loren... Loren... Loren...

Tuhaf bir ses, beni içine çeken sıcak buğuyu delip geçmişti. Loren'in öpüşleri boynuma doğru kayarken, rüyadaymışım gibi kafamı çevirdim ve tarifsiz bir şokla sarsıldım.

Erik, İşareti henüz tamamlanmış yüzünde şaşkın bir ifadeyle, kapı ağzında duruyordu.

"Erik, ben..." Hızla yerimden fırladım ve elbisemi üzerime çekip çıplaklığımı saklamaya çalıştım. Aslında Erik'in beni çıplak görmesinden korkmama hiç gerek yoktu. Loren, çevik bir hareketle beni arkasına itip bedenini bedenime siper etmişti bile.

"Bizi rahatsız ediyorsun." Loren'in güzel sesi, saklamaya gerek görmediği bir haşinlikle sertleşmişti. Sesine yansıyan güç, tenimi ürpertmiş, farkında bile olmadan nefesimi tutmama neden olmuştu.

"Evet, bunu görebiliyorum." Erik başka hiçbir şey söylemeden hızla döndü ve odadan çıktı.

"Aman Tanrım! Aman Tanrım! Bunun gerçekten olduğuna inanamıyorum." Ellerimi alev alev yanan yüzüme örttüm.

Loren beni kollarının arasına aldı. Sesi de en az dokunuşu kadar rahatlatıcıydı. "Bebeğim, her şey yolunda. Eninde sonunda öğrenecekti zaten."

"Ama böyle olmamalıydı," diye ağlamaya başladım. "Erik'in bizi böyle görmesi kelimelerin anlatamayacağı kadar kötü oldu." Kafamı kaldırıp yüzüne baktım. "Şimdi herkesin haberi olacak. Ve her şey yolunda olamaz, Loren! Sen bir öğretmensin, bense sadece bir çaylağım. Bu tür ilişkileri men eden kurallar yok mu? Damgalanmış olmamızdan bahsetmiyorum bile." O anda kafama korkunç bir ihtimal dank etti. Titremeye başladım. Ya Loren'la birlikte olduğum için Karanlık Kızlar'dan atılırsam, o zaman ne olacaktı?

"Zoey, aşkım, dinle beni." Loren ellerimi omzuma koyup beni hafifçe sarstı. "Erik hiç kimseye tek kelime dahi etmeyecek."

"Tabii ki edecek! Yüzünün halini görmedin mi? Benim için sır saklamaya niyeti olduğunu hiç sanmıyorum!" Bundan

sonra benim için parmağını bile oynatmazdı.

"Çenesini kapalı tutacak; çünkü ben ona çenesini kapamasını söyleyeceğim."

Loren'in endişeli ifadesi kaybolmuş; yüzü, birdenbire –az önce Erik'e bizi rahatsız ettiğini söylerkenki sesi gibi– tehlikeli bir hal almıştı. İçim korkuyla titredi; Loren'in bana henüz göstermediği bir yüzü daha olabilir miydi acaba?

"Sakın canını yakma," derken yanaklarımdan aşağı süzülen gözyaşlarıma aldırmıyordum.

"Ah, bebeğim. Endişelenme. Ona zarar vermem. Sadece biraz konuşmam gerekecek." Beni kollarının arasına aldı. Bedenim, kalp atışım ve bütün benliğimle ona yakın olmak için can atıyor olmama rağmen, kendimi geri çekilmeye zorladım. "Gitmem gerek," dedim.

"Tamam. Ben de gitmeliyim zaten."

Bana kıyafetlerimi uzattı. Giyinirken, kendi kendime, yanımdan ayrılmak için bu kadar acele etmesinin nedeninin Erik'le bir an önce konuşmak istemesi olduğunu söylüyordum ama ondan ayrılma düşüncesi, midemin çevresinde siyah, pis bir şey kaynıyormuş gibi hissetmeme yol açıyordu. Göğsüme kanımı tatmak için açtığı çizik acıyordu. Ayrıca, bedenimin daha önce benzer bir his yaşamamış mahrem bölgeleri de sızlıyordu. Aynayla kaplı duvara baktım. Gözlerim şiş ve kırmızıydı. Yüzüm kızarmış, burnum pembeleşmişti. Saçlarım karmakarışıktı. Berbat görünüyordum. Gerçi bu halim sürpriz olmamalıydı, çünkü berbat hissediyordum.

Loren elimi tuttu. Birlikte boş hobi salonuna çıktık. Çıkışa ulaşınca, kapıyı açmadan önce beni son bir kez daha öptü.

"Yorgun görünüyorsun," dedi.

"Yorgunum," dedim. Hobi salonunun saatine bir göz at-

tım ve daha sabahın iki buçuğu olduğunu görünce şaşırdım. Sadece birkaç saatlik bir süre içinde sayısız gece yaşamış gibiydim.

"Haydi, doğru yatağına, aşkım," dedi. "Yarın yine görüşeceğiz."

"Nasıl? Ne zaman?"

Gülümsedi ve parmağının ucunu dövmemin üstünde dolaştırarak yanağımı okşadı. "Endişelenme. Ayrılığımız çok sürmeyecek. İkimiz de biraz uyuyalım, sonra ben sana geleceğim." Dokunuşu sıcacıktı. Bedenim, tamamen kendi iradesiyle ona doğru sokulurken, Loren elini boynumun girintisine uzattı ve şiir okumaya başladı:

Senin rüyalarından uyandım.
Gecenin ilk tatlı uykusundan,
Rüzgarların alçaktan eserken
Ve yıldızlar ışıl ışıl parlarken
Senin rüyalarından uyandım,
Ve ayaklarımın dibindeki bir ruh,
Her nasılsa, beni
Senin odanın penceresine sürükledi, tatlım!

Dokunuşu içimi titretmiş, ağzından dökülen sözcükler kalp atışlarımın hızlanmasına, başımın dönmesine neden olmuştu. Loren boynumu öperken "Bunu sen mi yazdın?" diye fısıldadım.

"Hayır, Shelley[16] yazmış. Vampir olmadığına inanmak güç, değil mi?"

16 Percy Bysshe Shelley

"Hı-hı," derken onu gerçekten dinlediğim söylenemezdi.

Loren kıkırdayarak beni sımsıkı kucakladı. "Yarın geleceğim, söz veriyorum."

Dışarı birlikte çıktık ama hemen sonra ayrıldık. O erkekler yatakhanesine doğru yürürken, ben kendi yatakhanemin yolunu tuttum. Ortalıkta çok fazla çaylak ya da vampir olmamasına sevinmiştim doğrusu. Bu haldeyken kimseyle karşılaşmak istemiyordum. Karanlık ve bulutlu bir geceydi ve eski tarz gaz lambaları çevremi saran karanlığa işlemiyordu. Gerçi umrumda da değildi; gecenin beni gizlemesini istiyordum. Karanlık, Loren'den fiziksel olarak ayrılmanın sinirlerim üzerindeki etkisini biraz olsun yatıştırıyordu.

Artık bakire değildim.

Gerçek kafama dank etmişti. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki, durup düşünecek zamanım olmamıştı. Ama yapmıştım! Tanrım, Stevie Rae'yle konuşmam gerekiyordu. Ölümden dönmüş versiyonu bile bu hikayeye bayılırdı. Acaba görüntümde bir değişiklik olmuş muydu? Hayır, saçmalıyordum. Bir insanın dış görüntüsüne bakılarak bakire olup olmadığının anlaşılamayacağını herkes bilirdi. Ya da genelde böyle olurdu. Şey, ben sıradan bir ergen değildim (Tabii sıradan ergen diye bir şey varsa). Odama döndüğüm zaman aynaya dikkatle baksam iyi olacaktı.

Ucu yatakhaneye çıkan yürüyüş yoluna saparken, büyük ihtimalle TV karşısında takılan arkadaşlarıma ne diyeceğime karar vermeye çalışıyordum. Loren ve benden bahsedemezdim elbette; ama en azından Erik'ten ayrılmamla ilgili bir hikaye uydurmam gerekecekti. Ya da belki de gerekmeyecekti. Loren onunla konuşunca, Erik büyük olasılıkla bu olaydan kimseye bahsetmeyecekti. Belki de ayrılmamızın tek nedeninin Erik'in Değişimi olduğunu söyleyebilirdim. Bu konuyu uzun uzadıya

konuşmak istemeyecek kadar üzgün olmama hiç kimse şaşırmazdı. Evet, kesinlikle böyle yapacaktım.

Birden hoş kokulu sedir ağaçlarından birinin altında bir kıpırdanma oldu ve bir karaltı karşıma çıktı.

Erik "Neden, Zoey?" diye sordu.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Kafamı kaldırıp Erik'e bakarken bedenimin donduğunu hissettim. İşareti hâlâ garip geliyordu. Benzersiz ve inanılmazdı ve Erik'in yakışıklılığına yakışıklılık katıyordu.

Benim nutku tutulmuş bir moron gibi donakalmam üzerine, bir kez daha "Neden, Zoey?" diye sordu.

Her nasılsa, ağzımdan "Çok üzgünüm, Erik," kelimelerini çıkartmayı başardım. "Seni incitmek gibi bir niyetim yoktu. Bu şekilde öğrenmeni istemezdim."

Soğuk bir sesle "Tabii ya," dedi. "Bana ah-ben-çok-masumum oyunu oynayan kız arkadaşımın aslında bir sürtük olduğunu okul gazetesinde ilan etmen benim için hiç sorun olmazdı. Evet, evet, böylesi kesinlikle çok daha iyi olurdu."

Sesine yansıyan nefret karşısında ürperdim. "Ben sürtük değilim."

"Bana çok iyi sürtük taklidi yapıyormuşsun gibi geldi. Ve biliyordum!" diye haykırdı. "İkinizin arasında bir şeyler olduğunu anlamıştım. Ama lanet olası gerizekalının teki olduğum

için, sen doğru olmadığını söyleyince inandım." Kahkahasında mizah duygusundan eser yoktu. "Tanrım, ne aptalmışım!"

"Erik, bunu planlamadık ama Loren'la birbirimize aşık olduk. Birbirimizden uzak durmak için çok uğraştık ama yapamadık işte."

"Şaka yapıyor olmalısın! O pisliğin seni sevdiğine inanıyor musun gerçekten?"

"Beni seviyor."

Erik kafasını salladı ve bir kez daha güldü. "Eğer buna inanıyorsan, benden bile aptalsın demektir. Seni kullanıyor, Zoey. Onun gibi bir adamın senin gibi bir kızdan isteyebileceği tek bir şey olabilir. Zaten onu da aldı! Gözü doyunca, seni yüz üstü bırakıp hayatına bakacak."

"Bu doğru değil," dedim.

Ben bir şey söylememişim gibi, konuşmasına devam etti. "Lanet olsun. Yarın buradan ayrılacağıma o kadar seviniyorum ki. Gerçi, Blake seni terk ettiği zaman, *sana-söylemiştim* demek için burada olmayı çok isterdim."

"Sen ne dediğinin farkında değilsin, Erik."

"Biliyor musun, belki de haklısın." Sesi o kadar soğuk ve sertti ki kendimi bir yabancıyla konuşur gibi hissettim. "Seninle çıktığımızı söylerken, herkese senin ne harika bir kız olduğunu ve benimle birlikte olmandan ne kadar mutlu olduğumu anlatırken, gerçekten de ne dediğimin farkında değilimişim. Hatta sana aşık olmaya başladığımı bile düşünmüştüm."

Midem düğüm düğüm olmuştu. Ağzından çıkan her kelime, kalbime bir hançer gibi saplanıyordu. Yumuşak bir sesle "Ben de sana aşık olduğumu sanıyordum," derken, ağlamamak için gözlerimi kırpıştırıyordum.

"Palavra!" diye bağırdı. Gözlerine biriktiğini görebildiğim

yaşlara rağmen, sesi acımasızdı. "Benimle oyun oynamaktan vazgeç. Bir de Afrodit'in nefret edilesi bir cadı olduğunu söylersin. Senin yanında lanet olası bir melek kalıyor."

Geri geri uzaklaşmaya başlamıştı. "Erik, bekle. Böyle bitsin istemiyorum." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyordu.

"Kes şu ağlamayı! İstediğin buydu. Bunu Blake'le birlikte planladınız."

"Hayır. Ben hiçbir şey planlamadım."

Erik gözlerini kırpıştırarak kafasını sallıyordu. "Beni rahat bırak. Bitti. Seni bir daha asla görmek istemiyorum." Ve hızla dönüp koşmaya başladı.

Göğsüm sıkışmıştı; içim yanıyordu. Kendimi ağlamaktan alamıyordum. Ayaklarım kendiliğinden hareket etti ve beni, gidebileceğim; görmek isteyebileceğim tek insana doğru sürüklemeye başladı. Şairin çatı katı dairesine giderken, her nasılsa, biraz olsun toparlanmayı başarmıştım. Pekala, tam olarak toparlandığım söylenemezdi ama en azından yanımdan geçenlerin (iki vampir savaşçı ve birkaç çaylak gibi) beni durdurup neler olduğunu sormak ihtiyacı duymalarını gerektirmeyecek kadar normal görünüyordum. Ağlamamı kesmeyi başarmıştım. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip öne düşürmüş, bu sayede kıpkırmızı suratımı biraz olsun saklayabilmiştim.

Kampusun öğretim görevlilerinin dairelerini içine alan binaya gelince bir an bile tereddüt etmedim. Derin bir nefes aldım ve içimden, hiç kimseyle karşılaşmamak için dua ettim.

İçeri adım attığım anda, birileri tarafından görülmek konusunda bu kadar endişelenmemin yersiz olduğunu anladım. Giriş, yatakhanedeki gibi düzenlenmemişti. İçeri girdiğiniz

anda, kendinizi vampirlerin çaylaklar gibi TV seyredip gevezelik ettikleri bir oturma salonunda bulmuyordunuz. Kapalı kapıların baktığı, geniş, taş zeminli bir hole girmiştim. Merdivenler sağ tarafta kalıyordu. Telaşla tırmanmaya başladım. Loren'in henüz odasına dönmemiş olabileceğinin farkındaydım. Büyük olasılıkla hâlâ Erik'i arıyordu. Ama sorun değildi. Yatağına kıvrılıp bekleyebilirdim. Böylece, en azından kendimi bir anlamda ona yakın hissederdim. Üst kat sahanlığına ulaştığımda, vücudum bir yabancınınki gibi kaskatı kesilmişti. Basamaklara çok da uzak kalmayan ahşap kapıya doğru yürüdüm.

Yaklaşınca, kapının aralık olduğunu fark ettim. İçeriden Loren'ın sesi geliyordu. Gülüyordu. Sesi, tenimi adeta okşayarak, Erik'le yaşadığım tatsız sahnenin hüznünü ve acısını alıp götürüvermişti. Ona gelmekle doğru olanı yapmıştım. Daha şimdiden, kollarının beni sardığını hissediyordum. Loren bana sımsıkı sarılacak, kulağıma "bebeğim, aşkım" gibi sözcükler fısıldayacak, her şeyin yoluna gireceğini söyleyecekti. Dokunuşu, Erik'in ve sarf ettiği o korkunç sözlerin acısını alıp götürecek, kırık dökük halime son verecekti. Kapıyı itip yanına gitmek için elimi uzattım.

Ve sonra *onun* alçak ve müzikal kahkahasıyla, dünyam durdu.

Neferet. İçeride, Loren'ın yanındaydı. Bu sesi –bu güzel ve baştan çıkarıcı gülüşü– tanımamam imkansızdı. Neferet'in sesi de, tıpkı Loren'ınki gibi dikkat çekiciydi. Kahkahasını, kapıyla pervazın arasındaki boşluktan zehirli bir sis gibi süzülen konuşması takip etti.

"Çok iyi iş çıkardın, sevgilim. Şimdi artık ne bildiğini biliyorum ve parçalar yerlerini buluyor. Onu izole etmeye devam etmek çok kolay olacak. Umarım sana düşen rol çok canını

sıkmıyordur." Neferet son kısmı şakalaşır gibi söylemişti ama sesindeki sertliği hissetmemek mümkün değildi.

"Onu yönlendirmek çok kolay. Parlak bir hediye, küçük bir iltifat ve işte sana aldatma ve hormonların tanrısına kurban edilmiş gerçek aşk ve bekaret..." Loren yine gülüyordu. "Şu kızlar o kadar salak oluyorlar ki, onları ikna etmek çocuk oyuncağından farksız."

Tenimde yüzlerce ayrı noktaya iğneler batıyordu. Yine de bir şekilde hareket etmeyi başardım ve kapı aralığından içerisini görebilecek konuma geldim. Zengin deri mobilyalarla döşenmiş, sütun mumlarla aydınlatılmış geniş bir oda gördüm. Gözlerim otomatik olarak odanın en dikkat çekici parçasına, tam ortada duran büyük demir karyolaya kaydı. Loren sırtını zilyon kadar şişkin yastığa dayamış halde uzanmıştı. Ve tamamen çıplaktı.

Neferet, kusursuz vücudunu sımsıkı saran ve memelerinin üst kısmını tamamen açıkta bırakan uzun, kırmızı bir elbise giymişti. Konuşurken, bir ileri, bir geri gidip geliyor; uzun, manikürlü parmaklarını Loren'in karyolasının demir parmaklıklarının üstünde dolaştırıyordu.

"Sen onu oyala. Ben de o küçük arkadaş çetesinin onu terk etmesini sağlarım. Çok güçlü, evet ama senin peşinde koşarken kafasını dik tutmasını sağlayacak arkadaşları olmadığı sürece, yeteneklerini harekete geçirmesi imkansız." Neferet duraksadı ve uzun parmağını çenesine vurdu. "Biliyor musun, şu Damgalanma olayına şaşırdım doğrusu." Loren'in vücudunun gerildiğini fark ettim. Neferet gülümsedi. "Üstündeki kokuyu almayacağımı mı sandın yoksa? Senden buram buram onun kanının kokusu yayılıyor. Onun kanından da senin kokun..."

Loren hızlı hızlı "Nasıl oldu, hiç bilmiyorum," dedi. Sesine yansıyan belirgin hoşnutsuzluk, göğsüme hançer gibi saplanıp

kalbimi tuzla buz etti. "Sanırım rol yeteneğimi biraz fazla hafife almışım. Aramızda gerçek bir şey olmadığı için seviniyorum. Bu sayede gereksiz duygulardan ve gerçek Damgalanma'nın beraberinde getirdiği bağdan korunmuş oldum." Güldü. "Hani şu insan delikanlıyla yaşadıklarından bahsediyorum. Zavallı çocuk Damgalanma bozulurken çok pis acı çekmiş olmalı. Zoey'nin, Değişimini tamamlamamış olmasına rağmen, onu böylesine Damgalayabilmesi çok garip doğrusu."

Neferet "Al sana gücüne dair bir kanıt daha!" diye çıkıştı. "Gerçi, Seçilmiş biri olmasına rağmen, komik sayılacak kadar baştan çıkarılması kolay çok tuhaf! Bu arada Damgalanmanızdan yakınıyormuşsun gibi rol yapmana gerek yok. İkimiz de bu durumun seksi senin için daha zevkli kıldığını biliyoruz."

"Sana şu kadarını söyleyebilirim ki, kahraman Erik'i kız arkadaşını aramaya göndermekte biraz aceleci davrandın. İşimi bitirmem için birkaç dakika daha veremez miydin sanki?"

"Sana istediğin kadar zaman verebilirim. Hatta istersen hemen çıkıp giderim, sen de küçük kucak köpeğinin peşinden gidip *işini bitirirsin*."

Loren doğrulup oturdu. Öne doğru uzanıp Neferet'in bileğini kavradı. "Yapma, bebeğim. Onu *gerçekten* istemediğimi en iyi sen biliyorsun. Bana kızma, aşkım."

Neferet ondan kolayca uzaklaştı ama öfkeliden ziyade, muzip bir hali vardı. "Kızgın değilim. Aksine durumdan memnunum. O çocukla bağının bozulması, Zoey'nin tamamen yalnız kalmasını sağladı. Ayrıca o ufaklıkla Damgalanmanız da kalıcı olmayacak. Kız Değiştiğinde etkisi geçecek. Ya da öldüğünde." Bu son cümleyi söyledikten sonra pis bir kahkaha koyverdi. "Ama herhalde sen etkisinin geçmemesini tercih edersin, değil mi? Belki de gençlik ve saflığı bana tercih ettiğine karar vermişsindir."

"Asla, aşkım. Hiç kimseyi seni istediğim kadar istemeyeceğim," dedi Loren. "İzin ver, sana göstereyim." Hızla yatağın ayak ucuna gitti ve Neferet'i kollarının arasına aldı. Ellerinin, tıpkı biraz önce bana dokunduğu gibi, Neferet'in bedeninde dolaşmasını izledim.

Yüksek sesle hıçkırmamak için elimi ağzıma örttüm.

Neferet, Loren'in kollarının arasında döndü ve Loren'in elleri bedenini okşamaya devam ederken yay gibi gerildi. Yüzü kapıya dönüktü. Gözleri kapalı, dudakları aralıktı. Zevkle inledi ve gözlerini ağır ağır, uykudan uyanır gibi açtı. Ve bir saniye sonra, doğrudan bana bakıyordu.

Hızla döndüm ve merdivenleri koşar adımlarla inip binadan dışarı fırladım. Koşmaya devam etmek istiyordum. Olabildiğince uzağa, çok uzağa. Ama bedenim bana ihanet etti. Kapıdan sadece birkaç adım uzaklaşabildim. Kendimi özenle budanmış şimşirlerden birinin arkasına atar atmaz iki büklüm eğilip içimde ne var ne yok çıkardım.

Öğürmem ve kusmam sona erince, yürümeye devam ettim. Beynim çalışmıyordu. Kafamın içinde cirit atan korkunç düşünceler, dikkatimi dağıtmıştı. Düşünemiyor, sadece hissediyordum. Ve tek hissedebildiğim, acıydı.

Acım bana Erik'in haklı olduğunu, fakat Loren'ı hafife aldığını söylüyordu. Erik, Loren'ın beni sadece seks için kullandığını sanmıştı. Oysa Loren beni gerçekten istememişti bile. Beni, gerçekten istediği kadının talimatı doğrultusunda kullanmıştı. Onun için bir seks objesi bile değildim. Sadece bir külfettim. Bana dokunmasının ve onca şeyi... onca güzel şeyi söylemesinin tek nedeni, Neferet'in ona verdiği bir rolü oynuyor olmasıydı. Onun için bir hiç kadar bile değerim yoktu.

Burnumu çekerek, elimi kulağıma götürdüm ve pırlanta

küpeleri koparırcasına çıkarıp kendimden olabildiğince uzağa fırlattım.

"Lanet olsun, Zoey. O küpelerden sıkıldıysan, söylemen yeterdi. Erik'in doğumgününde hediye ettiği o geyik kardan adam kolyesiyle çok iyi gidecek inci küpelerim var. O kaya parçalarıyla seve seve değiş tokuş ederdim."

Daha hızlı hareket edersem, bedenim kırılıp dökülebilirmiş gibi, ağır ağır döndüm. Afrodit, ucu yemek salonuna çıkan yürüyüş yolunda bana doğru geliyordu. Bir elinde acayip bir meyve, diğerinde ise bir şişe Corona vardı.

"Ne? Mangoyu severim," dedi. "Yatakhanede hiç olmuyor ama vampirlerin mutfağındaki dolapta her zaman bulabiliyorum." Ben bir şey söylemeyince, konuşmaya devam etti. "Pekala, pekala... Biranın avam ve bayağı bir içecek olduğunun da farkındayım. Ama ne yapayım, seviyorum işte. Hey, bana bir iyilik yap ve sakın anneme söyleme. Aklını kaçırır herhalde." Bana dikkatle bakınca, gözleri faltaşı gibi açılıverdi. "Lanet olsun, Zoey! Berbat görünüyorsun. Sana ne oldu böyle?"

"Hiç. Beni yalnız bırak." Sesimi ben bile tanıyamıyordum.

"Pekala, nasıl istersen. Sen kendi yoluna, ben kendi yoluma," dedi ve yanımdan adeta kaçar gibi uzaklaştı.

Yalnız kalmıştım. Tam Neferet'in dediği gibi, hepsi beni terk ediyorlardı. Ve bunu hak etmiştim. Heath'e korkunç bir acı vermiştim. Erik'i incitmiştim. Bekaretimi yalanlarla değiş tokuş etmiştim. Loren tam olarak ne demişti? Parlak bir hediye, küçük bir iltifat ve işte sana aldatma ve hormonların tanrısına kurban edilmiş gerçek aşk ve bekaret. Şair Laureate olmasına şaşmamak gerekirdi. Kelimelerle nasıl oynayacağını çok iyi biliyordu.

Ve birden koşma ihtiyacıyla doldum. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Tek bildiğim, harekete geçmem ve çok hızlı olmam gerektiğiydi; aksi takdirde beynim patlayacaktı. Nefesim kesilene kadar hiç durmadım. Sonunda yaşlı bir meşe ağacının gövdesine yaslanıp soluklandım.

"Zoey? Sen misin?"

Kafamı kaldırdım. Gözlerimi kırpıştırarak sefaletimin indirdiği sis perdesinin arasından bakınca, genç, seksi ve savaşçı, Darius'u gördüm. Okulu çevreleyen geniş duvarın üstünde duruyor ve bana büyük bir merak ve dikkatle bakıyordu.

Savaşçılara özgü tuhaf ve biraz modası geçmiş bir tonlamayla "Sen iyi misin?" diye sordu.

İki nefes arasında "Evet," demeyi başardım. "Yürüyüş yapmak istedim."

Ayaklı bir mantık abidesi gibi "Ama yürümüyordun ki," dedi.

"Öylesine söyledim," derken yüzüne baktım ve artık yalan söylemekten bunaldığımı fark ettim. "Beynim patlayacak gibi hissettiğim için olabildiğince hızlı koşmak ihtiyacı duydum. Ve kendimi burada buldum."

Darius kafasını ağır ağır salladı. "Bulunduğumuz yer, güçlü bir noktadır. Buraya çekilmiş olman beni hiç şaşırtmadı doğrusu."

"Burası mı?" Gözlerimi kırpıştırarak çevreme bakındım. Sonra –AmanTanrım– nerede olduğumu anladım. "Gizli geçidin yakınındaki doğru duvarı."

"Evet, Rahibe, aynen öyle. O barbar insanlar bile, burânın gücünü hissetmiş olacaklar ki Profesör Nolan'ın cansız bedenini buraya bıraktılar." Omzunun üstünden arka tarafı, Afrodit'le birlikte Profesör Nolan'ı bulduğumuz yeri işaret

ediyordu. Nala'yı da burada bulmuş, (ya da daha doğrusu, o beni bulmuştu) ilk çember ayinimi burada yapmış, ölümden dönen çocukları ilk defa burada görmüş, elementleri ve Nyx'i, Neferet'in zihnime indirdiği perdeyi kaldırmama yardım etmeleri için buraya çağırmıştım.

Burası gerçekten güçlü bir yerdi. Daha önce fark etmemiş olmam şaşırtıcıydı. Tabii ki her zaman Heath, Erik ve özellikle Loren'la meşguldüm. Tiksintiyle, *Neferet haklıydı,* diye düşündüm. *Baştan çıkarılması çok kolay bir kızım.*

"Darius, beni bir süre yalnız bırakabilir misin? Ben... Dua etmek istiyorum. Yeterince dikkatli dinlersem, Nyx'ten cevap alabilirim diye umuyorum."

"Ve bunu yalnızken daha kolay yaparsın," dedi.

Sesimin çıkacağından emin olamadığım için kafamı sallamakla yetindim.

"Seni kendinle baş başa bırakacağım, Rahibe. Ama sakın buradan ayrılma. Neferet'in çevreyi sihirle donattığını ve gizli geçidi kullanıp sihir hattını aştığın anda, çevrenin Erebus'un Oğulları tarafından sarılacağını sakın unutma." Gülümsemesi ciddi ama nazikti. "Öyle bir şey olursa, dualarına konsantre olamazsın, küçük hanım."

"Unutmam." Rahibe ve küçük hanım hitapları karşısında yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyordum. İki ünvanı da asla hak etmiyordum.

Telaşsız ve çevik bir hareketle altı metrelik duvardan aşağı atladı ve hiç zorlanmadan ayaklarının üstüne indi. Sonra beni, yumruğunu kalbinin üstüne yerleştirip hafifçe eğilerek selamladı ve gecenin karanlığında sessizce gözden kayboldu.

Bacaklarım beni artık taşıyamayacaklarına o anda karar verdiler. Artık aşinası olduğum yaşlı meşe ağacının dibine,

çimlerin üstüne çöktüm. Dizlerimi göğsüme çekip, kollarımı bacaklarıma doladım ve içli içli ağlamaya başladım.

İnanılmaz derecede üzgündüm. Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim? Loren'ın yalanlarına nasıl kanabilmiştim? Ona gerçekten inanmıştım. O pisliğe sadece bekaretimi sunmakla kalmamış, bir de birbirimizi Damgalamamıza izin vermiştim. Bu, beni olsa olsa çifte kavrulmuş bir salak yapardı.

Büyükannemi istiyordum. Hıçkırıklar arasında, cep telefonumu bulmak için elbisemin cebine uzandım. Büyükanneme her şeyi anlatacaktım. Çok zor ve utanç verici olacağını biliyordum ama Büyükannem beni asla terk etmez ve yargılamazdı. Büyükannem beni sevmekten asla vazgeçmezdi.

Fakat lanet olası cep telefonum yerinde yoktu. Hemen sonra, Loren'ın yanında soyunurken yere düşürmüş olduğumu anımsadım. Telefonu almak aklıma bile gelmemişti. Neden bu kadar şaşırıyordum ki? Gözlerimi yumdum ve başımı ağacın sert kabuğuna yasladım.

"Miyavvvv..."

Nala'nın ıslak burnu yanağıma sürtünüyordu. Gözlerimi açmadan kollarımı aralayıp kucağıma atlamasına izin verdim. Küçük ön patilerini omzuma yaslayıp, kafasını omzumla boynumun arasındaki girintiye yerleştirdi. Sesi, kendimi daha iyi hissetmemi sağlayabilirmiş gibi, hiç durmadan mırlıyordu.

"Ah, Nala... Her şeyi yüzüme, gözüme bulaştırdım." Kedime sımsıkı sarıldım ve hıçkırıklara teslim oldum.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Yaklaşan ayak seslerini duyunca, Darius'un beni kontrol etmeye geldiğini sandım. Kendimi toplamaya çalışarak yüzümü elbisemin koluna kuruladım ve ağlamayı kestim.

"Ah, lanet olsun, Afrodit. Haklıymışsın. Gerçekten de bok gibi görünüyor," dedi Shaunee.

Kafamı kaldırınca, İkizler'in, peşlerinde Afrodit ve Damien'la birlikte bana doğru yaklaştıklarını gördüm.

"Z, yüzünde sümük var." Erin kafasını salladı ve Shaunee'ye dönüp "Çok acı ama ben de Afrodit'in haklı olduğunu kabul etmek zorundayım," dedi.

"Söylemiştim," dedi Afrodit kibirli bir tavırla.

"Zoey'nin ciddi bir derdi olması konusunda haklı olduğu için Afrodit'i mükâfatlandırmanın yakışık aldığını düşünmüyorum," dedi Damien ters ters.

Erin "Biliyor musun, Damien, bazen..." diye başladı.

Shaunee, İkizinin cümlesini "Sylvan Eğitim Merkezi söz-

lüğü gibi konuşmaya bir son versen diyoruz," diyerek tamamladı.

Damien ciddi bir tavırla "İkiniz de sürekli konuşmaktan vazgeçseniz ve bir sözlük edinseniz nasıl olur?" diye sordu.

Tuhaf olduğunu biliyorum ama didişmeleri bana ilaç gibi gelmişti.

Afrodit "Siz var ya, berbat bir kurtarma ekibisiniz," dedikten sonra bana temiz olduğunu umduğum bir kağıt mendil uzattı. "Al bakalım. Üçünüzden de daha faydalı olmam utanç verici."

Damien poflayarak İkizler'i kenara itti ve yanıma diz çöktü. Ona bakmadan önce büyük bir gürültüyle burnumu temizledim ve yüzümü sildim.

"Kötü bir şey oldu, değil mi?"

Kafamı salladım.

"Lanet olsun," dedi Erin. "Yoksa biri daha mı öldü?"

"Hayır." Sesim titremişti. Bir kez daha gırtlağımı temizledim. Sesim boğuk çıksa da, en azından kendim olmaya biraz daha yaklaşmıştım. "Hayır. Kimse ölmedi. Öyle bir şey değil."

"Haydi, durma, anlat," dedi Damien omzumu sıvazlayarak.

"Evet," dedi Shaunee. "Birlikte aşamayacağımız hiçbir şey olmadığını biliyorsun."

"Aynen öyle, İkiz," dedi Erin.

Afrodit "Bu geyik muhabbeti karşısında ancak kusabilirim," diye söylendi.

"Kes sesini!" dedi İkizler aynı anda.

Tek tek arkadaşlarımın yüzlerine baktım. İstemesem de, onlara Loren olayını anlatmaya mecburdum. Ayrıca Stevie

Rae meselesini de açıklamam gerekecekti. Üstelik bunu, Neferet haklı çıkmadan, yani yalanlarım ve sırlarım onları delirtmeden –ve ben onları kaybetmeden– yapmak zorundaydım.

"Biraz rezil ve karmaşık bir durum. Hoş olduğunu söyleyemem," dedim.

"Ah, yani Afrodit gibi bir şey desene," dedi Erin.

"Hiç sorun değil," dedi Shaunee. "Artık alıştık."

"Geyik İkizler'e Ölüm," dedi Afrodit.

"Üçünüz de çenelerinizi kapatsanız da, Zoey bize derdinin ne olduğunu anlatsa," dedi Damien abartılı bir sabırla.

"Özür dileriz," dedi İkizler.

Afrodit gözlerini çevirmekle yetindi.

Tam derin bir nefes alıp korkunç hikayemi anlatmaya başlıyordum ki Jack'in kuş cıvıltısını andıran sesi bana engel oldu.

"Tamamdır. Onu buldum!"

Jack koşarak yanımıza gelmişti. Beni görünce, yüzündeki tatlı gülümseme solar gibi oldu; gerçekten de hissettiğim kadar kötü görünüyor olmalıydım. Sonra telaşla Damien'in yanına çöktü. O oturunca, arkasında bana dimdik bakarak duran Erik ortaya çıktı.

Damien omzumu bir kez daha sıvazladı ve "Haydi, tatlım," dedi. "Bak, hepimiz buradayız. Bize ne olduğunu anlat."

Konuşamıyordum. Tek yapabildiğim, Erik'e bakmaktı. Yüzü yakışıklı ama ifadesiz bir maske gibiydi. En azından konuşmaya başlayana kadar. Ağzını açtığı anda, yüzü tiksintiyle büzüldü. Boğuk ve etkileyici sesi alaycıydı.

"Onlara sen mi anlatmak istersin, yoksa ben mi anlatayım, *tatlım*?"

Bir şeyler söylemek istiyordum. Ona durmasını –ve beni affetmesini– haykırmak, haklı olduğunu ve beni hasta edecek kadar yanlış bir şey yaptığımı söylemek istiyordum. Ancak ağzımdan çıkan tek ses, fısıltı halinde bir "hayır" oldu. Sesim o kadar zayıf çıkmıştı ki, en yakınımda duran Damien'in bile duyduğunu sanmıyordum. Biraz sonra bağırmamın bile bir şey değiştirmeyeceğini anlayacaktım. Erik buraya benden intikam almaya gelmişti ve hiçbir şey onu durdurmazdı.

"Pekala. O zaman ben söylerim." Tek tek arkadaşlarımın yüzlerine baktı. "Sevgili Z'miz, Loren Blake'i beceriyormuş."

İkizler aynı anda "Ne?" diye çığlık attılar.

"İmkansız," dedi Damien.

"I-ıh," dedi Jack.

Afrodit hiçbir şey söylemedi.

"Doğru. Onları gördüm. Bugün. Hobi salonunda. Hani şu hepinizin ben Değiştiğim için Zoey'nin çok üzgün olduğunu sandığınız saatler vardı ya. Evet, Zoey, ne kadar üzgün olduğunu gözlerimle gördüm. O kadar üzgündün ki, Blake'in kanını emmek ve ata biner gibi üstüne çıkmak zorunda kaldın."

"Loren Blake mi?" Shaunee tamamen sersemlemiş haldeydi.

"Bay Ağız Sulandıran mı? Hani şu bütün bir sömestre boyunca Dove çikolatası gibi yalayıp yutmaktan bahsettiğimiz adam?" Erin, İkizininkini hatırlatan bir ses tonuyla konuşurken bana dehşet dolu gözlerle bakıyordu. "Tamamen acınacak halde olduğumuzu düşünmüş olmalısın."

Shaunee "Evet," dedi. "Neden bize hiçbir şey söylemedin?"

"Çünkü, eğer Zoey size birbirlerine "*aşık*" olduklarını söyleyeseydi, beni kullanmasını ve Blake'le gizli gizli görüşebil-

mek için birlikteymişiz gibi rol kesmesini hoş görmeyebilirdiniz. Her neyse, sanırım size kıs kıs gülmekten de büyük keyif almıştır." Erik'in sesi acımasızdı.

Erik'e "Seni kullanmadım," dedim. Sesimin bu kadar güçlü çıkmasına ben bile şaşırmıştım doğrusu. İkizler'e döndüm. "Ayrıca, yemin ederim, ikinize kıs kıs güldüğüm falan da yoktu."

"Tabii ya," dedi Erik. "Senin sözüne güvenmeyecekler de neye güvenecekler? Zoey yalancı sürtüğün teki. Tıpkı benim gibi, hepinizi kullandı."

Afrodit "Pekala, artık çeneni kapatma zamanın geldi," diyerek araya girdi.

Erik sinirli bir kahkaha attı. "Ah, harika. Bir sürtük diğer sürtüğe arka çıkıyor!"

Afrodit gözlerini kıstı ve sol elini havaya kaldırdı. Meşe ağacının Erik'in kafasının hemen üstünde duran dalları kıpırdanmaya ve tehditkar sesler çıkarmaya başladılar. "Beni daha fazla sinirlendirmek istemezsin," dedi. "Zoey'i çok önemsiyormuşsun gibi yapıyordun ama o küçük egonu incitti diye birden uyuz kıçlı bir köpek gibi saldırıya geçiverdin. Ve dinleyici arkadaşlarımız için egonun ne kadar küçük olduğunu kolayca doğrulayabilirim. Amacına ulaştın; şimdi artık gitsen iyi olur."

Erik'in parlak mavi gözleri yeniden bana çevrilmişti. Bir an eski Erik'i –bana aşık olan o harika çocuğu– görür gibi oldum ama hemen sonra bakışlarındaki hüzün, nezaketinin son kırıntılarını da alıp götürdü. "Bana uyar. Gidiyorum," dedi ve dönüp yürümeye başladı.

Afrodit'e baktım. "Teşekkürler."

"Sorun değil. Bir şeyleri yüzüne gözüne bulaştırmanın ve

insanların bunu sonsuza dek kafana kakmalarının nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyorum."

Damien "Gerçekten de Profesör Blake'le birlikte oldun mu?" diye sordu.

"Kafamı salladım."

"Aman..." dedi Shaunee.

"Tanrım," dedi Erin.

"Gerçekten çok çok yakışıklı," dedi Jack.

Derin bir nefes aldım ve "Loren Blake bu güne kadar tanıdığım en büyük g.t," dedim.

"Vay canına. Harbiden küfrettin," dedi Afrodit.

Damien "Yani seni sadece seks için mi kullandı?" diye sorarken yeniden omzumu sıvazlamaya koyulmuştu.

"Tam olarak değil." Duraksadım ve sihirle kendime doğru bir söz ettirebilmem mümkünmüş gibi, elimi yüzümde dolaştırdım. Onlara Stevie Rae'den bahsetme zamanım gelmişti. Keşke söyleyeceklerimi önceden prova etme şansım olabilseydi. Kafamı kaldırınca, Afrodit'in beni seyrettiğini gördüm ve orada olduğu için aptalca bir mutluluk duydum. En azından bana destek verip İkizler ve Damien'in durumu anlamasına yardım edebilirdi.

Sonra, hemen arkamdaki duvarın bir yerinden garip bir ses yükseldi. Gerçekten bir şey duyup duymadığımı anlamaya çalışırken, Damien omzumun üstünden arkaya baktı ve "O da neydi?" diye sordu.

Afrodit "Gizli geçit," dedi. "Açılıyor."

Ensemden aşağı korkunç bir ürperti indi. Nala'nın rahatsız sesler çıkarması pahasına ayağa kalkarken, İkizler'in me-

rak ve şaşkınlık içinde alınlarını kırıştırdıklarını gördüm. Ve hemen ardından gizli geçidin diğer tarafından Stevie Rae'nin sesi duyuldu.

"Zoey? Benim."

Yıldırım hızıyla geçide koşarken "Hayır! Stevie Rae," diye haykırdım. "Orada kal..."

Ve Stevie Rae, bana çatık kaşlarının altından bakarak okulu çevreleyen duvarın arasından geçti. "Zoey, ben..." diye söze başlarken, arkamda duran kalbalığı fark etti ve donup kaldı.

Nala ayaklarımın dibinde acı acı miyavladı ve sırtını bir yay gibi gererek ve çıldırmış bir kedi gibi tıslayıp hırlayarak Stevie Rae'nin üstüne atılmaya hazırlandı. Neyse ki, güçlü çaylak reflekslerim sayesinde onu tam zamanında yakalayıp durdurdum. "Nala, hayır! O, Stevie Rae!" diyerek –ve kendimi tırmalatmamaya gayret ederek– kedimi kucakladım. Stevie Rae de geri çekilmiş ve duvar dibinde savunma pozisyonu almıştı. Net olarak görebildiğim tek yeri, kıpkırmızı parlayan gözleriydi.

Damien boğazı sıkılıyormuş gibi "Stevie Rae?" diye mırıldandı.

Dikkatimi arkadaşlarıma odaklayabilmek için Nala'ya "Uslu dur!" talimatı verip kedimi yere bıraktım. Fakat yüzümü diğerlerine çevirmeden önce doğruca Stevie Rae'nin yanına gittim. Benden kaçmadı ama her an fırlayıp gitmeye hazır bir hali vardı. Ayrıca, berbat görünüyordu. Yüzü zayıf ve solgundu. Taranmamış sarı saçları yapağı halini almıştı. Aslına bakarsanız, parlak ve sağlıklı görünen tek yeri, kırmızı gözleriydi ve bunun iyiye işaret olmadığını artık öğrenmiştim.

Sakin bir sesle "Nasılsın?" diye sordum.

"Hiç iyi değilim," dedi. Gözleri omzumun üstüne kaydı ve bir adım geri çekildi. "Onları yeniden görmek çok zor. Hele artık tamamen kaybettiğimi hissederken..."

"Hiçbir şeyi kaybetmeyeceksin," dedim sert bir sesle. "Kendini topla. Senden haberleri yok."

"Anlatmadın mı?" Stevie Rae suratına bir tokat atmışım gibi bakıyordu.

Telaşla "Uzun hikaye," dedim. "Hey, neden buradasın?"

Alnını kırıştırdı. "Bana mesaj çekip seninle buluşmamı istemiştin ya..."

İçimi kaplayan acı dalgasıyla gözlerimi yumdum. Loren. Cep telefonumu almıştı. Stevie Rae'ye mesaj çekmişti. Ya da daha doğrusu, büyük ihtimalle mesaj çekme işini Neferet gerçekleştirmişti. Burada olacağımı bilmiyordu. Ama, Loren sayesinde, arkadaşlarıma Stevie Rae'den bahsetmediğimi öğrenmişti. Ayrıca Loren'in Erik'i kimseye hiçbir şey anlatmamaya ikna etmeyeceğini de biliyordu. Tıpkı, Erik'in deliye dönüp bütün dünyaya (ya da en azından benim arkadaşlarıma) Loren ve benden bahsedeceğini ve sırrımın açığa çıkacağını bildiği gibi. Stevie Rae'nin okul sınırları içinde görülmesi, bir sırrımın daha ortaya serilmesi demekti. Arkadaşlarımın aklından geçenleri okuyabiliyordum: *Zoey'e bundan sonra nasıl güvenebiliriz ki?* Ve benden her saniye biraz daha uzaklaştıklarını hissediyordum.

Neferet'e iki, Zoey'e sıfır puan.

Stevie Rae'nin inatçı elini tuttum ve sertçe çekmem gerekmesine rağmen onu Damien, İkizler, Jack ve Afrodit'in durdukları tarafa götürdüm. Beş kişiden dördü, Stevie Rae'ye ağızları br karış açık halde bakıyorlardı. Bu işi, vampir savaş-

çılar tepemize üşüşmeden, lanet olası okulun tamamı durumu öğrenip bütün hayatım başıma yıkılmadan önce halletsem iyi olacaktı.

"Stevie Rae ölmedi," dedim.

"Evet, öldüm," dedi Stevie Rae.

İç geçirdim. "Stevie Rae. Bunu sil baştan tartışmayacağız. Yürüyor ve konuşuyorsun. Ayrıca etten kemikten yapılmasın." Herkes görsün diye, birbirine kenetlenmiş ellerimizi havaya kaldırdım. "Yani ölü değilsin."

Ben Stevie Rae'yle didişirken, gruptan bir hıçkırık sesi yükselmişti. İkizler. Gözlerini Stevie Rae'den ayırmıyorlardı ama birbirlerine sarılmışlar, bebekler gibi ağlıyorlardı. Onlara bir şeyler söyleyecek oldum ama Damien araya girdi.

"Nasıl?" Yüzü ciddi, teni bembeyazdı. İleri doğru tereddütlü bir adım attı. "Bu nasıl olabilir?"

Stevie Rae en az Damien'inki kadar solgun ve cansız yüzüyle "Öldüm," dedi. "Sonra böyle uyandım. Eski halime hiç benzemediğimi siz de görebiliyorsunuzdur."

Jack "Tuhaf kokuyorsun," dedi.

Stevie Rae ışık saçan gözlerini ona çevirdi. "Sen de akşam yemeği gibi kokuyorsun."

"Kes şunu!" Stevie Rae'nin elini sertçe çektim. "Onlar senin dostların. Onları korkutmamalısın."

Elini hızla geri çekti. "Bunca zamandır sana bunu anlatmaya çalışıyorum, Zoey. Onlar artık benim dostum falan değiller. Sen de değilsin. Başıma gelenlerden sonra. Bunu halledebileceğini sandığını biliyorum ama bu akşam buraya gelmemin tek nedeni, sana, bu işe bir son vermemiz gerektiğini

söylemekti. Şimdi, son defa söylüyorum. Ya beni iyileştir ya da rahat bırak ki her neye dönüşüyorsam, dönüşeyim. Olsun, bitsin."

"Bunun için zamanımız yok. Neferet okulun çevresini bir sihirle kuşattı. Okula girip çıkan her tür çaylak, vampir ya da insandan haberi olacak. O sihir sınırını geçtin. Erebus'un Oğulları'nın gelmesi an meselesi. Bence artık gitmelisin. Elimden geldiğince çabuk seni bulmaya geleceğim. İşte o zaman bu işi bitiririz."

"Hey, Zoey, sana ters düşmekten hiç hoşlanmıyorum ama ne kadar berbat bir gün geçirdiğini bildiğim için söylemek zorundayım. Savaşçıların geleceği falan yok. Çünkü Neferet, Stevie Rae'nin burada olduğunu bilmiyor."

"Ha?"

Damien, beyin fonksiyonları yeniden canlanmış gibi ağır ağır "Afrodit haklı," dedi. "Neferet okulu sihirle kuşatırken her tür çaylak, vampir ya da insandan haberdar edilmek istedi. Stevie Rae bu tanımlardan hiçbirine uymadığına göre, sihir ona işlemez."

"O neden burada?" Stevie Rae kırmızı gözlerini Afrodit'e çevirmişti.

Afrodit gözlerini çevirmişti ama aynı anda birkaç adım geri çekilip Stevie Rae'yle arasındaki mesafeyi açması gözümden kaçmadı.

İkizler bir anda Stevie Rae'nin karşısına geçtiler. Shaunee ve Erin hâlâ gözyaşı döküyorlardı ama artık, kendileri bile farkında değillermiş gibi, içli içli ağlıyorlardı.

"Hayattasın," dedi Shaunee.

"Seni o kadar çok özledik ki," dedi Erin.

Kollarını, bir heykel misali hareketsiz duran Stevie Rae'ye doladılar. Ve bir noktada Damien de onlara katıldı. Stevie Rae kendini bırakmamış, onlara sarılmamıştı. Gözlerini yumdu ve hiç kıpırdamadan öylece durdu. Kan rengi bir damla yaşın göz pınarında belirip, yanağından aşağı yuvarlandığını gördüm.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

"Artık beni bırakmalısınız." Stevie Rae'nin sesi sert, sıkıntılı ve eski halinden çok farklıydı. İstenen etkiyi yaratmıştı. İkizler ve Damien onu derhal bıraktılar.

Shaunee "Tuhaf kokuyorsun," derken gözyaşlarının arasından gülümsemeye çalışıyordu.

"Evet," dedi Erin de. "Kabalık etmek istemeyiz ama..."

"Ama umurumuzda değil," dedi Damien.

Afrodit meşe ağacının altından "Hey, hâlâ hayatta olan geyik sürüsü üyeleri," diye seslendi. "O ölümden dönmüş çocuktan uzak dursanız iyi edersiniz. Feci ısırıyor."

"Asıl sen ısırıyorsun," dedi Shaunee.

"Kaltak!" dedi Erin.

"Doğruyu söylüyor," dedi Stevie Rae. Önce Damien ve İkizler'e, sonra da bana baktı. "Haydi onlara anlat."

"Stevie Rae'nin kanla ilgili bir sorunu var. Kan içmek zorunda. Yoksa biraz sapıtıyor."

Afrodit ağacın altında homurdandı.

"Onlara gerçeği söyle," dedi Stevie Rae.

İç geçirerek teslim oldum ve arkadaşlarıma durumu özet olarak geçtim. "Stevie Rae, öldükten sonra bu şekilde geri dönen bir grup çocuktan sadece biri. Geçen ay Birlik'in futbolcularını öldürenler, o çocuklardı. Az kalsın Heath'i de katledeceklerdi. Stevie Rae'yi, Heath'i onların elinden kurtarmaya çalışırken buldum. Stevie Rae'nin içinde hâlâ biraz insanlık var."

Afrodit araya girdi. "Ama yavaş yavaş kaybediyor."

Kaşlarımı çattım. "Öyle de denebilir. Bu yüzden yapmamız gereken, Stevie Rae'yi iyileştirip eski haline dönmesine yardım etmek."

İkizler ve Damien bana biraz fazla uzun gelen bir süre boyunca suskunluklarını korudular. Nihayet Damien "Sen bunu bir aydır biliyorsun ve hiçbirimize tek kelime etmedin, öyle mi?" dedi.

"Stevie Rae'nin ölü olduğunu düşünmemize izin verdin," dedi Shaunee.

"Sen de ölü olduğuna inanıyormuşsun gibi davrandın," dedi Erin.

"Sizi moronlar! Size söyleyemezdi ki. Ne tür güçlerin devrede olduğu konusunda en ufak bir fikriniz yok," dedi Afrodit.

Shaunee "Kötü bir Bilimkurgu Kanalı filmi gibi konuştun," dedi Shaunee.

"Ve tek kelimesini bile yutmuyoruz, kaltak," dedi Erin.

"Bunu bir aydır biliyorsun ve hiçbirimize tek kelime etmedin." Damien bu defa sorar gibi değil, bir gerçeği ortaya döker gibi konuşmuştu.

"Afrodit haklı," dedim. "Size ondan bahsedemezdim. Böyle davranmamı gerektiren bazı faktörler vardı." Aynı faktörler hâlâ mevcuttu. Benden nefret etmelerine neden olsa bile, olayın perde arkasında Neferet'in olduğunu öğrenmelerine gerek yoktu.

"Afrodit'in ne dediği umurumda bile değil. Biz senin dostunuz. En yakın dostlarınız. Bize söylemeliydin," dedi Damien.

Erin "Böyle davranmanı gerektiren faktörler mi?" diye sordu. "Bana öyle geliyor ki, Afrodit de o faktörlerden biri oluvermiş."

"Loren'ı gizlemenin arkasında da böyle davranmanı gerektiren bir faktör mü vardı acaba?" diye sorarken, Shaunee'nin sesi mesafeliydi. Bana koyu renk gözlerini kısarak bakıyordu.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Ellerimin arasından kayıp gittiklerini hissedebiliyordum. İşin en kötü kısmı, bana sırt çevirmelerini hak etmiş olmamdı.

"Sürekli bir şeyler gizlersen sana güvenmemizi nasıl bekleyebilirsin?" Damien, her zamanki gibi, herkesin duygu ve düşüncelerini tek bir cümlede toplamayı başarmıştı.

Stevie Rae "Bunun berbat bir fikir olduğunu biliyordum," dedi. "Hemen gidiyorum."

Afrodit "Ne o?" dedi. "Yoksa yiyecek insanların ve korku salacak yerlerin mi var?"

Stevie Rae hışımla döndü ve adeta hırlayarak "Belki de senden başlamalıyım, cadı," dedi.

"Tanrım, biraz rahat ol. Sadece bir soru sordum." Afrodit umursamaz bir tavır takınmaya çalışmıştı ama gözlerine yansıyan korkuyu görebiliyordum.

Stevie Rae'nin elini sımsıkı tutarak, geri çekilmesine engel oldum. Önce Damien'e, sonra İkizler'e baktım. "Onu iyileştirmeme yardım edecek misiniz? Etmeyecek misiniz?"

Damien kısa bir tereddütün ardından "Yardım edeceğim ama artık sana hiç güvenmiyorum," dedi.

"Al bizden de o kadar," dedi İkizler.

Midem düğüm düğüm olmuştu. Oracıkta ayaklarına kapanıp ağlayarak yalvarmak istiyordum: *Arkadaşım olmaktan vazgeçmeyin, ne olur! Bana güvenmekten vazgeçmeyin*! Ama bunu yapmadım. Yapamazdım. Ne de olsa, haklıydılar. Kafamı sallayıp "Pekala, bir çember oluşturup onu iyileştirelim," demekle yetindim.

"Yanımızda mum yok," dedi Damien.

"Ben bir koşu getiririm," dedi Jack. O bile benden tarafa bakmıyor, doğrudan Damien'la konuşuyordu.

"Hayır, buna zamanımız yok," dedim. "Muma ihtiyacımız olmayacak. Hepimizin elementleri hayata geçirecek yeteneklerimiz var. Mum işin merasim kısmı." Kısa bir duraksamadan sonra "Ama bence sen gitmelisin, Jack," diye ekledim. "Neler olacağını bilmiyorum ve senin zarar görmen riskini alamam."

Jack "Ta-tamam," diye kekeledi. Ellerini ceplerine koyup, ağır adımlarla uzaklaşmaya başladı.

Damien bana ters ters bakarak "Sanırım bu akşam işin merasim kısmından vazgeçiyoruz," dedi.

"Evet," dedi Shaunee bana bir yabancı gibi bakarak. "Bu akşam pek çok şeyden vazgeçiyoruz." Erin, onunla tamamen hemfikir olduğunu gösterecek bir tavırla kafasını salladı.

Acım, hüznüm ve korkumun bir haykırışa dönüşmesine mani olmak için çenemi sıkıyordum. Hayatta sahip olduğum tek şey, dostlarımdı. Onları da kaybedecek olursam nasıl ha-

yatta kalabilirdim? Neferet'e nasıl kafa tutabilirdim? Loren'la nasıl yüzleşebilirdim? Heath'i ve Erik'i kaybetmenin acısını nasıl atlatabilirdim?

Sonra, Stevie Rae'yi iyileştirmemi sağlayacak sihirli mermiyi bulmaya çalışırken karıştırdığım eski ve küflü kitaplardan birinde okuduğum bir şeyi anımsadım. Eski Amazon Yüksek Rahibelerden birinin güzeller güzeli fotoğrafının altında, bir sözü yazılıydı.

Şöyle diyordu: *Tanrıçamızın Seçilmiş'i olmak, büyük bir ayrıcalık olduğu kadar acı vericidir.*

Nyx'in eski rahibesinin ne demek istediğini şimdi anlıyordum.

Afrodit ağacın altından seslendi: "Şu işi yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?"

Kendimi topladım ve "Evet, yapacağız," dedim. "Kuzey, şurası." Afrodit'in ağacını işaret ediyordum. "Yerlerinizi alın. Stevie Rae'nin bileğini bir an bile bırakmadan, çevremde şekillenen çemberin merkezine geçtim.

"Beni bırakmazsan, toprak olarak yerimi alamam," dedi Stevie Rae.

Kırmızı gözlerinin derinliklerine, eski dostumdan bir işaret bulmak umuduyla baktım ama buz gibi bakışlı bir yabancıdan başka bir şey göremedim.

"Toprak olmayacaksın," dedim. "Merkezde yanımda duracaksın."

"O zaman çemberi kim tamamlayacak? Jack gitti. Zaten o da tam olarak..." Bakışları çemberin tepe noktasına kayıp, Afrodit'in orada durduğunu görünce "Hayır!" diye tısladı. "O olmaz!"

"Ah, kes şunu!" diye haykırdım. Öfkem ve sıkıntım, çevremi saran elementlerin havayı hareketlendirmesine neden olmuştu. "Afrodit, toprağı temsil edecek. Hoşuna gitmediği için, üzgünüm. Ondan hoşlanmadığın için de... Elimin kolumun bağlı olduğu daha pek çok şey için de üzgünüm. Tıpkı benim gibi, sen de buna katlanmak zorundasın. Şimdi olduğun yerde, sesini çıkarmadan dur da, bir şey yapıp yapamayacağımızı görelim."

Herkesin bana baktığını biliyordum. İkizler ve Damien yabancıların suçlayıcı gözleriyle, Stevie Rae ise öfke ve gerçek nefretle harmanlandığını bildiğim ama sadece Afrodit'e mi, yoksa hem Afrodit'e hem bana yönelik mi olduğundan emin olmadığım bir ifadeyle bakıyordu. Afrodit'e kısa bir bakış attım. Kuzey noktasında durduğu yerden, temkinli ve ürkek gözlerle Stevie Rae'yi izliyordu.

Harika. Tanrıça'dan yardım dilemek için bundan daha uygun bir atmosfer olamazdı herhalde.

Gözlerimi yumdum ve odaklanabilmek için birkaç derin nefes aldım. *Nyx, her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdığımı biliyorum ama lütfen benim ve arkadaşlarımın yanında ol. Stevie Rae'yi iyileştirmek, aramızdaki bu saçmasapan dramdan çok daha önemli. Neferet, beni senden ayırabilmek için, herkesle ayrı düşmemi istedi. Ama ben sana güvenmekten asla vazgeçmeyeceğim... Ve sana inanmaktan... Asla...*

Sonra gözlerimi açtım ve kararlı adımlarla Damien'a yaklaştım. Genelde beni şirin bir gülümsemeyle karşılardı. Bu gece ise, bakışlarını gözlerime sabitlemişti ama gözlerinde dostluktan ya da tatlılıktan eser yoktu.

"Ulu Tanrıçamız Nyx'in eğitimdeki Yüksek Rahibesi olarak, onun gücü ve yetkisiyle, ilk elementi çemberimize davet ediyorum. Rüzgar!" Güçlü ve berrak bir sesle konuşurken, kol-

larımı başımın üstüne uzatmıştım. Güçlü bir esinti Damien ve beni sarmalayıp, saçlarımızı ve kıyafetlerimizi havalandırınca müthiş bir rahatlama duydum. Sağa dönüp, Shaunee'nin durduğu noktaya ilerledim.

Beni güleryüzle karşılamasını beklemiyordum. Zaten karşılamadı da. Koyu renk, mesafeli gözleriyle dikkatle beni izliyordu. Beni reddedişinin neden olduğu üzüntüyü bertaraf ederek ateşi çağırdım.

"Ulu Tanrıçamız Nyx'in eğitimdeki Yüksek Rahibesi olarak, onun gücü ve yetkisiyle, ikinci elementi çemberimize davet ediyorum. Ateş!"

Tenimi okşayan sıcaklığı hissetmek için sadece bir kalp atışlık zaman boyunca duraksadıktan sonra doğruca Erin'in yanına gittim. O da en az diğerleri kadar sessiz ve gergindi.

"Ulu Tanrıçamız Nyx'in eğitimdeki Yüksek Rahibesi olarak, onun gücü ve yetkisiyle, üçüncü elementi çemberimize davet ediyorum. Su!"

Sırtımı denizden gelen kokulara çevirerek Afrodit'in yanına gittim. Dudaklarında merhametsiz bir gülümsemeyle gözlerimin içine bakıyordu.

"Arkadaşlarının sana kızması berbat bir şeymiş, değil mi?" Sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle konuşmuştu.

"Evet," diye fısıldadım. "Arkadaşlarının sana sırt çevirmelerinde benim de payım olduğu için özür dilerim."

"Hayır," derken kafasını salladı. "Seninle ilgisi yoktu. Her şey benim boktan tercihlerim yüzünden oldu. Tıpkı seni bu rezil duruma düşüren şeyin senin boktan tercihlerin olması gibi."

"Hatırlattığın için sağol," dedim.

"Emrine amadeyim," dedi. "Elini çabuk tutsan iyi olur. Stevie Rae için iş işten geçmek üzere."

Afrodit'in haklı olduğunu görmek için Stevie Rae'ye bakmama gerek yoktu. Huzursuzluğunun her saniye biraz daha arttığını hissedebiliyordum. Kopmak ya da fırlayıp gitmek üzere olan lastik bir banttan farkı yoktu.

"Ulu Tanrıçamız Nyx'in eğitimdeki Yüksek Rahibesi olarak, onun gücü ve yetkisiyle, dördüncü elementi çemberimize davet ediyorum. Toprak!"

Bahar çayırlarının temiz ve tatlı kokusu, Afrodit'le benim çevremizi sarmıştı bile. Ayini tamamlamak üzere çemberin merkezine dönerken, Stevie Rae'nin feryadıyla sarsıldım.

"Hayır!" Sesi, hiç tanımadığım bir hırıltı gibiydi. "O toprak olamaz. Toprak benim! Benden geriye kalan tek şey, o! Bunu elimden almasına izin vermeyeceğim."

Ve insanın gözünü kör edecek bir çeviklikle Afrodit'in üstüne saldırdı.

"Hayır, Stevie Rae! Kes şunu!" Stevie Rae'yi Afrodit'ten ayırmak için var gücümle çekiyordum ama bu, mermer bir sütunu kaldırmaya çalışmaktan farksızdı. Afrodit haklıydı. Stevie Rae artık sadece bir insan, çaylak ya da vampir değildi. Kesinlikle daha fazlasıydı ve bu fazlalık tehlike demekti. Afrodit'e sımsıkı sarılmıştı. Köpek dişlerinin parladığını gördüm. Bir an sonra, Afrodit'in acı dolu çığlığı eşliğinde, dişlerini boynuna geçiriverdi.

Stevie Rae'yi var gücümle çekerken "Onu kaldırmama yardım edin!" diye haykırarak Damien ve İkizlere baktım.

"Yapamam," dedi Damien. "Hareket edemiyorum."

"Biz de öyle," dedi Shaunee.

Elementleri, her üçünü de yere mıhlamıştı. Öfkeli bir rüzgar, Damien'ı yere yapıştırmıştı. Shaunee ateşten bir kafesin içine hapsolmuştu. Erin ise dipsiz bir havuzun içine gömülmüştü.

Damien var gücüyle "Çemberi tamamlamalısın!" diye haykırdı. "Bütün elementleri yardıma çağır. Onu ancak bu şekilde kurtarabilirsin."

Çemberin merkezine koştum. Kollarımı başımın üstüne kaldırıp çemberi tamamladım. "Ulu Tanrıçamız Nyx'in eğitimdeki Yüksek Rahibesi olarak, onun gücü ve yetkisiyle, beşinci ve son elementi çemberimize davet ediyorum. Ruh!"

Bedenim müthiş bir güçle sarsılmıştı. Titreyişimi durdurabilmek için dişlerimi sıktım. Afrodit'in çığlıkları gittikçe zayıflıyordu ama bunu düşünemezdim. Konsantre olabilmek için gözlerimi sımsıkı yumdum. Sonra, bir çocuğun duasına verilen tatlı ve emin bir cevap gibi zihnime süzülen Tanrıça vergisi sözleri dile getirdim. Kelimelerin maddeleştiğini ve ışıklar saçarak havada dönmeye başladığını görebiliyordum.

"Rüzgar, kusurlu olanı bizden çok uzaklara savur,
Ateş, nefretin siyahlığını yak, kavur,
Su, doymamış şeytani niyetleri yıkayıp götür,
Toprak, azalan karanlıkla ruhunu doyur,
Ruh, ölümden dönebilmesi için, tüm varlığını gücünle doldur."

Tıpkı bir topu fırlatırmış gibi, ellerimin arasında hissettiğim element gücünü Stevie Rae'ye doğru savurdum. Ve o anda, omurgamın kökünden belime doğru tanıdık bir acının tırmandığını hissettim. Çığlığım, Stevie Rae'ninkine karıştı.

Gözlerimi, çok tuhaf bir görüntüye açtım. Stevie Rae'nin saldırısı sırasında Afrodit yere devrilmişti. Stevie Rae'nin sırtı bana dönük olduğu için, sadece Afrodit'in yüzünü görebiliyordum. İlk başta ne olduğunu anlamadım. Beş elementin bir araya gelmesiyle oluşan ışıltılı bir güç topu, ikisinin çevresinde fır dönüyordu. Güç çevrelerini sarıp, kalınlaşırken, kızlar zaman zaman görünmez oluyorlardı. Yine de, Stevie Rae'nin Afrodit'i bırakmış olduğunu görebilmiştim. Bu defa, Afrodit, Stevie Rae'yi sımsıkı tutarak onu boynundaki yaradan içmeye zorluyordu. Stevie Rae, hâlâ Afrodit'in kanını emiyordu, evet ama bir taraftan da geri çekilmek için çırpınıyordu.

Onları ayırmak için bir hamle daha yaptım ama tıpkı cam bir kapıya toslar gibi, beni saran güç baloncuğuna çarptım. Baloncuğun içinden bir türlü çıkamıyor, bunu nasıl yapabileceğimi bilmiyordum.

"Afrodit, bırak onu! Seni öldürmeden durmak için çırpınıyor!" diye haykırdım.

Afrodit bana baktı. Dudakları kıpırdamıyordu ama söylediklerini zihnimin içinde duyabiliyordum: *Hayır. Neden olduğum bütün kötülükleri ancak böyle telafi edebilirim. Bu defa Seçilmiş benim. Sakın unutma, bu fedakarlığı özgürce yaptım.*

Sonra Afrodit'in gözleri döndü ve nefesi gülümseyen dudaklarının arasından derin bir iç çekiş gibi kayıp giderken, bedeni, boş bir çuval gibi pelteleşti. Stevie Rae korkunç bir çığlıkla geri kaçtı ve Afrodit'in bedeninin yanına yığıldı. Beni saran güç baloncuğu kaybolup hiçliğe karışmıştı. Çemberin de kırıldığını biliyor, elementlerin yokluğunu hissedebiliyordum. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Hareket edecek takatim yoktu.

Sonra Stevie Rae bana baktı. Pembe gözyaşları döküyordu; gözleri hâlâ tuhaf, kırmızımsı bir renkti. Ama yüzü eski

halini almıştı. Daha ağzını açmadan, Neferet'in onu yürüyen ve konuşan bir ölüye döndürmek için yaptığı şeyin iyileştiğini anladım.

"Onu öldürdüm! Durmaya çalıştım... Ben... Beni bırakmadı. Geri çekilemedim. Ah, Zoey, çok çok üzgünüm," diyerek hıçkırıyordu.

Sendeleyerek Stevie Rae'nin yanına giderken, zihnimde Loren'in sözleri yankılanıyordu: *Güçlü bir büyüye başvurduğunu ve bunun her zaman bir bedeli olduğunu aklından çıkarmamalısın.* "Senin hatan değildi, Stevie Rae," dedim. "Sen..."

"Yüzü..." Hemen arkamda Damien'in sesini duydum. "İşaretine bakın."

Tam olarak anlayamasam da gözlerimi kırpıştırarak baktım ve iç geçirdim. Gözlerinin içine bakmakla, eski Stevie Rae'yi görmekle o kadar meşguldüm ki, bariz değişimi fark edememiştim. Alnının orta yerindeki hilalin içi dolmuştu. Birbirine dolanmış zarif saplardan ve güzel çiçeklerden oluşan bir dövme, gözlerini çevreliyor, elmacık kemiklerinin üstüne kadar uzanıyordu.

Fakat dövmeleri vampirlere özgü safir renkte değil, taze kan kırmızısıydılar.

"Hepiniz neye bakıyorsunuz?" diye sordu.

"Şuna..." Erin telaşla çantasını karıştırdı ve bulduğu makyaj aynasını Stevie Rae'ye uzattı.

"AmanTanrım!" dedi Stevie Rae titrek bir sesle. "Bu da ne demek oluyor?"

"İyileştin demek. Ve Değiştin. Ama yeni bir vampir türüne dönüştün." Afrodit bunu doğrulup oturmaya çalışırken söylemişti.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

"Aman Tanrım!" Shaunee bir çığlık koyvererek arkaya doğru sendeledi ve düşmemek için Erin'in koluna sımsıkı yapıştı.

"Sen ölmüştün!" dedi Erin.

Afrodit "Öldüğümü sanmıyorum," derken bir eliyle alnını, diğer eliyle de boynundaki ısırık izini ovalıyordu. "Ah, lanet olsun. Çok acıyor."

"Gerçekten, gerçekten çok üzgünüm, Afrodit," dedi Stevie Rae. "Yani, seni sevmem, tamam ama seni ısırmamam gerekirdi. Ya da en azından artık ısırmam."

"Evet, evet, her neyse," dedi Afrodit. "Endişelenme. Her ne kadar acı verici ve tatsız olsa da, hepsi Nyx'in planının bir parçasıydı." Boynundaki acı yüzünden bir kez daha yüzünü buruşturdu. "Tanrım, kimsenin yanında yara bandı var mı?"

"Bir yerlerde bir mendilim olacaktı. Bir dakika bekle, bakalım bulabilecek miyim..." Erin bir kez daha çantasını karıştırmaya başladı.

"Temiz bir tane olsun, İkiz," dedi Shaunee. "Afrodit yeterince stres yaşadı, bir de pis bir enfeksiyonla uğraşmak zorunda kalmasın."

"Tanrım, ikiniz de ne iyisiniz böyle." Afrodit, İkizler'e yarım bir gülümsemeyle bakıyordu. Ben de ona ilk defa dikkatle baktım.

Ve o anda yüreğimin ağzıma geldiğini hissettim.

"Gitmiş," diye mırıldandım.

"Ah, lanet olsun! Zoey haklı," dedi Damien, Afrodit'e şaşkın şaşkın bakarak.

"Ne?" dedi Afrodit. "Ne gitmiş?"

"Ahh..." dedi Shaunee.

"Evet, gitmiş," dedi Erin, Afrodit'e mendil uzatırken.

Afrodit "Hepiniz ne geveleyip duruyorsunuz böyle?" diye sordu.

"Al, şuna bir bak," dedi Stevie Rae aynayı uzatırken. "Yüzün..."

Afrodit iç geçirdi; sinir olduğu belli oluyordu. "Ah, tamam, berbat gördündüğümü biliyorum. Alo? Daha az önce Stevie Rae tarafından ısırıldım. Alın size flaş haber: Ben bile her zaman kusursuz görünemem ki. Hele..." Aynaya odaklanıp kendi yansımasını gördüğü anda, birisi KONUŞMAYI KES düğmesine basmış gibi, susuverdi. Titreyen elini, bir zamanlar Nyx'in İşaretinin durduğu alnına götürdü. "Gitmiş..." Sesi boğuk bir fısıltı gibi çıkmıştı. "Nasıl gitmiş olabilir?"

"Daha önce hiç böyle bir şey duymadım. Kitaplarda ya da başka bir yerde de görmedim," dedi Damien. "Bir kere İşaretlendin mi, dönüşü olmaz ki."

"Stevie Rae bu sayede iyileşti." Afrodit sersemlemiş gibiydi, elini alnının ortasındaki boşluktan ayıramıyordu. "Nyx, İşaretimi alıp Stevie Rae'ye vermiş." Afrodit'in bedeninden bir ürperti geçti. "Ve ben artık sadece bir insanım." Aynayı elinden atarak ayağa fırladı. "Hemen gitmeliyim. Artık buraya ait değilim." İri iri açılmış cam gibi gözlerle, açık duran gizli geçide doğru geri geri yürümeye başladı.

"Afrodit, bekle," diyerek arkasından gittim. "Belki de yeniden insan olmamışsındır. Belki de bu, bir iki güne kadar geçecek bir tuhaflıktır. Belki İşaretin geri gelir."

"Hayır, İşaretim gitti. Biliyorum. Beni... Yalnız bırakın." Gözyaşları ve hıçkırıklar arasında gizli geçitte gözden kayboldu.

Afrodit, duvarı geçtiği anda, hava hareketlendi ve sanki büyük bir şey düşüp kırılmış gibi, dikkat çekici bir gürültü duyuldu.

Stevie Rae koluma yapıştı. "Sen burada kal. Ben peşinden giderim."

"Ama sen..."

"Artık iyiyim." Stevie Rae tatlı ve hayat dolu gülümsemesiyle yüzüme baktı. "Sen beni iyileştirdin, Z. Endişelenme. Afrodit'in bu duruma düşmesine ben neden oldum. Onu bulup iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Sonra geri dönerim."

Uzakta, sanki büyük bir şey bize doğru yaklaşıyormuş gibi bir ses duyuyordum.

"Savaşçılar. Okul sınırlarının aşıldığını biliyorlar," dedi Damien.

"Git!" dedim Stevie Rae'ye. "Seni ararım." Sonra ekledim. "Asla kısa mesaj çekmeyeceğim. Olur da mesaj alırsan, bil ki gönderen ben değilim."

"Tamamdır, unutmam." Stevie dördümüze sırıtarak baktı. "Yakında görüşürüz." Gizli geçitten geçti. Geçit, arkasından kapanırken, havanın biraz önceki kadar hareketlenmemesi dikkat çekmişti. Bunun ne anlama geldiğini merak etmiştim doğrusu.

Damien "Şimdi, burada ne yapıyorduk?" diye sordu.

"Erik, Zoey'yi terk ettiği için buradayız," dedi Shaunee.

"Evet," dedi Erin. "Çünkü o çok üzgün."

"Onlara Afrodit ya da Stevie Rae'den asla bahsetmeyin," dedim.

Arkadaşlarım sanki *"Bira içme seansımızdan annelerimize bahsetmesek iyi olacak,"* demişim gibi bakıyorlardı.

Shaunee alaycı bir sesle "Haydi ya..." dedi.

"Oysa biz hemen yumurtlayacaktık," dedi Erin.

"Çünkü biz sır tutmak konusunda güvenilmeyecek tipleriz," dedi Damien.

Ah, lanet olsun. Bana hâlâ çok kızgındılar.

"Pekala... Bariyeri kimin aştığını söyleyeceğiz?" Damien'in bu soruyu sorarken bana bakmadığını fark etmiştim. Sorusunun muhatabı İkizler'di.

"Afrodit," dedi Erin. "Başka kim olabilir?"

Ben itiraz etme fırsatı bulamadan Shanuee araya girdi. "Evet, İşaretinin kaybolması hikayesinden bahsetmeyeceğiz. Sadece, buraya bizimle geldiğini ama Zoey'nin zırlamasından bunaldığını söyleyeceğiz."

"Ve kendine acımasından," dedi Erin.

"Ve yalanlarından. Bu yüzden çekip gitti. Tipik Afrodit," dedi Damien.

"Başı belaya girebilir," dedim.

Shaunee "Bela sürtüğün tekidir," dedi.

Erin bana keskin bir bakış atarak "Bazılarımızı bariz biçimde yakından takip eden bir sürtük," dedi.

İşte o anda, başlarını Darius'un çektiği birkaç savaşçı, bulunduğumuz açık alana daldılar. Silahlarıyla feci halde korkutucu ve birilerinin (potansiyel olarak bizim) canına okumaya hazır görünüyorlardı.

"Bariyeri kim aştı?" Darius adeta havlar gibi konuşmuştu.

Dördümüz bir ağızdan "Afrodit!" dedik.

Darius savaşçılardan ikisine işaret etti. "Bulun onu!" Sonra bize döndü ve "Yüksek Rahibe bütün okulu toplantıya çağırdı," dedi. "Oditoryumda bekleniyorsunuz. Size eşlik edeceğim."

Hepimiz, uslu çocuklar gibi Darius'un peşine takıldık. Damien'la göz göze gelmeye çalışıyordum ama benden tarafa bakmıyordu. İkizler için de aynı şey geçerliydi. Sanki yabancılarla birlikte yürüyordum. Aslında daha da beterdi; çünkü yabancılar bile selam verip gülümseyebilirlerdi. Fakat arkadaşlarımla aramızda gülümseme ya da merhabalaşmadan eser yoktu.

Henüz birkaç adım atmıştık ki keskin bir acıyla sarsıldım. Sanki birisi karnıma görünmez bir bıçak saplamıştı. Kusacağımdan emin, iki büklüm halde inlemeye başladım.

Damien "Zoey?" dedi. "Sorun ne?"

"Bilmiyorum... Ben..." Konuşamaz hale gelmiştim. Çevremdeki herşey ultra-odaklanmaya başlamıştı. Midemdeki sancı hızla yayılıyordu. Savaşçıların çevremi sardıklarını hissediyordum. Uzanıp Damien'in eline yapıştım. Hâlâ deli gibi

kızgın olmasına rağmen beni sımsıkı tuttu. Her şeyin yoluna gireceğini söyleyip duruyordu.

Midemdeki ağrı, kalbime yönelmişti. Ölüyor muydum yoksa? Öksürmüyor, kan kusmuyordum. Kalp krizi geçiriyor olabilir miydim? Görünmez bıçaklar ve ellerle işkenceye uğradığım bir kabusa adım atmış gibiydim.

Boynumdan yukarı uzanan ağrı gittikçe şiddetleniyordu. Gözlerim kararmaya başladı. Yere düşmekte olduğumun farkındaydım ama acı dayanılmazdı. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Ölüyordum.

Güçlü eller beni yakalayıp kaldırdılar. Darius'un beni taşıdığını hayal meyal görebiliyordum.

İçimde korkunç bir kasılma daha baş gösterdi. Hiç durmadan çığlık atıyordum. Kalbim göğsümden canlı canlı sökülüyordu sanki. Artık dayanamayacağımı fark ettiğim bir anda, acım dindi. Tıpkı başladığı gibi aniden, beni nefes nefese ve kan ter içinde bırakarak bitivermişti. Ama iyiydim.

"Bekleyin. Durun. İyiyim," dedim.

"Küçükhanım, çok kötüydün, seni revire götürmeliyiz," dedi Darius.

"Tamam. Hayır." Sesimin normale döndüğünü fark etmek hoşuma gitmişti. Darius'un aşırı kaslı omzuna vurdum. "Beni yere bırak. İyiyim ben. Gayet iyiyim."

Darius, istemeye istemeye de olsa, durdu ve beni ayaklarımın üstüne, yere bıraktı. İkizler, Damien ve diğer savaşçıların şaşkın bakışları arasında kendimi bilimsel bir deney faresi gibi hissediyordum.

Sert bir sesle "İyiyim," dedim. "Ne oldu bilmiyorum ama artık geçti. Gerçekten."

"Revire gitmelisin. Konuşması bitince, Yüksek Rahibe de seni kontrole gelir," dedi Darius.

"Hayır. Kesinlikle olmaz," dedim. "O çok yoğun. Tuhaf bir kramp ve mide ağrısı yüzünden endişelenmesine hiç gerek yok."

Darius ikna olmuşa benzemiyordu.

Çenemi kaldırdım ve gururumun son kırıntılarını da yutarak "Gazım var," dedim. "Hem de çok. İstersen arkadaşlarıma sor."

Darius, İkizler'e ve Damien'a baktı.

"Evet," dedi Shaunee. "Sürekli gazı olur."

Erin "Biz ona pis kokulu deriz," dedi.

"Gerçekten fena gazlıdır," dedi Damien.

Pekala, çevremi, her şeyi unuttukları ve yeniden kanka oluverdiğimiz için sarmadıklarını çok iyi biliyordum. Sadece, ellerine geçen beni utandırma fırsatının tadını çıkarıyorlardı.

Tanrım, başım fena ağrıyordu.

"Gaz mı, küçük hanım?" Darius gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Omzumu silktim. Kıpkırmızı olmakta hiç zorlanmamıştım. "Gaz," diye doğruladım. "Artık oditoryuma gidebilir miyiz, acaba? Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Nasıl isterseniz, küçük hanım," dedi Darius.

Hep birlikte yönümüzü değiştirip oditoryuma doğru yürümeye başladık.

Damien yanıma geldi ve fısıldayarak "Bu da neyin nesiydi böyle?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedim ben de fısıldayarak.

"Hiçbir fikri yokmuş," dedi Shaunee.

"Ya da var ama bize söylemiyorsun," dedi Erin.

Söyleyecek bir şeyim yoktu. Üzgün bir tavırla başımı salladım. Buna ben sebep olmuştum. Tamam, haklı nedenlerim vardı... En azından bir kısmı için. Fakat hiçbir şey, bir süredir arkadaşlarıma yalan söylediğim gerçeğini değiştiremezdi.

Shaunee'nin dediği ve Erin'in de gözlemde bulunduğu üzere, bela kesinlikle sürtüğün tekiydi ve peşimden ayrılmaya hiç niyeti yoktu. Oditoryuma kadar kimse benimle tek kelime konuşmadı. Ön kapıdan girerken, Jack de bize katıldı. Benden tarafa bakmıyordu. Bir arada oturduk ama kimse benimle konuşmuyordu. İkizler her zamanki gibi aralarında gevezelik ediyor, geniş salonda T.J. ve Cole'u görmek için çevreyi kesiyorlardı. Delikanlılar daha hızlı davranıp İkizler'i gördüler ve neredeyse koşar adımlarla yanlarına geldiler. Bunu takip eden cilveleşme sahnesi, beni sonsuza dek kimseyle çıkmamaya ikna edecek kadar iğrençti. Sanki seçme şansım varmış gibi.

En sona kaldığım için, en arka sıranın son koltuğuna oturmuştum. Damien, çetenin diğer üyeleriyle birlikte, önümdeki sıradaydı. Jack'le fısıldaştıklarını ve ona Afrodit ve Stevie Rae'yle ilgili son gelişmeleri aktardığını duyabiliyordum. İkisi de bana bir şey söylemek şöyle dursun, dönüp bakmaya bile gerek görmüyorlardı.

Herkes gerçek anlamda huzursuzlanmaya başlamıştı. Asırlardır bekliyor gibiydik. Neferet'in ne yapmaya çalıştığını merak ediyordum doğrusu. Demek istediğim, bu büyük toplantıyı o istemişti. Her ne kadar kendimi inanılmaz ve sefil derecede yalnız hissetsem de, okulun neredeyse tamamı oditoryumdaydı. Erik'in bir yerlerden beni izliyor olabileceğini düşünerek çevreme bakındım ama ortalıkta yoktu. Zavallı, küçük Ian Bowser'ın, kıpkırmızı gözler ve en yakın dostunu

kaybetmiş insanlara özgü hüzünle en ön sırada oturduğunu gördüm. Ne hissettiğini o kadar iyi anlıyordum ki.

Nihayet bir kıpırdanma oldu ve Neferet oditoryuma girdi. Peşinde Ejderha Lankford ve Lenobia'nın da aralarında olduğu bir profesör topluluğu ve grubun tamamının çevresini kuşatan Erebus'un Oğulları'yla birlikte sahneye doğru ilerledi. Herkes pür dikkat sahneye bakıyordu.

Hiç zaman kaybetmeden, doğrudan konuya girdi. "Her ne kadar onlarca yıldır bizlere hakaret etmeyi ve bizi dışlamayı görev edinmiş olsalar da, çok uzun zamandır insanlarla barış içinde yaşıyorduk. Yeteneklerimize, güzelliğimize, zenginliğimize ve gücümüze gıpta ediyorlar. Bu duygu zaman içinde nefrete dönüşmeye başladı. Ve şimdi de bu nefret, kendini *dindar ve doğru* olarak niteleyen insanlar tarafından şiddete dönüştürüldü." Gülüşü soğuk ama güzeldi. "Ne tiksindirici bir durum!"

İnanılmaz derecede iyi olduğunu itiraf etmeliydim. Kalabalığı büyülemişti. Yüksek Rahibe olmasa, pekala dönemin önde gelen aktrislerinden biri olabilirdi.

"İnsanların vampirlerden sayıca kalabalık oldukları kesin. Sayımızın azlığı yüzünden bizi hafife alıyorlar. Ama sizlere söz veriyorum ki kardeşlerimizden herhangi birisinin canına kastetmeleri halinde, onlara savaş açacağım." Sözlerine devam etmek için savaşçıların tezahüratlarının yatışmasını beklemek zorunda kaldı ama bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Bu aleni bir savaş olmayacak ama ölümcül ve..."

Oditoryumun kapıları son hızla açıldı ve Darius, yanında iki savaşçıyla birlikte içeri daldı. Neferet de, hepimiz gibi, sessizce, savaşçıların sahneye doğru ilerlemelerini bekledi. Darius'ta bir tuhaflık vardı. Yüzü solgun değildi ama plastikleşmiş gibiydi. Maskeye dönüşmüş gibi.

Neferet mikrofondan uzaklaştı ve Darius'un vereceği haberleri dinlemek için ona doğru eğildi. Darius söyleyeceklerini tamamlayınca, Neferet, sanki müthiş bir sancı çekiyormuş ve ayakta güçlükle duruyormuş gibi, ağır ağır doğruldu. Şöyle bir sallandı ve tek elini gırtlağına götürdü. Ejderha, Yüksek Rahibe'ye destek olmak için yanına yaklaştı ama Neferet elini kaldırıp ona engel oldu. Ağır hareketlerle mikrofona yaklaştı ve ölü gibi bir sesle "Sevgili Vampir Şair Laureate'imiz, Loren Blake'in bedeni, ön kapımıza çivilenmiş halde bulundu," dedi.

Damien ve İkizler'in bana baktıklarını hissedebiliyordum. Tıpkı Loren ve Neferet'i birlikte gördüğüm anda olduğu gibi, içimden yükselen dehşet çığlığını bastırmak için elimi ağzıma götürdüm.

Damien, grileşmiş ve solgun bir yüzle "Sana olan buydu," diye fısıldadı. "Onunla Damgalanmıştınız, değil mi?"

Sadece başımı sallayabildim. Bütün dikkatim, konuşmaya devam eden Neferet'teydi. "Loren'in önce bağırsakları deşilmiş, ardından da boynu vurulmuş. Tıpkı Profesör Nolan'da olduğu gibi, cesedine bir not iliştirilmiş. Bu defaki Hezekiel'in kitaplarından. Diyor ki *Bütün iğrenç ve nefret uyandırıcı şeyleri söküp atın. TÖVBE EDİN.*"[17] Durdu ve kendini toplamaya çalışırken, dua eder gibi başını öne eğdi. Sonra sırtını dikleştirdi ve kafasını kaldırdı. Öfkesi o kadar göz alıcı ve ihtişamlıydı ki benim bile nabzım hızlanmıştı.

"Bu trajik haberi almamızdan hemen önce söylediğim gibi, bu aleni bir savaş olmayacak ama ölümcül ve başarılı olacağı kesin. Belki de, vampirlerin dünyada hak ettikleri yeri

17 Eski Ahit, Hezekiel 11:18

alma zamanı gelmiştir. O yerin insanların boyunduruğu altında olmadığı ortada!"

Kusacağımı anlayınca kendimi oditoryumdan dışarı attım. En arka sırada oturduğuma sevinmiştim. Arkadaşlarımın peşimden gelmeyeceklerini, salondaki diğer çocuklarla birlikte Neferet'i alkışlamakla meşgul olduklarını biliyordum. Bense, içim dışıma çıkana kadar kusacaktım; çünkü ruhumun derinliklerinde, insanlara savaş açmanın yanlış olduğunu biliyordum. Bu, Nyx'in isteği değildi.

Derin derin nefes alarak titrememi durdurmaya çalıştım. Pekala. Savaşın Tanrıçamızın arzusu olmadığını biliyordum ama bu konuda ne yapabilirdim? Daha çocuktum ve son zamanlardaki davranışlarım çok zeki bir çocuk olmadığımı göstermişti. Büyük olasılıkla, Nyx de bana kızgındı. Öyle olmalıydı.

Ve sonra belimi saran o tanıdık sancıyı hatırladım... Çevreme bakındım ve yalnız olduğumdan emin olunca elbisemin eteğini kaldırıp tenime baktım. İşte oradaydılar! Belimin çevresinde birbirinden güzel filigran desenleri belirmişti. Gözlerimi yumdum. *Teşekkürler, Nyx! Beni terk etmediğin için binlerce teşekkür!*

Oditoryumun duvarına yaslanıp ağlamaya başladım. Afrodit ve Heath için, Erik ve Stevie Rae için. Loren için. Daha çok Loren için ağlıyordum. Ölümü beni sarsmıştı. Beynim beni sevmediğini biliyordu. Sırf Neferet benden bilgi sızdırmasını istediği için beni kullandığını... Ama bütün bunların ruhum için bir önemi yoktu. Yokluğunu, kalbim yerinden sökülüyormuş gibi hissediyordum. Ölümünde yanlış bir şeyler olduğunu biliyordum. Ve bu yanlış, kafayı dinle bozmuş manyaklar tarafından katledilmesinin çok ötesindeydi. O manyak-

ların benimle ilgisi olabilirdi. Üveybabam, Loren'ın ölümüne neden olmuş olabilirdi.

Ölümü... Loren'ın ölümü...

Gerçek bir kez daha tokat gibi inmişti. Duvara yaslanıp ne kadar ağladım, bilmiyorum. Sadece Loren'ın değil, eskiden olduğum o kızın da yasını tutuyordum.

"Senin suçun."

Neferet'in sesiyle irkildim. Kafamı kaldırıp, yüzümü elbisemin koluna kurularken, Neferet'in kıpkırmızı ama yaşsız gözleriyle karşılaştım.

Midemi bulandırıyordu.

"Herkes senin güçlü ve cesur olduğun için ağlamadığını sanacak," dedim. "Ama ben kalpsiz olduğun için ağlamadığını biliyorum. Sen, ağlamayı başarabilecek kadar şefkatli değilsin."

"Yanılıyorsun. Onu seviyordum; o da bana tapıyordu. Ama bunu zaten biliyorsun, değil mi? Sinsi bir fare gibi bizi izledin." Omzunun üstünden kapıya baktı ve bir dakika der gibi işaret parmağını havaya kaldırdı. Yanına gelmekte olan savaşçının, sırtı kapıya dönük halde durduğunu gördüm. Büyük olasılıkla görevi, bizi kimsenin rahatsız etmemesini sağlamaktı. Neferet yeniden bana döndü. "Loren senin yüzünden öldü. Senin ne kadar üzgün olduğunu hissedebiliyordu. Bariyerin aşıldığını duyunca, sen ve *zavallı, şok olmuş* Erik için düzenlediğim sahneden kaçtığını sandı." Zavallı kelimesini alaycı bir tıslamayla telaffuz etmişti. "Loren seni aramaya çıktı. Ve seni aramaya çıktığı için öldü."

Öfkemin ve tiksintimin, acımı ve korkumu bastırmasına izin vererek kafamı salladım. "Her şeye sen neden oldun. Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum. Ve daha da önemlisi, Nyx de biliyor."

Neferet bir kahkaha attı. "Tanrıça'nın adını, daha önce de beni tehdit etmek için kullandın. Ama gördüğün gibi, hâlâ güçlü bir Yüksek Rahibe olarak buradayım. Sense bütün arkadaşlarının sırt çevirdiği, zavallı, aptal bir çaylaktan başka bir şey değilsin."

Güçlükle yutkundum. Haklıydı. O güçlü bir Yüksek Rahibe, bense kocaman bir hiçtim. Aptalca seçimler yapmış, arkadaşlarımın güvenini kaybetmiştim. Ve o hâlâ yetkiyi elinde tutuyordu. İçin için, Neferet'in nefret ve kötülüğü gizlediğini bilmeme rağmen, ona baktığımda ben bile bir şey göremiyordum. Hâlâ parlak, güzel ve güçlüydü. Kusursuz bir Yüksek Rahibe ve bir tanrıçanın Seçilmiş'i gibi görünüyordu. Ona kafa tutabileceğimi nasıl düşünebilmiştim?

Ve birden rüzgarın kıpırtısını, bir yaz gününün sıcaklığını, bir deniz kıyısının hoş serinliğini, toprağın vahşi enginliğini ve ruhumun gücünü hissettim. Belimdeki, Nyx'in bana bahşettiği yeni dövme karıncalanırken, Tanrıça'nın sesini duyar gibi oldum: *Sakın unutma, karanlık her zaman kötülük demek değildir. Tıpkı, ışığın da her zaman iyilik getirmemesi gibi.*

Sırtımı dikleştirdim. Beş elemente odaklanarak ellerimi kaldırıp avuçlarımı Neferet'e çevirdim. Ve ona dokunmadan havada salladım. Yüksek Rahibe geriye doğru savruldu, sendeledi, dengesini kaybederek poposunun üstüne düşüverdi. Oditoryumdan fırlayan savaşçılar yardımına koşarken, ben de yardım etmek ister gibi eğildim ve "Beni kızdırmadan önce iyice düşünsen iyi olur, yaşlı kadın," diye fısıldadım.

"Henüz seninle işim bitmedi," diye tısladı.

"Bu konuda kesinlikle hemfikiriz," dedim.

Sonra yanından uzaklaştım ve oditoryumdan çıkan diğer vampir ve çaylakların Neferet'in çevresini sarmasına izin ver-

dim. Onlara bileğini burkup düştüğünü ve her şeyin yolunda olduğunu söylüyordu. Sonrasında kalabalığın sesi her şeyi bastırdı.

İkizler ve Damien'in salondan çıkıp beni görmezden gelmelerini beklemedim. Hepsine sırtımı çevirip yatakhaneye doğru yürümeye başladım. Tam oditoryumun köşesine gelirken Erik'in karanlıkların arasından çıkıp karşıma dikilmesiyle donup kaldım. Gözleri şokla iri iri açılmıştı. Solgun ve sarsılmıştı. Büyük olasılıkla, Neferet'le aramızda geçen sahneye şahit olmuştu. Çenemi kaldırıp çok iyi tanıdığım mavi gözlerine baktım.

"Evet," dedim. "Burada tahmin ettiğinden daha büyük dolaplar dönüyor."

Kafasını salladı. Kulaklarına inanamamaktan ziyade, hayrete düşmüş gibiydi. "Neferet... O... O..." Kekelerken kafasını çevirip Neferet'in çevresine üşüşen kalabalığa baktı.

"Şeytanın teki mi diyecektin? Aradığın kelime bu muydu? Evet, aynen öyle." Hislerimi dile getirebilmek iyi gelmişti. Özellikle de Erik'e. Ona daha fazlasını da izah etmek istiyordum ama beni susturdu.

"Bu, yaptığın şeyi değiştirmiyor."

Birden çok ama çok yorgun hissettim. "Biliyorum, Erik." Ve tek bir kelime daha etmeden yürümeye devam ettim.

Şafağın ilk ışıkları, dünyayı aydınlatırken, gökyüzüne pembemsi bir sabah pusu yansıtıyordu. Derin derin nefes alarak yeni günün serinliğini içime çektim. Neferet ve Erik'le yüzleşmek iyi gelmiş, düşüncelerim, iki sütun halinde düzene girmeye başlamıştı.

Pozitif tarafta şunlar vardı:

Bir, en yakın arkadaşım artık ölümden dönmüş bir canavar

değildi. Tabii ki tam olarak ne olduğunu –hatta nerede olduğunu– bilmiyordum. İki, artık idare etmek zorunda olduğum üç erkek arkadaşım yoktu. Üç, kimseyle Damgalı değildim—ki bu iyi bir şeydi. Dört, Afrodit ölmemişti. Beş, arkadaşlarıma uzun zamandır anlatmak istediğim her şeyi söylemiştim. Altı, artık bakire değildim.

Negatif sütun ise şunlardan oluşuyordu:

Bir, artık bakire değildim. İki, bir erkek arkadaşım yoktu. Üç, bir şekilde Vampir Şair Laureate'in ölümüne neden olmuş olabilirdim. Ki ben değilsem bile, ailemden birinin bu ölümle bir ilgisi olabilirdi. Dört, Afrodit insan olmuştu ve korkudan altına edecek durumdaydı. Beş, arkadaşlarımın çoğu bana kızgındı ve artık bana güvenmiyorlardı. Altı, onlara yalan söylemekten hâlâ vazgeçmiş değildim çünkü Neferet'le ilgili gerçeği hâlâ dile getiremiyordum. Yedi, vampirlerle (ki hala onlardan biri sayılmazdım) insanlar (ki artık onlardan biri de değildim) arasındaki savaşta sıkışıp kalmıştım. Ve büyük ödülün sahibi olarak, sekiz, zamanımızın en güçlü Yüksek Rahibesi'yle kanlı bıçaklıydık.

"Miyavv...." Nala'nın aksi sesini duymamla, kendini kucağıma atması bir oldu.

Ona sımsıkı sarıldım. "Bir gün, seni tutamayacağım kadar hızlı atlayıp poponun üstüne düşeceksin," dedim. Zihnimde canlanan görüntüye gülümsedim. "Tıpkı Neferet gibi."

Nala mırlama düğmesine basarak yüzünü yanağıma sürttü.

"Nala, görünüşe bakılırsa bir pislik çukurunun tam ortasındayım. Hayatımdaki olumsuzluklar, artılardan ağır basıyor. Ve işin en tuhaf yanı ne, biliyor musun? Bu duruma gerçekten alışmaya başlıyorum." Nala mırlamaya devam ediyordu. Burnunun üstündeki beyaz noktaya bir öpücük kondurdum.

"Bizi zor günler bekliyor ama dürüst olmam gerekirse, Nyx'in Seçilmiş'i olduğuma ve yanımda olacağına inanıyorum." Nala yaşlı ve aksi bir kadın gibi homurdanınca kendimi düzelttim. "Yanımızda demek istemiştim. Nyx bizimle olacak." Yatakhanenin kapısını açabilmek için Nala'yı tek koluma aldım. "Tabii ki Nyx'in beni Seçmesi, karar verme yeteneğini sorgulamama neden olmuyor değil," diyerek güldüm.

Kendine güven, Kızım. Ve olacaklara hazırlan.

Tanrıça'nın sesi zihnimde yankılanırken derin bir iç çektim. Harika. Olacaklara *hazırlan kısmı* kulağa pek umut vaat edici gelmiyordu. Nala'ya bakarak iç geçirdim.

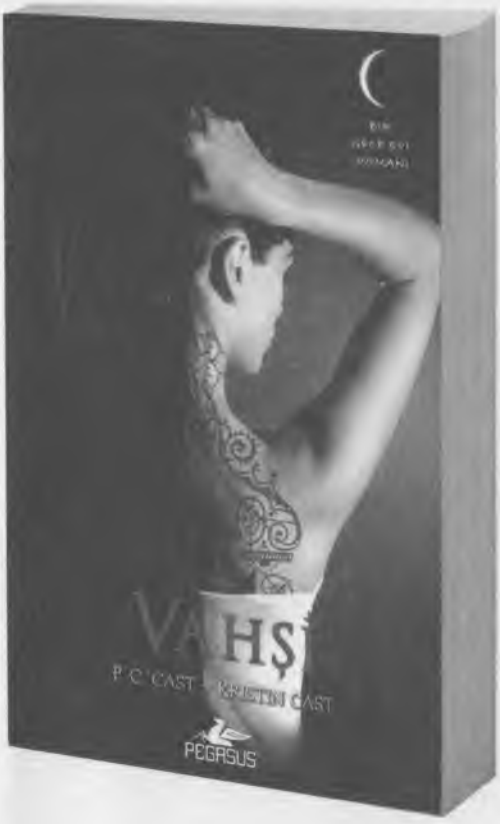
"Berbat bir doğum gününün en büyük derdimiz olduğu zamanları hatırlıyor musun?"

Nala'nın yüzüme doğru aksırması, hem gülmeme hem de bir "Iyyk" eşliğinde baş ucumdaki kağıt mendil kutusuna bir an önce ulaşmak için adımlarımı sıklaştırmama neden oldu.

Nala, her zamanki gibi, hayatımın kusursuz bir özetini çıkarmıştı: Biraz komik, biraz iğrenç ve karmakarışık...

VAHŞİ

ZOEY'NİN YENİ MACERASININ TADINI ÇIKARMAYA HAZIR OLUN!

Dostlarınız sizi terk ettikleri zaman hayat çekilmez olur. İsterseniz Zoey Kızılkuş'a sorun. Bir hafta içinde üç erkek arkadaşının üçünden de oldu; sıkı bir arkadaş grubunun üyesiyken, istenmeyen birine dönüştü. Artık hayattaki tek arkadaşları ölümden dönenler ya da İşaret'inden olanlar. Üstelik Neferet insanlara savaş açtı ve Zoey bunun yanlış olduğunu biliyor. Ona kulak verecek kimse var mı?

GECE EVİ SERİSİNİN 4. KİTABI
VAHŞİ